

Giới thiệu Sinh Tồn Thời Gian

Sinh Tồn Thời Gian của tác giả Mây Mây là câu chuyện về cuộc sống và tình yêu của cô cũng như những quá khứ mà chính nó đã trải qua...

Những quá khứ về tình yêu thương, về hạnh phúc cũng như đau buồn đều có trong ký ức của cô. Cái ngày mà anh vẫn còn bên cô, làm mọi thứ vì cô, khiến nó cứ như là một đứa con nít chỉ luôn trông chờ vào sự chăm sóc của anh..

Nhưng liệu chuyện gì đã xảy ra để tất cả chỉ còn là quá khứ ?!!

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Trong căn phòng trống trải, im lặng đến kì lạ, có thể nghe thấy từng hơi thở đều đặn của Vương Triều Vân. Cô cuộn tròn mình trong chăn, đôi mắt híp lại suy nghĩ mông lung. Bỗng tiếng cửa phòng mở tung ra làm kinh động đến cô, Vương Triều Vân buồn bực cực độ, ngồi bật dậy nhìn thẳng vào con người đang hiện ngang ở trước mặt. " Anh không thể nhẹ nhàng một chút à? "

Người đàn ông tiêu sái nở nụ cười như không cười.

" Dù sao tôi biết em vẫn chưa ngủ. "

Quả thực anh nói không sai, cô đúng là vẫn còn thức, có một số chuyện cô nghĩ không thông. Nhưng cái cảm giác bị người ta nói trúng tim đen thật chẳng dễ chịu chút nào.

" Tôi mới là đang ngủ. Anh đừng có mà suy diễn! "

Tổng Hàn bước đến bên giường, biểu tình phức tạp nhìn cô.

" Em thế nào sao tôi lại không biết chứ! "- Anh càng ngày càng tiến đến gần cô hơn, đến khi đã nghe được hơi thở của nhau, anh mới ghé sát vào tai cô " Vương Triều Vân, đừng tưởng tôi không biết em đang nghĩ gì! " Ngữ khí cực kì không tốt, thanh âm trầm đến quỵến rũ, cơ thể cô bất giác run lên, mở căng đôi mắt kinh ngạc cúi đầu không dám nhìn thẳng vào mắt anh, chỉ sợ khi đối diện thẳng thắn với nhau, anh sẽ thấy được sự hoảng loạn của cô ngay lúc này, điều đó sẽ làm anh xem thường cô hơn.

Ngay sau đó, Tổng Hàn đưa tay thon dài lên vuốt má cô, mang theo cả một chút hơi ấm, khoe miệng anh cong lên cười hiền lành cứ như vừa rồi chưa từng nói điều gì.

" Hôm nay không cần, em có thể ngủ! "

Ngay sau đó anh vào phòng tắm để mặc Vương Triều Vân ngồi thất thần rất lâu, con người cô trong giờ phút này trống rỗng lạ thường. Cuối cùng thì anh cũng đã nhìn ra cái gì đó, cái gì đó mà khiến tâm cô phải ray rứt. Cô cười tự giễu bản thân mình, thật không ngờ Vương Triều Vân rồi cũng có cái ngày trở thành bộ dạng kia.

Lúc Tổng Hàn trở ra đã thấy Vương Triều Vân đã ngủ, khuôn mặt trắng nõn áp vào chiếc gối trắng tinh, từng đường nét hiện rõ trên gương mặt xinh đẹp. Cả người cô chỉ mặc mỗi chiếc áo ngủ mỏng tang dài chưa đến đầu gối, tư thế huyền hoặc, động tình. Tổng Hàn không khỏi lắc đầu, ngay cả lúc ngủ cũng có sức hút như thế.

Lau khô tóc, Tổng Hàn ngã người lên giường, đệm hơi chùng xuống làm kinh động đến Vương Triều Vân, cô khẽ nhíu mày, đột ngột vươn tay ra ôm lấy anh từ phía sau. Tổng Hàn cảm giác như sau lưng mình rất khó chịu, không do dự liền gỡ tay cô đang ôm trên thất lưng mình, rồi mới yên tâm tắt đèn ngủ.

Những giọt nước long lanh rơi xuống trong màn đêm u tịch.

Sáng hôm sau, Vương Triều Vân thức dậy thì không thấy người bên cạnh, anh thực đã đi từ sớm. Cô cười khổ vén chăn đứng dậy đi vào phòng tắm. Nhìn thấy mình trong gương, Vương Triều Vân có chút ngạc nhiên, hai hốc mắt đỏ hoe kì cục, cô bất giác nhớ tới đêm qua. Đêm qua cô đã nằm mơ thấy người con trai đó vô cùng chân thật, chân thật đến mức không thể chân thật hơn.

Trong giấc mơ cô và anh hồi còn học cấp ba khi cả hai chưa có những khoảng cách và ranh giới như hiện tại. Cô thấy người đó thường xuyên trêu chọc, phá đồ của cô, hay đem tập sách của cô đi giấu hại cô bị giáo viên phạt đứng ở ngoài lớp. Luôn luôn không tốt đem giày mới của cô bỏ vào tủ của bạn học khác, lại còn dán giấy vẽ lung tung vào người cô... Mọi thứ cứ như một thước phim quay chậm, nhẹ nhàng chiếu lại từng chi tiết một cách rõ ràng

nhất.

Rồi đến đoạn người đó cùng đám bạn chơi đùa nhốt cô vào phòng học cả đêm. Cô nhớ lúc đó một mình cô đã gào lên khóc thật to mong có ai đó nghe thấy tiếng mình, nhưng đáp lại vẫn là bốn bức tường cùng bàn ghế không hơi thở. Cô khóc không chỉ vì hoảng sợ mà còn vì cô thích người con trai đó. Anh đã làm vậy với cô.

Vương Triều Vân vẫn còn nhớ rất rõ cái ngày đó, cô hận chỉ có hận. Vì thế tối hôm qua cô đã rơi nước mắt.

Đôi khi con người ta vẫn thường tự cao như thế, nhưng khó tránh khỏi những mảng kí ức xưa.

Hôm nay Vương Triều Vân có hẹn với đám bạn cấp ba, đám bạn này toàn bộ đều là những thành viên của lớp N2 hồi đó. Nói thật hợp lớp chung quy vẫn mang hàm ý muốn khoe khoang cuộc sống hiện tại của mình với người khác, xem ai thành công hơn ai, ai sống tốt hơn ai. Lại còn có những cặp bạn bè ngày xưa nay đã thành vợ chồng được mọi người trầm trồ tán thưởng, nhưng cũng có những cuộc tình tay ba mà nay đã gặp lại nhau càng thêm lí kì.

Vương Triều Vân không định sẽ đồng ý đi nhưng vì nể mặt bạn bè ngày trước thân thiết như chị em, nếu hôm nay không đi thì quả thật là đất tội với họ. Mọi người sẽ nói cô không tôn trọng bạn bè, tệ hơn chỉ sợ có người lại bảo Vương Triều Vân vì cuộc sống không như ý hay đại loại là gặp phải khó khăn, thất bại hay bất cứ gì gì đó mà bọn họ cho là hợp lí, vì thế cô mới không dám gặp mặt lại bạn bè cũ vì mặc cảm tự ti.

Nghĩ đến đây Vương Triều Vân không khỏi cảm thấy buồn cười, chưa biết chừng mọi người còn nói xấu sau lưng cô. Nhưng ngẫm nghĩ lại giả thiết trên cũng không phải sai hoàn toàn. Chính cô cũng còn nghi ngờ rằng cuộc sống hiện tại của cô như thế có phải là tốt hay không. Tất nhiên Vương Triều Vân không thiếu thốn về mặt tiền bạc, vật chất, nhưng cuộc sống vốn vẫn không hề dễ chịu một chút nào.

Cô và Tống Hàn kết hôn nay đã gần một năm nhưng hoàn toàn là do sự thúc ép của đôi bên gia đình, sự hợp tác giữa Vương Hoàn với Tống Thường không ai là không biết. Cả hai bên thế lực lớn mạnh vô cùng nên thúc đẩy con cháu kết hôn để gia tăng thế lực hơn. Vương Vĩnh Trình là bố của Vương Triều Vân, khuyên lời con gái kết hôn với con trai của Tống Thừa Quân là Tống Hàn. Vương Triều Vân cũng không mấy quan tâm đến vấn đề này, chỉ là kết hôn thôi, chẳng có gì to tát nên không do dự nhiều, bên phía Tống Hàn là đàn ông trọng sự nghiệp nên bất chấp tất cả để hi sinh, cho dù là hôn nhân cả đời. Rất nhanh, hai người trở thành vợ chồng hợp pháp sống chung một mái nhà, ăn uống cùng nhau, nằm chung giường. Nhưng không ai biết được sự thật ẩn chứa đằng sau tất cả.

Một năm qua đối với Vương Triều Vân mà nói hoàn toàn mờ nhạt, giống như cô không hề quan tâm đến chuyện này. Cả ngày chỉ biết ăn, chơi, ngủ thật vô tư, thoải mái, cũng không khác với trước kia là mấy, khi cô còn là Vương Vương tiểu thư ở nhà ăn bám bố mẹ. Cuộc sống của Vương Triều Vân và Tống Hàn cứ tiếp diễn như thế, anh đi làm từ sáng đến tối, khi về nhà thì cũng chỉ im lặng và giữ khoảng cách với nhau, anh làm việc của anh, cô làm việc của cô. Lúc ngủ lại càng đơn giản hơn, anh và cô ai ngủ phòng người nấy. Nhưng anh thường xuyên sang phòng cô thực hiện " Nghĩa vụ vợ chồng " sau đó mới về lại phòng mình ngủ, dường như anh chưa bao giờ ngủ lại phòng của cô và cô cũng chẳng đại gì bận mắng đến phòng của anh. Mọi chuyện cứ diễn ra đều đều, không có bất kì khác thường nào, có đôi lúc Vương Triều Vân bị ngộ nhận, ảo tưởng rằng mình vẫn còn là cô gái độc thân, đến lúc vỡ mộng thì mới phát hiện ra mọi bằng chứng đều nằm trên giấy trắng mực đen.

Suy nghĩ miên man, bảy giờ mới giật mình phát hiện trên tay mình vẫn còn đang cầm lấy chiếc váy. Vương Triều Vân cuống quýt chạy vào phòng thay quần áo chuẩn bị ra ngoài.

[Editor: Rì-i]

- *Chương 1 - Đời Sống Hôn Nhân.*

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tôn Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 2

" Vương Triều Vân? " Âm thanh đột ngột vang vọng trong tâm trí Vương Triều Vân, giọng nói vừa quen vừa lạ lại có chút mơ hồ, chỉ ít mình cũng đã từng quen biết con người này. Vương Triều Vân xoay người lại nhìn người vừa gọi tên mình.

Cô gái có diện mạo xinh đẹp, sắc sảo. Cách ăn mặc đơn giản không quá cầu kì nhưng lại toàn là hàng hiệu. Cô gái hất tay vén mái tóc dài bên tai để lộ bờ vai trắng trẻo đầy tự tin, cả người toát lên loại khí chất trong sáng, thuần khiết. Chỉ cần một cử chỉ hoặc hành động nào đó dù là rất nhỏ nhưng cũng tạo nên đủ loại sức hút làm điên đảo đàn ông. Người khác nhìn vào cũng có thể nhận định đây đích thị là một Thiên kim tiểu thư, Đại Đại mỹ nhân.

Là Vi Tang Tang. Quả thật bao nhiêu năm nay cô ta vẫn giữ nguyên cái vẻ đẹp yếu đuối, dịu dàng đó.

" Đúng là cô rồi. " - Vi Tang Tang vừa nói vừa bước đến chỗ Vương Triều Vân đang đứng.

" Ừm. Đã lâu không gặp. " Cô nhìn Vi Tang Tang đang đến gần chỉ có thể nói một câu. Một câu nói mà dường như rất quen thuộc, quen thuộc đến mức trở nên xưa cũ, nhàm chán nhưng đứng trong tình cảnh của Vương Triều Vân thì thật sự là không thể nói gì hơn. Bởi làm sao cô có thể nói chuyện tự nhiên với con người này đây.

Vi Tang Tang năm đó là người yêu của Tống Hàn, bọn họ thật sự có thể nói là rất rất vui vẻ. Ngày nào đến lớp họ cũng đi cùng nhau, ngồi chung một bàn học, ngay cả giờ ăn cũng ở cùng một chỗ, ra về thì hoặc là anh chở, hoặc là cô gái kia đứng đợi. Cô đã chứng kiến hai người họ nói chuyện với nhau rất vui vẻ, tiếp xúc thân mật, bọn họ thực là những đứa trẻ chăm ngoan cùng nhau phấn đấu học tập. Ngay cả việc sau này học Đại Học, Tống Hàn với Vi Tang Tang cũng bàn bạc đăng kí chung khoa, chung ban ngành. Hai người vẫn tiếp tục duy trì mối quan hệ chặt chẽ, bền vững dài lâu.

Cô nhớ mọi người từng gọi bọn họ là gì nhỉ? À... Thanh mai trúc mã, Nam thanh nữ tú...

Vương Triều Vân thật sự rất không may mắn khi lên Đại Học vẫn còn học chung với hai người họ, cô không phải có thành kiến gì quá sâu sắc với họ nhưng trong thâm tâm cô vẫn là không thích.

Nhưng mà mọi chuyện dĩ nhiên luôn không theo ý người, khi Tống Hàn bị ép phải kết hôn với Vương Triều Vân, anh đã chia tay với Vi Tang Tang, cô cũng biết hai người họ đau buồn ra sao. Cuối cùng nhìn chung vẫn là Vương Triều Vân cô là kẻ thứ ba vô duyên vô cớ đẩy họ xa nhau, phá hoại cả một câu chuyện tình yêu đầy màu sắc kia. Thật sự cô không hề muốn chen vào làm nữ phụ trong câu chuyện của người khác, cô chỉ muốn được làm nữ chính trong chính câu chuyện của mình, tuyệt đối sẽ không muốn chen chân vào câu chuyện của người khác.

Có thể câu chuyện của cô là một câu chuyện vô cùng nhàm chán, từ đầu đến cuối chỉ có mỗi một mình cô độc diễn, nhưng nó sẽ khiến cô tự do hơn, có thể ngẩng cao đầu mà nói một cách quang minh chính đại rằng: " Tôi chính là Vương Triều Vân, tôi không cần đến các người đâu a! " Nhưng cho dù có suy nghĩ đến đâu thì cũng chỉ là ảo tưởng, suy diễn, bởi sự thật là cô vẫn chen ngang vào câu chuyện của người khác.

" Cô... Hiện tại như thế nào? Có sống tốt hay không? " - Vi Tang Tang thấp giọng hỏi cô, mang một chút cầu khẩn. Nghe đến đây cô biết ngay là Vi Tang Tang muốn nhắc đến ai, nhưng vẫn hờ hững hỏi lại.

" Cô muốn nói tới Tống Hàn? "

Vi Tang Tang càng cúi đầu thấp hơn, không dám đối diện với cô, giọng bỗng trầm xuống: " Ừm... Một năm nay anh ấy thế nào? " Trong đôi mắt trong sáng mà ẩn chứa nhiều thâm tình sâu xa, nhìn vào đôi mắt ấy, cô thấy Vi Tang Tang hẳn là còn yêu. Trong phút chốc cô bỗng thấy cô gái này cũng thật đáng thương.

" Anh ấy sống rất tốt! "

Chỉ có điều anh ấy vẫn còn rất yêu cô. Vương Triều Vân định nói như thế nhưng nghĩ lại lựa chọn cách im lặng là tốt hơn. Cô biết cả hai con người này vẫn còn yêu nhau sâu đậm, dĩ nhiên cô không cao thượng tới mức đi tác hợp cho hai người họ. Chỉ là bây giờ anh đã kết hôn, hơn nữa cô còn là vợ hợp pháp của anh, nếu bây giờ cô nói ra chẳng những cô không vui mà cô gái kia có lẽ sẽ đau lòng hơn. Cũng phải," Một con người đã từng là của tôi, ánh mắt ấy đã từng là của tôi, nụ cười ấy đã từng dành cho tôi, đôi tay ấy cũng từng do tôi nắm, ngay cả vị trí kia cũng từng là nơi tôi đã ngự trị suốt một quãng thời gian không thể ngừng lại. " Vương Triều Vân bỗng nhiên nhớ đến câu nói nào đó chẳng nhớ nổi mình đã nghe ở đâu nhưng sao mà thấy giống với hoàn cảnh hiện tại của Vi Tang Tang và Tống Hàn thế.

Vương Triều Vân bỗng cảm thấy buồn cười. Cô có tâm đi đau buồn cho chuyện của người khác mà lại chẳng hề hay biết tâm trạng của mình lúc này cũng không thể khá hơn. Vẫn là quanh năm bao phủ một lớp hàn khí.

Có những cảm xúc chẳng thể gọi tên, như làn gió thoảng nhẹ vào lòng, khiến con người ta không thể nào chạm vào được, nắm bắt được, chỉ có thể ngậm ngùi nhìn nó qua đi, để rồi còn lưu lại trong con người dư vị của lưu luyến, bi thương.

Hóa ra trên đời này thực có tồn tại cái gọi là bi thương.

Trong quán Trà mà hồi còn cấp ba cô hay cùng bạn bè lui tới nay lại trở thành địa điểm họp lớp lí tưởng. Mọi người chọn nơi đây đơn giản bởi vì họ có rất nhiều kỉ niệm chôn giấu ở đây. Nơi đây từng là những gì gần gũi thân thuộc nhất.

Thì ra mọi người đã tới đông đủ, chỉ còn mình cô với Vi Tang Tang là đến trễ nhất. Nhưng mọi người đã không ngừng thất vọng khi không thấy Tống Hàn.

" Đây chồng cậu không đến sao? " - Triệu Ngự Duyệt nhìn Vương Triều Vân, nôn nóng hỏi.

" Không phải cái tên đó khinh bạn đó chứ? " An Kiều liếc nhìn Vương Triều Vân " Đúng là khi nổi tiếng rồi thì ai mà còn nhớ đến bạn bè. " Cô bạn học này quả thật là không thích Vương Triều Vân, chỉ thừa cơ hội tiến tới.

Nhận thấy mình cũng là vợ của ai đó nên không thể không mở miệng.

" Quả thật đặc tội với các cậu. Anh ấy dạo này ở công ty làm việc là việc, ngay cả thời gian ở nhà còn chưa vượt quá tám giờ nữa là. " - Vương Triều Vân biện bạch.

Thấy vẻ khó xử trên gương mặt Vương Triều Vân nên cũng không ai truy hỏi thêm.

Kết quả cuộc họp lớp này quả thật là muốn để khoe mẽ với mọi người tôi sống tốt ra sao, Vương Triều Vân không khỏi lắc đầu, không để ý đến câu chuyện của bọn họ nữa. Cô đột nhiên nổi hứng muốn đi tìm lại chút cảm giác " hồi xưa ".

Đôi tay vô thức giơ lên chạm vào tường những cái thật khẽ, rồi sờ sờ xuống chiếc bàn gỗ đã lâu. Nhìn trên tường, chiếc bàn, những thanh gỗ... đều khắc tên mọi người, trong đó cô thấy tên cô và tên của một người cạnh nhau. Vương Triều Vân vẫn nhớ đó chỉ là trùng hợp, hoàn toàn không có sự sắp đặt nào nhưng hai cái tên ấy vẫn nằm cạnh nhau thật đẹp. Trong khoảnh khắc nhìn lại những sự việc đã qua làm tim cô xốn xang, háo hức nhưng cũng không kém phần bồi hồi.

Nhưng có một sự thật không bao giờ thay đổi: *Chúng Ta Đều Đã Lớn*.

[Editor: R-i]

- *Chương 2 - Chúng Ta Đều Đã Lớn*.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Vương Triều Vân đúng là nhàn rồi không có chuyện gì làm, ngồi trước màn hình máy tính xem phim kinh dị. Con người này nói dễ nghe là người phụ nữ đảm đang chăm lo cho gia đình, nhưng thật sự thì là ăn không ngồi rồi, nhận tiền tiêu hằng ngày của chồng, không cần phải vất vả lao động chân tay như các bà vợ khác, càng không cần phải giữ ý tứ, chuyên chú công việc nhà. Bởi vì ở nhà Tổng Hàn thuê người giúp việc bán thời gian. Cuộc sống khỏi cần phải lo nghĩ gì nhiều, sống vô cùng nhàn hạ, sung sướng. Quả thực nhàn hạ quá cũng khiến con người trở nên lười nhảm, làm những chuyện vô nghĩa, không lợi ích. Ví dụ là Vương Triều Vân đây, cô hằng ngày nếu không xem phim kinh dị thì cũng lên các trang mạng, diễn đàn tham gia quản trị để nói đến, bàn cãi đến những vấn đề rất không ý nghĩa. Các chuyện tưởng chừng như vô cùng bình thường, đôi khi còn là những điều hiển nhiên nhưng không hiểu sao khi sự việc được người nào đó mang lên các Website này thì ngay lập tức những người khác, ý là những con người nhàn rồi a, nhảy vào bàn luận một cách hào hứng nhiệt tình, nhanh chóng được mọi người hưởng ứng. Từng sự việc một bị phanh phui, phóng đại quá mức, làm náo loạn cả trang. Thật sự là rất dở hơi.

Vương Triều Vân cũng nằm trong số những người dở hơi đó. Nhiều lần Tổng Hàn trông thấy sự việc này xảy ra, anh vô ý nói cô quá nhàn rồi, lại còn nói cô không đảm đảm, dẫu rằng vì những trang mạng này không hẳn là nơi dành cho người tử tế. Lúc đó hai mắt cô đỏ lên, giận dữ phóng tầm nhìn về phía anh, ánh mắt dán chặt vào người anh, giận đến hóa điên hóa khùng, chỉ hận không thể nghiền nát anh. Tổng Hàn bị nhìn nhiều lần như vậy, tự giác cảm thấy lạnh sống lưng, hơi rợn người nên sau này cũng không dám đi động gì đến cô nữa, mặc cô muốn làm gì thì làm. Chỉ cần một ánh mắt hơi kì lạ của cô thôi thì cũng đủ làm cho người ta kinh sợ, thật là có uy lực mạnh mẽ đến đáng ngờ.

Nghe thấy tiếng bước chân đang đến gần, Vương Triều Vân ngoái đầu lại nhìn, vừa vặn thấy Tổng Hàn đứng trước cửa nhìn cô, ra chiều đánh giá:

" Lại xem những thứ thiếu lành mạnh. " Giọng nói nghe đến chín phần mười là trách móc. Cô lạnh nhạt đáp trả.

" Tôi thấy nó hoàn toàn lành mạnh. "

" Lành mạnh ở chỗ nào? "

" Không phải anh có ý kiến? " Vương Triều Vân buồn bực, nhìn thẳng vào mắt anh, lại là cái ánh mắt rợn người đó.

" Dĩ nhiên là không. " Nói xong Tổng Hàn nhanh chân bước về phòng mình đóng sầm cửa lại như muốn dằn mặt ai đó thật không biết điều. Vương Triều Vân thở hắt ra hơi, tiếp tục nhìn vào màn hình, hứng thú bỗng vui đi không ít. Mỗi lần tranh cãi anh đều dùng biện pháp này để tránh mặt cô, thật không muốn dây dưa nhiều với người phụ nữ này. Những lần như thế cô rất khó chịu, bực bội. Sao lại phải tránh cô chứ, cô thấy mình cũng không đến nỗi quá đáng, đáng này anh lại là người gây sự trước, ai bảo anh cứ luôn soi mói cô.

Không vui, Vương Triều Vân cũng chạy về phòng, âm thanh lúc đóng cửa còn vang vọng hơn hành động vừa rồi của Tổng Hàn, là cô có ý, muốn anh biết mình cũng không thua kém một phần nào.

Một lát sau, sau khi mọi việc đã lắng xuống, tâm tình dường như cũng khá hơn. Tổng Hàn chạy sang đứng trước phòng Vương Triều Vân, khẽ gõ cửa hai tiếng.

Vương Triều Vân vừa bước ra khỏi cửa phòng tắm, tóc còn chưa lau khô nước nhỏ từng giọt để lại vệt dài trên áo. Nghe thấy tiếng gõ cửa, cô bước

đến.

" Là anh à? "

Bên ngoài bỗng lặng im như tờ không có hồi âm. Cô mạnh tay mở tung cửa nhìn ra bên ngoài, quả nhiên là anh.

Tổng Hàn nhìn người cô, chỉ mặc mỗi chiếc váy trắng dài còn chưa đến gối, tay lấy khăn khê lau lau tóc còn ướt nhem nước. Anh bất giác có chút không nói nên lời, cứ như vậy nhìn cô ngây người. (thấy cái này là ngu người a!)

" Anh có chuyện gì muốn nói, trừ việc muốn tôi làm cơm ra! " Vương Triều Vân cười lạnh nhìn Tổng Hàn, đánh giá anh từng chút một. Hệt như cái bộ dáng anh thường nhìn cô.

Người anh thoáng run lên, sao cô lại biết được điều anh muốn nói, quả thực từ chiều khi đi làm về anh đã cảm thấy đói bụng rồi, lại còn cãi nhau với cô, đến giờ này không nhìn được nữa mới đến phòng cô gõ cửa. Vậy mà cô còn chưa để kịp nói thì đã mở miệng trước chặn ngay từ câu đầu tiên. Ông trời thật là biết trêu người.

Tổng Hàn khê ho một tiếng.

" Ừm... Không. "

" Vậy có chuyện gì? "

" À... "

" Không phải chứ? Anh muốn rồi sao? "

" Không hề. "

" Thật vậy sao? Vậy là chuyện khác? "

" Ừm... Cũng không phải. "

" Tôi thật không có kiên nhẫn đứng đây nghe anh nói những chuyện không đâu. "

" Em nghĩ đây là những chuyện không đâu? "

" Đúng. " Vương Triều Vân giương mắt nhìn con người cao lớn trước mặt, ánh mắt kiên quyết.

" Được rồi, tôi muốn nói với em... "

" Nói. "

" Tôi đói rồi, em có thể...? " Tổng Hàn nhỏ giọng nói.

" Haha... Tôi biết ngay mà. " Cô không kiêng nể gì, bật cười trước mặt anh, nụ cười ẩn chứa sự châm chọc không hề nhẹ " Anh thật là biết cách cầu xin đó, Tổng Hàn! "

Nghe cô gọi tên mình, anh cảm thấy lạnh lạnh sống lưng, nhất là khi cô gằn hai chữ cuối, ngữ khí vô cùng khó chịu. Anh còn chưa kịp phản ứng thì lại nghe thấy tiếng cô.

" Anh đói thì tự gọi đồ ăn đi. Tôi không phải loại phụ nữ giỏi giang biết nấu nướng. "

Nói xong, cô dứt khoát đóng cửa lại, xoay người đi vào trong.

Tổng Hàn giật mạnh khóa môi, sắc mặt trầm xuống trông thấy, không biết nên xem hành động này là gì. Anh tự hỏi mình kết hôn với cô để làm gì? Để cô ở nhà hưởng thụ còn mình đi làm vất vả sao? Về nhà ngay cả nấu ăn vẫn không làm được, dọn dẹp nhà cửa cũng không muốn đụng đến một ngón tay. Ở nhà ban ngày đã có người giúp việc, buổi tối chính cô đã đuổi họ về nhà còn nói không thích người lạ ở nhà vào ban đêm. Tất cả đều nghe theo ý cô, nhưng mọi chuyện lại trở nên rối tinh rối mù, đến giờ phút này cô cũng không chịu hạ mình làm một bữa cơm gia đình cho anh.

Thật sự rất bức bối, hình như cô sống quá tự phụ.

Tổng Hàn thở dài thườn thượt, chán nản trở về phòng gọi người mang đồ ăn đến.

Trong khi đó Vương Triều Vân nằm lăn lộn trên chiếc giường có đệm mềm mại, êm ái. Miệng không ngừng oán hận anh sao lại luôn tìm đến cô khi cần những chuyện này, không phải là làm cơm thì cũng chỉ là nghĩa vụ vợ chồng, còn có thể nào khác hơn không. Có một ngày nào đó anh sẽ đến với lý do khác không?

Vương Triều Vân bỗng tự trả lời cho câu hỏi của mình.

Sẽ không.

Bởi vì Tống Hàn sẽ không bao giờ làm những việc Vương Triều Vân mong muốn, cho dù là trong quá khứ hay tương lai, vĩnh viễn chỉ có một sự thật đó, sự thật vẫn luôn là thật sự và con người thì luôn tin tưởng vào nó. Mọi chuyện sẽ chỉ có thể dừng lại tại đây. Mãi mãi không có hồi kết.

Lo suy nghĩ miên man, cô dần tiến vào giấc ngủ, hi vọng sẽ giấc mộng đẹp, nơi nào đó mà chỉ tồn tại cô và con người đó. Dù là con người trong tưởng tượng, trong sự suy vọng, ảo tưởng nhưng lại mang đến cho cô những cảm giác bất tận, những xúc cảm êm đẹp, rung động tưởng chừng như không khoảng cách.

Luôn có một sự thật đã, đang và hiện vẫn tồn tại: Cô yêu con người đó. Thật sự là rất yêu.

" *Không phải ai cũng hoàn toàn tốt.* "

[Editor: Rì-i]

- *Chương 3 - Không Phải Ai Cũng Hoàn Toàn Tốt.*

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tôn Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

" Vương Triều Vân. " " Vương Triều Vân. " Vẫn chưa nghe thấy tiếng đáp trả cô bạn lay nhẹ cánh tay Vương Triều Vân.

" Ừm. " Vương Triều Vân xoay người nhìn cô bạn học Diệp Triết ngồi bên cạnh. Không khỏi thờ dãi vì cô bạn này nói quá nhiều, bất kể trong giờ học, giờ ra chơi hay giờ nghỉ giữa tiết. Nhưng ông trời cũng thật kì lạ, Vương Triều Vân sau này chỉ có một mình Diệp Triết là bạn thân nhất, bởi cô không có nhiều bạn cũng không biết cách ăn nói để thu hút bạn bè, hoàn toàn sống rất yên vị và độc lập.

" Cậu nhìn xem kia! " Diệp Triết nhướn mày, giờ tay chỉ về phía trước, nơi một nam một nữ đang đứng trước hành lang nói chuyện phiếm, thấp thoáng thấy nụ cười tươi trên gương mặt đáng yêu của cô gái đó, có lẽ là nhiều hơn một niềm vui. Vương Triều Vân rõ không để tâm đến những chuyện bên ngoài, tiếp tục chúi đầu vào cuốn Tiểu thuyết Ngôn tình trước mặt, lười biếng hỏi.

" Thì sao? "

" Cậu thấy họ thế nào, có đẹp đôi không? "

" Không biết. Không để ý lắm! " Vương Triều Vân dòi tầm mắt liếc nhìn cô bạn " Hình như cậu rất hay quan tâm đến những chuyện không đâu. "

" A được rồi, được rồi. Không nói đến chuyện này nữa!... Nhưng mà cũng phải công nhận họ đúng là nam thanh nữ tú. " Diệp Triết vừa nói vừa xuyết xoa khen ngợi. Không khen ngợi sao được, đẹp đến thế cơ mà.

" Ừm. Đúng rồi, thật sự rất đẹp! "

Tống Hàn và Vi Tang Tang... thật sự rất đẹp!

" Vương Triều Vân. Em luôn đứng đầu bảng xếp hạng của khối từ trước đến nay, cô thật sự rất tự hào về em! "

" Vâng. Cảm ơn cô - cô Hạ. "

Những tràng pháo tay rộn ràng nổi lên, các học sinh trong lớp hết sức ngưỡng mộ năng lực học phi thường của Vương Triều Vân, vẫn luôn đứng đầu bảng toàn khối. Thời đó quả thực là rất đáng nhớ về những thành tích học tập của Vương Triều Vân, cô luôn là học sinh tiêu biểu, nhận được sự kỳ vọng từ thầy cô rất nhiều, cô thường tham gia vào các cuộc thi lớn tầm cỡ Quốc gia và giật giải cao. Giờ đây mỗi khi nhớ lại những chuyện đó, cô cũng vẫn rất tự hào về bản thân, chỉ ít mình cũng từng là người giỏi giang như thế. Nhưng vào thời khắc cả lớp rối rít tán phục cô thì lại có những người rất không yên phận, rõ là muốn gây chuyện với cô.

Tống Hàn đột nhiên đứng dậy, vẻ mặt nghiêm trang nhưng lại có vẻ chăm chọc người nhìn. Vừa mở miệng nói thì ngay lập tức mọi con mắt đều đổ dồn

về phía anh - con người rất không yên phận!

" Thưa cô. Em nghĩ Vi Tang Tang xếp hạng hai toàn khối, chỉ thua mỗi Vương Triều Vân. Bạn ấy cũng đáng được mọi người khen ngợi, vậy sao cô lại không tuyên dương bạn ấy? "

" ... " Cô Hạ bất chợt hóa đá trước câu nói của Tổng Hàn. Thật là chưa có học sinh nào dám thẳng thắn như vậy.

Vương Triều Vân tâm trạng hiện không tốt lại vì câu nói lỗ mắng này mà bỗng cảm thấy vô cùng khó chịu hơn, không nhượng bộ, cũng đứng phất dậy. Đôi mắt không hề trốn tránh hay lộ một tia rụt rè nào, nhìn thẳng vào mặt Tổng Hàn.

" Cậu nói không sai, tôi thừa nhận Vi Tang Tang đáng được tuyên dương nhưng xin hỏi dựa vào đâu mà Tổng Hàn cậu lại có ý kiến? " Ngừng một giây, Vương Triều Vân nói tiếp " Ngay cả Vi Tang Tang còn chưa lên tiếng phản bác thì cậu lấy cái quyền gì? "

Không khí trong phút chốc trở nên nóng lạ thường.

" Vương Triều Vân! Tôi không hề có ý kiến, chỉ là đang bày tỏ quan điểm của mình thôi! "

Anh ngang ngạnh đáp trả lời của cô, khí thế cứ như mình đúng rồi.

" Bày tỏ quan điểm? Tổng Hàn! Tôi nói cho cậu biết... "

Vương Triều Vân không thể kiềm chế, tức giận đến bốc hỏa, chỉ hận không thể bước đến tát vào mặt cái tên kia cho thỏa đáng.

" Vương Triều Vân! " Cô Hạ bỗng lên tiếng can ngăn " Các em đừng cãi nhau nữa. Đây là lớp học đây, các em phải biết tôn trọng các bạn. Hai em chính là đang làm cho lớp mất thời gian học hành đây biết chưa! "

Vương Triều Vân lừ mắt nhìn Tổng Hàn cực kì căm phẫn, Diệp Triết thấy bạn mình như thế liền kéo tay Vương Triều Vân:

" Còn không mau ngồi xuống! "

Vương Triều Vân ần ần, cố gắng kìm nén cơn giận, ngồi phịch xuống bàn, đôi mắt dán chặt vào cuốn sách giáo khoa dày cộm, quyết không ngẩng đầu lên. Kết quả ngồi chưa được bao lâu thì tiếng chuông reo kết thúc buổi học.

Các bạn học mau chóng dọn sạch sẽ tập vở rồi kéo nhau đi về, ra đến cửa còn ngoảnh đầu lại nhìn Vương Triều Vân với Tổng Hàn vẫn đang đứng bất động trong lớp, dĩ nhiên không thể không để ý đến Vi Tang Tang đứng nép mình bên cạnh Tổng Hàn. Mọi người nhìn ba người bọn họ cười đầy ẩn ý, thực là chuyện ly kì hiếm khi thấy.

" Sao các em còn chưa về? "

Cô Hạ thất kinh nhìn ba đứa.

" Vâng! Thưa cô! "

Trong không khí ngột ngạt chỉ nghe thấy mỗi tiếng của Vi Tang Tang, hai người kia dường như không đoái hoài gì đến lời nói của cô Hạ, mà thực cũng chẳng có tâm đầu mà để ý. Cô miễn cưỡng lắc đầu bỏ đi, thật là học sinh ngày càng dở hơi và bạo dạn, chỉ giỏi cãi nhau vì những chuyện vặt vãnh, thật sự là rất đổi bình thường.

Đột nhiên Vi Tang Tang bước đến bàn của Vương Triều Vân, mặt hơi cúi xuống e dè nhìn Vương Triều Vân.

" Tôi xin lỗi, Vương Triều Vân! " Nhận thấy sắc mặt cứng nhắc của Vương Triều Vân, cô nói tiếp " Chỉ đều tại tôi không tốt. Thật sự rất xin lỗi cậu! "

" ... "

Vương Triều Vân vẫn là im lặng, đôi mắt lơ đãng dường như không quan tâm cô ta đang nói cái gì với mình chỉ lo cặm cụi gom tập sách bỏ vào ba lô, trong lòng không ngừng coi thường con người này đã giả tạo như vậy mà lại còn...

Vi Tang Tang nắm chặt lấy tay Vương Triều Vân, khuôn miệng nhỏ nhắn bỗng nhiên thót lên như làm nũng:

" Tôi thật sự xin lỗi mà! "

Câu nói này không những không làm cho Vương Triều Vân mềm lòng tha thứ mà ngược lại còn khiến cô ghê tởm hơn, ghê tởm, thật sự ghê tởm...

" Ai nha, cô xin lỗi tôi thì được gì? Mau gọi cậu ta xin lỗi tôi đi! "

Vương Triều Vân vừa nói vừa liếc mắt nhìn Tổng Hàn đang đứng ở phía trước, vừa đúng lúc đôi mắt anh cũng đang nhìn cô và Vi Tang Tang nói chuyện, mang một tia nghiền ngẫm, đánh giá.

" Mà xem ra hình như cậu ấy, à không phải gọi là bạn trai cô không muốn làm vậy. "

" Cậu ấy không phải bạn trai tớ! "

Vi Tang Tang đỏ mặt làm ra vẻ ngượng ngùng, lên tiếng nhưng giọng bỗng trầm xuống khi nhắc đến hai chữ " bạn trai ".

Vương Triều Vân khinh bỉ nhìn bọn họ, đã tốt đẹp như thế lại còn làm bộ che giấu, còn muốn lừa gạt ai đây chứ?

Không một chút do dự, cô dứt khoát đẩy tay Vi Tang Tang ra khỏi tay mình, xách ba lô lên bước ra khỏi cửa lớp. Còn đi chưa được bao lâu thì đôi tay như có ai giữ lại bỗng trở nên nặng nề, lại có chút đau đớn, Vương Triều Vân xoay người lại. Là Tổng Hàn, đôi mắt lạnh lẽo nhìn cô tựa như muốn xoáy vào tận tâm can của cô, không cho cô đường thoát.

" Vương Triều Vân! Vi Tang Tang, cậu ấy đã xin lỗi cậu rồi. " Giọng điệu cường ngạnh nhưng rất khó nghe. Lọt vào tai Vương Triều Vân lại càng không dễ nghe, Vương Triều Vân khóe môi cong lên, cười mỉa:

" Không lẽ, đến nước này mà cậu còn muốn gây sự sao? Thật sự là rất muốn sao? "

" Tôi không gây sự, nhưng Vi Tang Tang không hề có lỗi mà lại xin lỗi cậu như vậy, lẽ nào cậu không thấy cảm kích hay sao? "

Vương Triều Vân nghe đến đây không nhịn được cười lớn, cảm giác như vừa mới nghe kể chuyện hài xong.

" Đúng, tôi rất cảm kích, thật sự là rất cảm kích đó a! Vậy sao cậu lại không đi xin lỗi tôi đi? Vì sao phải để Vi Tang Tang xin lỗi tôi?... " Ngừng một giây, cô cười lạnh " ... Như thế đã có phải là hèn hạ lắm không, Tổng Hàn? "

Xem xét biểu tình của Tổng Hàn, không thấy động tĩnh gì, Vương Triều Vân vẫn không có ý định buông tha.

" Dù vậy, tôi cũng thấy hai người diễn rất sâu a! "

Tổng Hàn cảm lạnh, lườm Vương Triều Vân một cái rõ phẫn nộ, ánh mắt lộ đến chín phần giận dữ. Cô nói anh và Vi Tang Tang đang diễn kịch? Chính là đang nói hai người bọn anh rất giả tạo?...

Tổng Hàn bỗng cảm thấy bất lực buông bàn tay đang nắm chặt lấy tay Vương Triều Vân. Vương Triều Vân hừ lạnh, rất nhanh chóng cô rút tay mình thoát ra khỏi " sự ấm nóng truyền đến tự nhiên " đó rồi bỏ đi. Đi được vài bước, cô bỗng khựng lại, dường như sức nhớ ra điều gì, cô ngoảnh mặt lại nhìn anh:

" Thật sự là hèn hạ hay không có can đảm, kết cục cũng chỉ là không giữ được! "

Cơ thể Tổng Hàn thoáng chốc giật mạnh, đôi tay không ngừng run rẩy chột dạ, từng người nhìn theo cô, cho đến khi bóng dáng nhỏ bé ấy đã khuất dần sau dãy hành lang tối tăm, anh vẫn đứng bất động nơi ấy vô thức nhìn về mảng đen phía trước.

Ba chữ " Không giữ được " đối với anh mà nói lực sát thương không hề nhỏ. Cô đã nhìn thấu con người thật sự của anh, cô cũng đã biết suy nghĩ thật sự của anh và cũng biết luôn tất cả những thứ xung quanh anh chỉ là nguy hiểm. Cứ như thế, ba cái từ đó lạnh lẽo đi vào tiềm thức của anh bằng một cách thức rất tự nhiên. Bất kể là sau này khi anh nhớ về nó vẫn không tránh khỏi cảm giác hoang mang tội lỗi.

[Editor: Rì-i]

- Chương 4 - Trong Kí ức Xa Xôi Nào Đó.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Trong một góc khuất tối tăm của lối đi dọc theo hành lang của kí túc xá nữ, một cô gái nhỏ thu mình ngồi trên bệ cửa sổ, đôi mắt mông lung, mờ mịt nhìn về phía trước thông qua cái khung ảnh nhỏ chân thật ấy. Hai tay khoanh chặt lại ôm đầu gối, tư thế đang tự bảo vệ bản thân, cũng giống như đang khép cửa lòng chối từ tất cả mọi người. Cái thế giới đông đúc là vậy, chật chội là thế, trách sao con người không ngừng tranh giành chen chúc nhau để có được địa vị, một chỗ đứng riêng cho mình. Cô cũng muốn có một địa vị, nhưng điều cô muốn chính là được nương tựa ở nơi sâu thẳm trong tim của con người đó, mà sự thật là tất cả cũng chỉ định hình lại bằng hai chữ " mờ nhạt ". Giống như con người luôn đi tìm kiếm ý nghĩa của cuộc sống, để cuối cùng nhận ra cái ý nghĩa nhất mới chính là chân lý.

17 tuổi - Lần đầu tiên cô không muốn về nhà làm đứa con ngoan chịu sự quản lí của bố mẹ. Lần đầu tiên cô muốn làm chim công kiêu ngạo vùng cánh trải nghiệm. Lần đầu tiên cô muốn vùng vẫy rời khỏi vòng tay của gia đình. Chính là Vương Triều Vân cô, vẫn luôn kỳ lạ như thế.

Trời đang độ mùa đông, cảm giác lạnh lạnh bao vây lấy mọi thứ, chỉ có thể nương nhờ vào những chiếc áo dày cộm để giữ ấm, mà ngay lúc này đây Vương Triều Vân duy chỉ mặc một chiếc áo sơ mi dài đến gối, không thể nói chiếc áo ấy quá mỏng nhưng quả thật vào tiết trời thế này thì đúng là có gì đó không hợp lý, có lẽ là hơi sai.

Cách một chiếc kính thủy tinh, Vương Triều Vân thấy những đứa trẻ nghịch tuyết dưới sân bóng, những đôi tay nhỏ bé vươn ra hứng tuyết trời rồi lại cho vào miệng nuốt. Nuốt trọn những hạt tuyết lạnh buốt và mềm mại đầu mùa. Cô đột nhiên nhớ tới ngày trước, cô cũng chờ tuyết rơi, chờ cơn tuyết đầu mùa hạ xuống. Cô vẫn còn nhớ rất rõ cái cảm giác khi nuốt trọn cả ngum tuyết vào họng, ngay lập tức cảm giác buốt lạnh và tê dại truyền đi khắp khoang miệng, một cảm giác thật là viên mãn. Còn gì vui sướng hơn việc hưởng thụ? Mà những đứa trẻ này và Vương Triều Vân của ngày trước thực biết hưởng thụ.

Cô đứng dậy rời bộ cửa sổ, miệng thở ra một hơi dài thườn thượt, ngay lập tức trên cửa kính hiện hữu lên những vết mờ nhạt của hơi, Vương Triều Vân cười cười lấy tay lau đi đột nhiên nghe thấy âm thanh truyền đến từ phía sau truyền đến những giọng nói. Cô bất giác xoay người lại thì nhìn thấy các nam sinh trong câu lạc bộ thể thao của trường, trong một đám người đó, cô nhìn rõ nhất là Tống Hàn.

" Là cô gái này phải không? " Một nam sinh vừa nói vừa nhìn Tống Hàn, vẻ mặt không nén nổi sự châm chọc.

" Đúng rồi! " Anh cười giễu cợt nhìn Vương Triều Vân " Cô gái kiêu ngạo này! "

Vương Triều Vân vẫn đang ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra.

" Đây là có ý gì? " Cô nhìn thẳng vào mắt Tống Hàn hỏi.

Sau câu nói ấy hẳn nhiên là một tràng cười đầy ý vị, dị hoặc của đám người đó. Một nam sinh khác tiến lên phía trước túm lấy tay Vương Triều Vân.

" Vậy cậu nghĩ đây là ý gì? " Ngưng một giây nở nụ cười trào phúng, hẳn lại tiếp tục " Thực là kiêu ngạo! "

" Tống Hàn, vậy giờ cậu muốn làm gì? " Người đó quay mặt nhìn sang Tống Hàn, ánh mắt hỏi ý, cực kì vô si.

Tống Hàn im lặng không nói, nhưng ánh mắt cứ dán chặt lên người Vương Triều Vân, nơi nào đó cứ như không ngừng xâu xé, ngẫu nhiên lấy cô, làm cho cô chỉ nhìn thôi cũng phát sợ. Vương Triều Vân bỗng cảm thấy lạnh sống lưng, cảm giác bất an, lo sợ cứ dấy lên từng cơn trong lòng. Rốt cuộc bọn họ muốn gì đây, sao lại gây sự với cô, chính cô cũng không quen biết những người này, chỉ là đã từng nhìn thấy họ rồi. Không tự chủ cô bất giác lui bước chân về phía sau, một bàn tay nhanh chóng bắt lấy tay cô, lực đạo mạnh mẽ. Ngay tức thời, cảm giác đau nhói truyền đi khắp các giác quan, nhức và mỏi nhừ, khác với những lần trước, lần này vô cùng kiên định, cứ giằng vò lấy cô, không chừa cho cô đường thoát.

" Làm gì vậy? "

Vương Triều Vân trừng mắt nhìn Tống Hàn, đôi tay kia vẫn đang gắt gao giữ lấy. Cô nhớ tới lần trước khi anh giữ chặt tay cô, lúc ấy cũng có đau nhưng thực không đến nỗi như bây giờ. Bàn tay nhỏ bé của cô cảm nhận được anh đang siết chặt lại, đau thấu xác thịt.

Những tiếng nói thôi thúc vang lên đầy ngạo nghễ, ngang ngược: " Tống Hàn, chúng ta sẽ làm gì được? "

" Tùy các cậu thôi! " Anh nhìn đám bạn bật cười " Tôi muốn cùng xem. "

Giọng điệu nhàn nhạt vang lên trong ý thức của Vương Triều Vân, mơ hồ và tĩnh lặng. Có lẽ là trước giờ vẫn luôn như thế, anh chưa bao giờ có thể đối tốt với cô. Hôm nay anh nói câu này, cô đoán ra đến chín phần sự việc, ngay cả việc mà mình sắp bị bọn họ làm gì.

Nhưng có lẽ, cô vẫn còn chút mong mỏi cuối cùng, rằng anh sẽ không phải làm vậy, thật sự không cần phải làm vậy. Chỉ là con người luôn biết rõ sự thật nhưng lại luôn cố vẽ nên một câu chuyện thật đẹp, một câu chuyện bịa đặt mà chỉ có trong tưởng tượng. Mà cái đáng trách nhất chính là chúng ta luôn không ngừng cố gắng thay đổi sự thật, cứ như vậy mà chìm đắm, cứ như vậy trầm luyến để rồi kết cục thật bi hài mà cũng thật bi ai.

Suy nghĩ đưa cô về với hiện thực, đôi tay cô bỗng bị nhấc lên, hai nam sinh nọ đẩy cô vào trong căn phòng bị bỏ trống đã lâu nằm ở cuối dãy hành lang, Vương Triều Vân còn chưa kịp định hình lại những cảm xúc rối ren thì ngay lập tức bọn họ đã đóng chặt cửa lại, bấm chốt khóa ngoài.

Mọi cảnh được diễn ra trước mắt quá nhanh khiến cô không kịp trở tay, vẫn còn đang ngơ ngác nhìn bọn họ đứng ở bên ngoài vừa cười vừa quay phim, chụp ảnh lại khoảnh khắc đáng nhớ này...

Cô bỗng thấy hô hấp dần trở nên khó khăn, không ngừng đập cửa, giọng khàn khàn mà khàn cầu.

" Mau thả tôi ra đi! Trời sắp tối rồi, mau mau thả tôi đi! "

Trong ánh mắt mơ hồ, cô đưa mắt nhìn sang anh, chỉ với một chút gì đó gọi là mong mỏi, gọi là hi vọng. Nhưng hiện tại, ánh mắt đó lại nhìn cô đầy châm chọc, cười nhạo, lại có phần lạnh lẽo thấu xương.

Sau khi đã hạ hê với việc quay video và chụp ảnh, bọn họ chán chê bỏ đi, trước khi đi còn không quên nói với cô một câu: " Đêm nay xem ra cô chịu khổ rồi! "

Thanh âm rõ mồn một, ngữ khí vô cùng coi thường. Vương Triều Vân vẫn chưa dời mắt khỏi anh, cô nhìn anh chăm chú, nhìn sâu xa vào đôi mắt đó, có

lẽ nhiều hơn một thù hận! Anh nhìn liếc nhìn cô một cái rồi xoay người bỏ đi. Vào giây phút đó, cô thực rất muốn gọi tên anh, gọi thật to tên của anh, cô hi vọng ở anh, cô muốn anh quay trở lại cứu cô, cô thật muốn anh làm gì đó để đưa cô ra ngoài. Nhưng trên thực tế, anh là người đã đẩy cô vào nơi này, cô bỗng nhiên cảm thấy thật là muốn khóc nhưng nước mắt của cô thực sự không tồn tại. Có lẽ đến cái tội cùng của đau khổ chính là con người không có nước mắt để rơi.

Cô đã từng khóc vì một đoạn phim hay, một sự việc cảm động nhưng tại sao lúc cần nhất chính là nước mắt thì lại không thể có. Cô đã phóng túng nhiều nước mắt quá nhiều chăng? Hay vì con người vốn vẫn luôn kì lạ như thế?

Vương Triều Vân bỗng cảm thấy nực cười, rốt cuộc là mình còn có thể trông chờ vào cái gì được nữa đây? Còn có thể trông chờ hay sao? Cô tuyệt đối không cho phép mình có một loại cảm xúc khác lạ nào với người con trai kia, tuyệt đối không được, một chút cũng không.

Cô bắt lực thả người tựa vào bức tường rồi từ từ trượt xuống. Con gió đông hắt qua cánh cửa sổ của phòng học trống trải, cô lại chỉ mặc một chiếc áo đơn, không tránh khỏi cảm giác rùng mình, cô co ro người, thu mình ngồi ở góc khuất phía cuối lớp. Chỉ mong có thể vượt qua đêm dài đặc hôm nay, chờ đến sáng mai khi bác bảo vệ đến tuần tra từng lớp học, có lẽ cô sẽ được ra ngoài. Nhưng thực có thể sống đến ngày mai không? Cứ một phút trôi qua mà cô cứ tưởng như một thế kỉ, dài đằng và vô tận.

Cô không có cảm giác đau đớn, không hề thương tích nhưng lại cảm thấy như từng khớp xương tay chân đứt rời ra, rệu rã và nhếch nhác. Đây chính là loại cảm giác gì?

[Editor: Rì-i]

- *Chương 5 - Màng Ki Ưc Đã Phủ Lớp Bụi Trần.*

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Vương Triều Vân thoát khỏi mộng trầm luân trở về với thực tại, những chuyện kia lại một lần nữa tái hiện lại thật rõ ràng trong trí nhớ, chi tiết và chân thật khiến cô muốn phủ nhận cũng không thể nào làm được. Có một dạo cô tưởng mình đã quên đi những đoạn kí ức không mấy tốt đẹp này, nhưng hóa ra trước giờ nó chưa từng phai nhạt, chưa từng bị thời gian vùi lấp, một chút cũng không. Chỉ là do một lúc nào đó không nghĩ tới, bỗng dưng sinh ra ảo tưởng rằng điều đó chưa từng xảy ra, nhưng không có nghĩa là nó không tồn tại. Tự lừa mình dối người. Vương Triều Vân thần thờ một lúc lâu, phát hiện mình đang ngồi trong quán cà phê, tách cà phê trong tay cũng đã trở nên nguội lạnh từ lâu. Cô cười khổ nhìn đồng hồ, nhẹ nhõm mà lại thờ dài, đã trễ rồi mà Diệp Triết vẫn chưa đến. Ở buổi họp lớp hôm kia, Diệp Triết không đến do bận việc riêng tư, hôm nay mới có dịp gặp mặt thể mà lại đến trễ, nghĩ đến bạn thân mà cũng không nể mặt, Vương Triều Vân có hơi buồn bực lấy điện thoại ra trực tiếp bấm một dãy số của Diệp Triết. Nhưng ba giây sau, cô lại buông điện thoại xuống mặt bàn, về mặt vô cùng bất lực, không nên gọi cho Diệp Triết, gọi nhiều như vậy sẽ rất phiền, rất rất phiền. Cô lại gọi phục vụ mang cho mình một tách cà phê khác.

Cô giương mắt nhìn ra nơi cửa, bỗng nhiên có hai người một nam một nữ bước vào quán. Cả hai người đều toát lên loại khí chất khác người thường, vẻ mặt nhu hòa của cô gái nhìn người đi bên cạnh mình rồi không kiêng nể khoát vai người đó, vui vẻ đi vào quán. Nụ cười bất chợt đông cứng trên gương mặt cô, đôi lông mày nhíu lại nhìn hai người đó một cái thật kĩ. Xác định. Chính là người quen.

Tổng Hàn đi cùng Dương Đình Hy đi đến bàn đối diện cô ngồi xuống, dường như anh không biết Vương Triều Vân đang ngồi đối diện mình, vẫn phong lưu ngồi nói chuyện cùng cô gái kia.

Vương Triều Vân đang ngồi bên này nhìn qua, không những không thấy ngạc nhiên mà trong lòng bỗng dâng lên cảm giác thú vị, đột nhiên cô rất muốn qua bên đó nhận người quen. Cô đứng dậy bước từng bước sang chỗ Tổng Hàn ngồi, cười cười nhìn anh:

" Không ngờ lại có thể gặp nhau ở đây. Thật là trùng hợp! "

Anh kinh ngạc ngẩng đầu lên vừa đúng lúc chạm mặt cô, không thể tin được lại là cô, anh gượng gạo hỏi.

" Sao em lại ở đây? "

" Chờ bạn. " Vương Triều Vân thành thực. Không kìm được quay mặt sang nhìn cô gái đang ngồi cạnh chồng mình " Còn đây là người mới? Nhanh thật! "

Cô cười đến giả hoạt, không che giấu đi sự châm chọc.

" Em từ bao giờ đã quan tâm đến việc này? " Tổng Hàn cười như không cười nhìn cô, khuôn mặt lộ ra chút khó chịu.

" Tôi bao giờ cũng quan tâm. Thực sự rất quan tâm đó nha! " Khóe miệng cong lên cực độ, khinh chỉ toàn thêm khinh hơn. Rất nhanh, cô vươn tay ra trước mặt cô gái kia, tỏ thành ý muốn bắt tay: " Chào cô! " Dù sao kết giao một chút cũng tốt.

" Chào! " Dương Đình Hy nhỏ giọng nhìn cô, bàn tay nhỏ bé cũng vươn ra, rất lịch sự mỉm cười " Rất vui được gặp cô. "

" Cô và anh ấy có quan hệ gì? " Vương Triều Vân không do dự, chần chừ mà đi thẳng vào vấn đề. Không ngừng đánh giá cô gái này, cũng không biết nên nói gì, chỉ là cảm thấy có gì đó không rõ ràng. Thực chỉ muốn xác nhận lại sự việc, đồng thời... khẳng định lại chủ quyền.

Dương Đình Hy mấp máy môi định nói gì đó, nhưng lời nói chưa kịp ra thì đã bị Tổng Hàn nhanh chóng chặn lại.

" Chính là quan hệ tình nhân. " Tổng Hàn thay cô trả lời, gương cao mắt nhìn Vương Triều Vân đầy khiêu khích.

Vương Triều Vân nhìn thấy vẻ mặt đó bỗng nhiên cười rộ lên: " Đúng là rất có bản lĩnh chọc tức người khác. ", nhưng cô không thể ở đây mà phát tiết được. Cô thờ dài " Ồ " lên một tiếng đầy thú vị, tỏ ra về đã hiểu.

Vừa đúng lúc Diệp Triết đến, nhìn thấy ba con người trước mắt bỗng nhiên thấy hứng thú vô cùng. Cô không những không thấy lạ mà còn ngang nhiên bước đến đó góp vui với bọn họ, cô đứng từ sau kéo lấy tay của Vương Triều Vân.

" Vương tiểu thư, không ngờ là cậu lại nhàn rỗi đến thế. " Cô không hề nhìn Tổng Hàn, cũng không nhìn đến Dương Đình Hy, lại tiếp tục nói. " Còn có cả thời gian để lo chuyện nhà hàng xóm. "

Vương Triều Vân quay mặt nhìn Diệp Triết, thì ra cô đã đến, lại còn rất tốt bụng giúp cô giải quyết vấn đề này.

" Phải rồi, chuyện nhà hàng xóm. Là tớ hơi nhàn rỗi rồi. " Cô rất biết phối hợp, hòa theo phản ứng của Diệp Triết.

" ... "

Hai từ " hàng xóm " thật sự rất khó nghe. Cô chính là muốn nói mối quan hệ giữa anh và cô như mối quan hệ giữa hai người xa lạ, không hơn. Quả thực là như vậy, tuy là vợ chồng về mặt hợp pháp nhưng giữa cô và anh cũng có một ranh giới nhất định. Cô chưa bao giờ có ý kiến với những việc làm của anh, không lên tiếng hay cảm đoán anh việc gì. Cho dù là anh đi cả đêm không về nhà, cô cũng mặc kệ là anh có đi đâu hay làm gì. không hề dò hỏi hay phán xét anh. Cô vẫn sống thật yên bình và tĩnh lặng tựa như thời kì hòa bình sau chiến tranh, không hề có chút phản ứng hay phản kháng. Anh có cuộc sống của anh, cô cũng có cuộc sống của cô, không ai được phép xen vào chuyện của người khác. Nhưng sự thật vẫn là cô không quan tâm.

" Đồi địa điểm thôi! " Diệp Triết đưa ra lời đề nghị mà cũng như là cách giải quyết vấn đề.

" À vâng! Điều đó là dĩ nhiên. "

Tổng Hàn im lặng nhìn hai cái bóng kia dần dần bước ra khỏi quán, nhẹ nhàng thở dài một hơi. Nhưng tâm tình cũng vui đi ít nhiều, không còn hứng ngồi đây nữa, anh nhìn Dương Đình Hy, mặc dù cảm thấy hơi có lỗi nhưng anh vẫn thấp giọng nói.

" Anh đưa em về! "

" Vâng! " Cô cúi đầu không dám nhìn trực tiếp vào mắt anh. Anh muốn đưa cô về vậy thì về thôi. Xem ra hôm nay thật không phải là một ngày tốt đẹp.

Anh nằm dài trên ghế ngoài phòng khách, mệt mỏi tựa đầu vào thành ghế. Anh bỗng nhiên nhớ đến một số chuyện cũ, không khỏi xót lòng, hồi tiếc. Nếu ngày đó cố gắng thì kết quả có thể thay đổi không? Anh không biết đã tự hỏi mình câu này biết bao nhiêu lần, nhưng lần nào cũng tự phải trả lời rằng đó chỉ là chuyện " giả như ", thực tế đã không thể cứu vãn được nữa. Anh cố gắng không nghĩ đến thì nó lại càng hiện hữu rõ ràng hơn, càng làm cho anh thêm bức bối. Suy nghĩ miên man bất chợt ngủ đi lúc nào không hay. Đến tối, Vương Triều Vân vừa về đến nhà đã thấy anh nằm ở đó, có hơi sững sờ một chút nhưng bỗng đứng lại nhìn anh thật lâu.

Cô hoang mang mà cũng hơi bàng hoàng.

Nếu là Vương Triều Vân của nhiều năm trước thì thật sự rất thích anh... Nhưng cũng chỉ là " đã từng ". Có nghĩa là trước kia từng có nhưng hiện tại đã không còn. Cô bỗng nhiên nhớ tới một câu nói nào đó đã xem được từ sách, không phải là đặc biệt lắm nhưng cô đã dùng bút mực khoanh tròn dòng chữ đó.

" Nếu từ *hạnh phúc* mà đi đôi với từ *đã từng* thì đó chính là từ ngữ buồn nhất thế gian này. "

Hiện tại, cô đang đứng trước mặt anh, mặt đối mặt. Nhưng lại không nhìn ra một lại cảm xúc nào. Cô cố tìm lại những cảm giác hồi hộp, yêu thương ngày trước nhưng cuối cùng chỉ là con số không. Có phải là thay đổi?

" *Không nhìn thấy cảm xúc.* "

[Editor: R-i].

- Chương 6 - Không Nhìn Thấy Cảm Xúc.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Tổng Hàn mơ màng tỉnh dậy lúc giữa khuya, anh vẫn còn nằm trên băng ghế dài lạnh lẽo, nhướn mày nhìn đồng hồ đã là một giờ, ngủ cũng đã được lâu rồi. Anh nhìn ra nơi cửa thấy đôi giày của Vương Triều Vân nằm gọn gàng trên giá để giày, vậy là về rồi, mà thật cũng chẳng có ý nghĩa gì. Cô có ở nhà hay không ở nhà anh cũng không gặp mặt được, mà cho dù là gặp mặt cũng chẳng thể nói chuyện hòa thuận được. Vậy ở hay đi có gì khác nhau? Tổng Hàn khẽ dụi dụi mắt đi về phòng mình tiếp tục giấc ngủ, lúc ngang qua phòng cô anh không kim lòng được bỗng nhiên dừng lại một hồi lâu trầm tư suy nghĩ, có chút đắn đo. Nửa ngày sau mới dám đưa tay vặn mở cửa phòng. Anh thất kinh nhìn Vương Triều Vân đang ôm máy tính ngồi trên giường, đầu cúi thẳng vào màn hình, những ngón tay linh hoạt rơi trên từng phím liên tục bấm bấm gõ gõ rất chăm chú.

Anh đột nhiên thấy khó chịu.

" Sao vẫn còn chưa ngủ? " Mặc dù âm thanh rất nhỏ nhưng trong căn phòng nhỏ vào ban đêm lại có phần hơi vang vọng.

Vương Triều Vân xoay người nhìn ra cửa phòng nơi anh đứng, hơi ngạc nhiên nhưng cảm thấy bị làm phiền, cô nhìn anh hỏi ngược lại.

" Anh có vấn đề sao? Ban đêm tự dưng không ngủ lại chạy sang phòng tôi hỏi tôi tại sao không ngủ? Sao không quản chuyện của anh trước đi? " Một mối của công việc thăm đây, cô đang bị áp lực căng thẳng a, lại gặp anh không biết điều. Đây thật sự là cơ hội để phát tiết, anh xem như là thể thân để cô trút giận.

Đang quan tâm lại còn bị cô phui sạch, mắng anh. Đúng là không biết nghe lời đến giờ này vẫn còn thức, Tổng Hàn kiên quyết trong lời nói hơn. Lần này anh mạnh bạo đi đến chỗ cô trực tiếp tắt máy, động tác thô bạo, cường ngạnh.

" Ngủ! " Anh không nói nhiều cũng không muốn nói nhiều, hiểu ý anh hay không là tùy cô.

" Anh làm gì vậy? " Vương Triều Vân trừng mắt.

" Còn không thấy sao. Là tắt máy đó! "

Cô nhìn anh đang cuốn dây điện, cẩn thận bỏ Laptop vào túi đựng. Cô không biết cảm xúc lúc này của mình là gì. Giận dữ, điên tiết, mệt mỏi, bất lực hay nhẹ nhàng..

Anh dọn dẹp xong lại quay sang cô. Mặt cô bỗng chốc sa sầm, nhìn anh cười dường như có mà cũng dường như không.

" Không lý nào anh lại đối tốt với tôi như vậy! " Đây là một câu có ý khẳng định. Thực sự là khẳng định a!

" Vậy em nghĩ tôi đang làm gì? "

" Tổng Hàn! Một giờ đêm anh đã chạy sang phòng tôi. Nói! Anh là có ý gì? " Vương Triều Vân không tiết chế được nói thẳng luôn vào vấn đề trọng tâm.

Không khí trong phòng bỗng nhiên trở nên nóng và ngột ngạt kì lạ. Bốn con mắt thoáng chốc giao nhau, không nói rõ được tia xúc cảm nào trong đáy mắt hai người. Ý thức chưa còn chưa thức tỉnh, con người từ từ bị găm nhăm trong nội tâm sâu thẳm. Hai người nhìn nhau từ khoảng cách không quá 1m..

Cuối cùng lý trí thắng xúc cảm mãnh liệt, chưa được 5 giây sau đó, Tổng Hàn lại là người phá vỡ không gian trầm tĩnh này trước.

" Chẳng có ý gì! " Anh vừa nói vừa xoay người bước đi, trước khi khép cửa phòng rồi đi còn không quên nói hai từ " Suy diễn! "

Vương Triều Vân sức lực cũng cạn kiệt, vô lực ngã xuống giường, ngẩng đầu nhìn lên trần nhà trắng buốt. Tâm tình tệ hại vô cùng, đã không tốt lại còn gặp phải con người không biết điều này. Chính ai vài tiếng trước còn ngồi với tình nhân, công khai tuyên bố trước mặt vợ hợp pháp là cô đây, giờ còn muốn giờ trò phong lưu đôi bại với cô. Thật không thể chịu nổi.

Nhưng cô tuyệt nhiên không tin giữa hai người bọn họ thật sự có ân tình.

Không phải cô tin tưởng anh nhưng dựa vào trực giác và lý trí của bản thân. Khi quan sát ánh mắt của cô ấy, khi cô tiếp xúc với cô ấy, khi cô thường thức một chút về con người cô ấy. Khi đó cô xác định, sự thật không phải như những gì bên ngoài biểu hiện.

Đến tốt cùng thì cô gái kia là thể thân hay người ngoài cuộc - Đây không phải là một câu hỏi mà là câu khẳng định.

Ánh nắng yếu ớt hắt vào căn phòng trống trải của Vương Triều Vân, len lỏi qua từng kẽ hở của cửa sổ. Hơi lạnh. Cô gượng gạo đứng dậy rời giường, trong lòng cảm giác cô lãnh trần ngập, chúng đeo đuổi, bủa vây lấy con người cô. Cô nhìn ra bên ngoài cửa sổ cũng không thấy có gì đặc biệt, chỉ tồn tại đầu đó vài cây cối, hoa cỏ nhưng lại thiếu đi hơi thở nguyên thủy của con người. Mọi thứ trên thế gian trong mắt cô tại giờ phút này bỗng trở nên thật tầm thường, nhưng lại tầm thường theo một nghĩa khác. Tất cả những chuyện cho dù là trong quá khứ hay chỉ mới ngày hôm qua, cô đều nhớ rõ. Những cảm tưởng ngày trước trở dậy mạnh mẽ đến không ngờ, cuối cùng sót lại tiếc nuối, vô vọng. Cô chính là đang hoài niệm. Cô cũng biết hoài niệm chính là một loại bệnh mà khiến con người khao khát về những chuyện trong quá khứ.

Cô nâng tay mở tung cánh cửa sổ bằng kính thủy tinh bóng nhẵn sạch sẽ vì được lau hằng ngày. Gió lạnh lùa vào từng chấp, tấp thẳng vào mặt và thân người cô, cơ thể không hề yếu ớt và mỏng manh của cô bắt giác kháng cự, run lên vì lạnh.

Sao lại không thể một lần phóng túng? Cô đã tự hỏi mình một câu như vậy, thật nhiều, thật nhiều lần rồi.

Tổng Hàn đang ngồi ở phòng khách, nhìn thấy cô từ trên lầu bước xuống. Đôi chân trần chậm rãi lướt trên mặt sàn, chiếc lắc màu đen ở chân reo lên tiếng chuông rất khẽ. Dáng đi tự do tự tại tiến đến chỗ anh. Anh khẽ nhíu mày khó chịu, tầm mắt không dời đôi chân của cô.

" Vì sao không mang giày vào? Trời rất lạnh! "

Vương Triều Vân cầm lấy hộp nhỏ đang đặt trên bàn, nghe câu hỏi của anh, hơi ngẩng đầu lên, vẻ mặt bình tĩnh đến kinh ngạc.

" Không sao, vẫn không thể chết được! " Giọng nói trầm nhu như nước.

" ... "

" Họ mang tới khi nào? " Cô từ tốn mở chiếc hộp, ngón tay không kìm được vãn về món đồ bên trong.

" Lúc sáng. "

" Cảm ơn. "

" Ừm. "

Cô liếc mắt nhìn trên bàn, anh đã gọi thức ăn bên ngoài. Cô cũng không ngại ăn chúng.

Hôm nay là ngày cuối tuần, Vương Triều Vân đột nhiên thấy hứng thú với việc làm mới căn nhà. Cô muốn thay đổi giấy dán tường, rèm cửa và một vài đồ trang trí nội thất mới. Người bên công ty nội thất đến từ sáng, họ đưa cho cô nhiều mẫu giấy mới. Cô thấy cái nào xinh đẹp liền bảo họ dán lên thử, đến khi dán lên mới thấy hóa ra nó không hợp vậy là phải gỡ xuống. Vương Triều Vân loay hoay xem một loạt mẫu, cô nhìn cái nào cũng thấy đẹp, phân vân, do dự thật lâu.

" Cái này, cái này! Màu xanh rêu trông rất vừa mắt! " Cô cười đưa ra ý kiến, nhưng cũng rất nhanh thay đổi " Còn có màu vàng cam này đẹp thật! "

" Vâng. " Một người bên công ty đưa tay lên lau mồ hôi nhễ nhại trên trán.

" A không! Tôi thấy màu xanh đại dương này đặc biệt hơn! " Lại thay đổi lựa chọn.

" Vậy cô muốn lấy mẫu đó phải không? "

" Không! "

" ... "

Tổng Hàn thấy cô đang bận rộn lựa chọn, anh cũng đi qua bên đó, nhìn nhìn một hồi anh quyết định thay cô.

" Lấy mẫu màu trắng nhất! "

Vương Triều Vân nghe thấy giọng anh liền quay qua, mừng rỡ như tìm thấy cái phao cứu sinh.

" A đúng đúng! Mẫu đó là dễ nhìn nhất! "

" Vậy tôi lấy mẫu đó. " Người đàn ông trung niên mệt mỏi gọi mọi người lại, dán mẫu giấy màu trắng.

Cô chạy tới chạy lui trong nhà từ trưa đến giờ, cả người mệt rã rời. Bước ra ngoài phòng khách, đi được vài bước cả người đã loạng choạng sắp ngã.

Đột nhiên Tổng Hàn nhanh chóng đưa tay ra đỡ lấy cô, đôi tay với lực đạo mạnh mẽ mà rắn chắc bao bọc lấy cả người cô.

" Thật không cẩn thận! " Chất giọng âm trầm truyền đến bên tai cô, bỗng trở nên ảm áp lạ thường. Anh ôm lấy cô chậm rãi đi vào phòng cô. Cả người Vương Triều Vân lạnh đến dọa người, anh hơi sững sốt một lúc. Cô vẫn thường hay bị cảm đột ngột thế này, mỗi lần như thế cô đều trốn trong chăn để giữ ấm thân thể, không dám bước ra ngoài nửa bước. Anh thả cô xuống chiếc giường mềm mại, phủ chăn lên người cô rồi ra khỏi phòng.

Tổng Hàn không biết làm gì, ngồi trong thư phòng xem sách.

Bỗng anh nhớ ra vừa rồi cô không hề phản kháng. Lúc anh ôm lấy cô, cô không hề có một chút biểu tình phản kháng nào, cả người đều tựa vào người anh như thể giao phó mình cho anh. Một chi tiết nhỏ này cũng làm anh phải suy nghĩ cả nửa ngày.

Là cô đã động tâm, tin tưởng anh hay là vì cô đang rất mệt mỏi, vô lực?

Anh nghĩ là câu thứ hai.

Trong thực tế, anh luôn là lựa chọn cuối cùng của cô, là tia sáng cuối cùng của cô. Một lựa chọn hay một tia sáng đều không thể nói lên điều gì. Cô cần anh! Nhưng lại cần theo một nghĩa khác. Anh là nơi để cô nương tựa, nhưng cũng giống như một loại lợi dụng. Từ " Nương tựa " chỉ là cách nói hoa mỹ, sự thật chính là đang biện minh cho từ " Lợi dụng ". Sự thật và chân lý cách xa hàng nghìn dặm.

[Editor: Rì-i]

- *Chương 7 - Ngôi Nhà Chúng Ta.*

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tôn Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Những người bên công ty trang trí nội thất cũng hoàn tất công việc, họ thu dọn đồ đạc rồi ra về. Tổng Hàn ngồi trong thư phòng đọc sách, một lúc lâu sau anh mới cảm thấy thật sự chán. Anh đặt cuốn sách xuống bàn, hơi do dự nhưng cuối cùng lại đi vào phòng của Vương Triều Vân.

Quay trở lại phòng của cô, cô vẫn chưa ngủ mà đứng hơn là không hề ngủ. Cô giương đôi mắt mờ to nhìn về phía anh đang đứng, ánh mắt vô lực, yếu ớt đến đáng thương.

Anh cũng không làm gì nhiều, chỉ là đưa cái cốc và đặt một vài viên thuốc vào tay cô, anh ra lệnh.

" Mau uống! "

Cô hơi ngạc nhiên một chút, nhưng rất nhanh chóng đón lấy cốc và thuốc từ tay anh. Cô có thói quen mỗi khi uống thuốc không bao giờ uống mỗi lần một viên, cô sẽ uống luôn một lần hết tất cả những viên thuốc đó. Bởi vì cô thấy như vậy rất mất thời gian mà cũng bởi vì bản tính của cô vốn vẫn lười.

Chính vì vậy mà khi Tổng Hàn nhìn thấy cô như vậy, rất không hài lòng.

" Sao lại uống một lần nhiều thuốc như vậy? "

" Thói quen. " Cô trả lời ngắn gọn, không quá để tâm đến anh, cô nằm xuống kéo chăn che kín người, làm bộ dạng giống như đang ngủ.

" Thói quen không tốt! Nhờ em bị sặc mà chết thì tôi không chịu trách nhiệm. " Câu nói của anh tưởng chừng như vô hại nhưng lại khẽ động một cái đã chạm đến tâm tình của Vương Triều Vân. Cô xốc chăn gối lên ngồi dậy, quá bất lực, quá bất mãn.

" Anh tốt cái gì? Dù sao thì người cũng đã uống rồi, thuốc cũng đã vào trong bụng rồi, anh nói bây giờ có tác dụng gì sao? " Ngưng lại một chút, cô bổ sung thêm một câu " Còn nữa. Tôi mà có chết cũng sẽ không chết ở trước mặt anh! "

" Tôi chỉ là đang quan tâm em thôi mà. " Anh cười gượng với Vương Triều Vân.

" Sao tôi lại không nhìn ra là anh đang quan tâm tôi nhỉ? "

" ... "

Cuộc nói chuyện khép lại không mấy vui vẻ gì. Kết thúc cũng như mọi lần trước.

Được rồi, cứ cho là cô hay dễ bị kích động đi, nhưng cô thực không thể chịu nổi anh nữa. Giờ phút này cô chợt phát hiện ra giữa hai người bọn họ bất đồng về quan điểm rất nhiều, quan niệm sống cũng khác hoàn toàn, rất khó để hòa hợp, rất khó để sống hòa thuận. Cũng giống như lửa với nước chẳng

thể nào dung hòa được. Quả thực chuyện cãi nhau thường xuyên cũng không phải là điều gì mới lạ.

Vương Triều Vân đặt chân xuống giường, cô lại không mang giày vào, tiếp xúc thân mật với mặt sàn. Cô đi đến chỗ anh, đôi chân trần đột nhiên nhón lên cao, anh hơi nhíu mày lại nhìn cô đắm chiều, anh thấy cô kiễng chân lên, anh sững sốt, toàn thân trở nên cứng ngắc. Anh bỗng nhiên cứ như đang chờ đợi một điều gì đó.

Rất nhanh chóng.

Ba giây trôi qua...

Anh cảm nhận được cô đang đưa tay luôn ra sau người anh, cả người cô tựa vào anh, áp sát vào kệ sách, cảm giác giống như là đang ôm. Đột nhiên cô với tay lấy một cuốn sách.

Cuốn sách đã nằm gọn trong tay cô, cô cười cười giờ cuốn sách trước mặt anh, khoe miệng cong lên giương giương tự đắc nhìn anh, có chút khiêu khích. Ngờ khi cười cợt.

" Hóa ra anh thích đọc thể loại này. "

" Cũng không tồi. " Người thông minh như anh rất nhanh nhận ra hành động vừa rồi của cô, cũng rất nhanh phản ứng lại. Anh bỗng nhớ tới cái gì đó, liền chuyển đề tài.

" Tối nay cùng nhau đi dự tiệc hội nghị của công ty. " Anh chậm rãi đưa ra lời đề nghị.

" Hả?... À vâng. " Anh thấy hơi ngạc nhiên, nhìn khuôn mặt của cô không để lộ một tia cảm xúc nào nhưng anh lại rất hài lòng.

Chiếc xe màu đen dừng lại trước đại sảnh lớn của khách sạn. Tổng Hàn nhanh chóng bước xuống xe, anh định đi đến mở cửa cho Vương Triều Vân, nhưng anh lại thấy cô đã mở từ lúc nào. Cô không cần anh giúp đỡ, cô vẫn có thể tự mình làm được, hoàn toàn không cần đến anh.

Tổng Hàn và Vương Triều Vân cùng nhau bước vào trung tâm tổ chức bữa tiệc. Xung quanh hầu hết là các nhà đầu tư lớn, các doanh nhân hay các viên chức cấp cao. Đây chính là một bữa tiệc kết giao, hợp tác giữa các công ty khác với nhau.

Chiếc váy màu trắng chậm rãi lướt đi trên mặt đất, phủ một tầng đuôi váy dài, lê trên mọi nơi cô đã đi qua. Vương Triều Vân theo chân Tổng Hàn, đi chào hỏi mọi người, cũng có không ít người chủ động đi đến bắt chuyện với Vương Triều Vân, quả thực vô cùng lấy lòng.

Nhiệt độ trong nơi này đột nhiên tăng lên, không khí cũng vì vậy mà trở nên hơi nóng, Vương Triều Vân đưa tay phe phẩy trước mặt tạo gió, tự làm mát mình.

Tổng Hàn từ nãy đến giờ thoáng chốc lại nhìn cô một cái, rồi quay đầu đi, rồi lại tiếp tục quay sang nhìn. Vương Triều Vân không khỏi ngờ vực hỏi anh:

" Có gì lạ lắm sao? " Cô nhìn về mặt của anh lúc này, không nhận được mà bật cười.

" Ừm. Thực sự là rất lạ! " Anh không hề phủ nhận đi điều này, rất thành thực đưa ra câu trả lời cho cô.

Bình thường Vương Triều Vân không bao giờ tham gia vào những tiệc tùng, hội nghị phức tạp thế này. Cô rất lười và ngại giao tiếp với đám đông. Nhớ có một lần anh hỏi cô vì sao không thích, cô liền trả lời, mỗi lần đi như vậy đều phải luôn miệng cười, không ngừng nói lấy lòng họ, vậy đã là còn chưa kể đến việc nếu như gặp người quen thì càng phiền phức hơn. Anh lúc ấy nghe xong cũng không có ý kiến gì, đối với người lười như cô, suy nghĩ như vậy cũng không có gì là khó hiểu.

Đây chính là lần đầu tiên sau khi kết hôn trong suốt một năm qua, cô cùng anh đi dự tiệc hội nghị thế này. Khi sáng anh thử đưa ra lời mời đến cô, lại không thể ngờ rằng cô lại đồng ý. Vừa rồi khi đi bên cạnh anh, cô lại cùng anh giao tiếp với mọi người rất hoạt bát, năng động, thật không thể tưởng tượng được Vương Triều Vân ở nhà và Vương Triều Vân hiện tại lại là cùng một người.

Vậy cũng xem như anh đã được nhìn thấy một mặt khác của Vương Triều Vân.

Ở từ xa, Mạc Dương Hạo đã di chuyển tầm mắt sang bên này, nhìn nhìn một lúc mới dám khẳng định đây chính là người quen. Anh không do dự, liền chủ động đi đến chỗ của Vương Triều Vân và Tổng Hàn.

Nhìn thấy Mạc Dương Hạo đến đây, đặc biệt hơn là bên cạnh lại có Vi Tang Tang đứng cùng, nét tươi cười trên mặt Tổng Hàn đột nhiên đóng băng.

" Tổng Hàn, lâu rồi không gặp cậu đó! " Mạc Dương Hạo cười sáng khoái vỗ lên vai Tổng Hàn, vô cùng thân thiết.

" Mạc tổng. " Tổng Hàn khẽ trả lời, ngữ khí nghe lại hơi có chút xa cách. Nhưng Mạc Dương Hạo lại quở trách.

" Cái thằng này, đều là bạn bè thời đại học cả mà, sao lại khách khí vậy được! " Anh nói lại làm ra bộ dạng hờn.

Vi Tang Tang thấy mình không thể im lặng, rốt cuộc cũng phải mở miệng chào một tiếng.

" Tổng Hàn, Vương Triều Vân, đã lâu không gặp! " Giọng nói mang một chút cảm giác bị thương nhàn nhạt, không thể nhìn thấu được.

" Chào! " Tổng Hàn và Vương Triều Vân cùng một lúc mở miệng, ngay sau đó cả hai đồng loạt nở nụ cười trào phúng.

" Đây chính là " Phu nhân " của cậu? " Mạc Dương Hạo hơi thất thố chỉ tay vào người Vương Triều Vân.

" Ừm. " Tổng Hàn khẽ thở dài, không biết nên làm sao mới phải. Anh còn chưa thấy hết áp lực thì Mạc Dương Hạo lại vô tình tạo ra cho anh những căng thẳng mới.

" Thật không thể ngờ được là hai người các cậu lại thành một đôi. " Đây không biết là ngưỡng mộ hay là biểu hiện không hài lòng nữa. Lời nói sau khi đã nói ra, anh mới thấy mình hơi lỗ, nhưng đã muộn mất một giây rồi. Một giây, lời nói cũng đã được nói ra, chạm đến tâm can của ba người bọn họ.

Trước kia chuyện giữa Tổng Hàn và Vi Tang Tang thật sự rất tốt, nhiều người không khỏi cảm thấy thêm muốn mình cũng được như vậy. Khi đó, quan hệ giữa anh với Vương Triều Vân còn tệ hơn cả mức bạn bè, thường xuyên tạo ra những trận hỗn chiến trong lớp, không hợp nhau. Nhưng điều không thể ngờ nhất chính là trong giờ phút này, người đứng bên cạnh Tổng Hàn không phải là Vi Tang Tang mà là Vương Triều Vân.

Cuộc nói chuyện không biết đến khi nào mà dừng lại, Mạc Dương Hạo bận một số việc nên phải về trước, điều đáng ngạc nhiên là Vi Tang Tang vẫn không hề đi, cô dường như cố nén lại thêm một chút nữa. Vương Triều Vân liếc nhìn qua bên kia thấy bố của Vi Tang Tang đang nâng ly rượu, xã giao cùng mọi người. Lẽ nào cô ấy theo bố đến đây chỉ vì biết chắc Tổng Hàn sẽ đến đây.

Cô nhìn thấy vẻ mặt của Vi Tang Tang hơi ngập ngừng rồi lại nhìn sang Tổng Hàn, anh đang rất bối rối không biết phải làm sao. Cô thản nhiên lên tiếng.

" Tôi sẽ không ngại để hai người ra ngoài nói chuyện riêng. " Trong giọng nói không hề có lấy một tia nào là châm chọc, hoàn toàn là do cô muốn làm vậy.

Tổng Hàn gượng gạo nói với cô:

" Tôi ra ngoài một lát. " Trong lòng vô cùng cảm thấy có lỗi với Vương Triều Vân.

Vi Tang Tang không nói gì, chỉ im lặng đi cùng anh ra bên ngoài. Vương Triều Vân nhất thời bỗng thấy cảm khái chính mình, cô có thể bảo chồng mình ra ngoài nói chuyện riêng với người phụ nữ mà lại không cảm thấy ghen tức hay buồn bực. Cũng phải, vốn dĩ không có tình cảm thì sao lại ghen được chứ?

Cô ngồi trên chiếc ghế ở quầy bar, trong tay cầm một ly rượu đỏ, cô khẽ nhấp môi một cái, buông thả những cảm xúc hiện tại. Bỗng nhiên nghe thấy ai đó gọi tên mình.

" Vương Triều Vân. " Cơ thể của cô trong thời khắc đó đột nhiên trở nên cứng nhắc, âm thanh hỗn tạp xung quanh hòa lẫn với tiếng của người nào đó làm cô hoang mang.

Cô ngẩng mặt lên, một màn trước mắt hiện ra đủ làm cô phải kinh ngạc, chính là một thân ảnh, một thân ảnh tưởng như quen thuộc, nhưng hiện tại lại xa cách đến kì lạ.

[Editor: Ri-]

- Chương 8 - Gặp Lại Người Cũ.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Triệu Tử Đằng! Hình dáng mờ nhạt, xa cách xuất hiện trước mắt cô. những tia sáng của ngọn đèn neon ở trên cao hắt vào khuôn mặt ấy từng chút, từng chút một trở nên rõ ràng. Bóng dáng đó dần càng trở nên to lớn, làm lu mờ đi những thứ xung quanh. Vào thời điểm đó, cô biết. Khi anh đến, những người khác chỉ còn là hư ảo, không chân thật.

Có thể gặp được anh ở nơi này, là điều mà cô không thể ngờ tới. Cô không biết nên biểu hiện cái gì vào lúc này. Nên vui mừng, hạnh phúc hay khổ sở, đau thương.

Vương Triều Vân cố gắng kìm nén những thứ cảm xúc không nên có, mà cho dù có đi nữa thì cô cũng nhất định sẽ không để cho người khác biết được tâm tư của chính mình. Cô rất kiên quyết, ngẩng mặt lên đối diện với anh. Cô không ngại thẳng thắn, càng không muốn bỏ trốn và quên đi. Gặp lại nhau, đối mặt với nhau chỉ là còn là chuyện sớm hay muộn. Vậy thì gặp nhau sớm hơn một chút, có lẽ cũng là tốt hơn.

Cô thấy anh dừng lại, đứng cách cô 2m, khoảng cách không phải là lớn nhưng đủ để biết được mối quan hệ này đã trở nên xa cách bao nhiêu.

"Đã lâu không gặp, Triệu Tử Đằng!" Cô nhìn vào khuôn mặt đó, khỏe miệng khẽ cong hiện lên ý cười. Cô vẫn luôn chấp nhận là người chủ động mở lời trước.

"Vương Triều Vân." Triệu Tử Đằng gọi tên cô, cô trong giờ phút đó mới nhận ra được sự dồn nén qua từng chữ anh gằn lên. Hóa ra người không dễ chịu không phải chỉ có mình cô.

"Vâng?!" Cô vừa hỏi cũng như vừa đáp lại anh.

"Chúng ta có thể nào ra ngoài?" Anh đưa mắt dò tìm xung quanh, chứng minh rõ sự bất an trong lòng mình. "Anh nghĩ nơi này không tiện."

Thật ra nếu anh không nói thì cô cũng không định cùng anh nói chuyện ở đây.

"Ừm."

Triệu Tử Đằng cả người tựa vào lan can, tư thế xoay người lại nhưng ánh mắt vẫn không dời, liên tục nhìn Vương Triều Vân, lộ ra tia nghiền ngẫm.

"Em... Vẫn tốt chứ?"

"Như anh thấy đấy, em vẫn rất tốt!" Cô trả lời ngắn gọn.

"Ồ." Anh bỗng nhìn sang hướng khác. "Sao em không hỏi anh một năm qua có sống tốt không?"

"Một năm qua anh có sống tốt không?" Sau lời của anh, Vương Triều Vân không do dự liền hỏi. Tính cách của cô là như vậy, không cần biết đối phương là ai, cô đều có thể đáp ứng. Nhưng tuyệt nhiên đáp ứng cũng không nói lên được điều gì.

"Không tốt!"

Cô nhìn Triệu Tử Đằng, dường như tin mà cũng dường như nghi ngờ. Cô lại mơ màng nghe thấy anh nói tiếp.

"Một năm qua, kể từ sau ngày đó, anh thực sự sống rất khổ sở, chật vật. Không có giây phút nào anh được yên. Trong khoảng thời gian đó, anh đã từng quen rất nhiều cô gái rồi đột ngột chia tay, nhưng anh vẫn biết rằng sẽ không có kết quả. Anh cảm thấy lo sợ, bất an. Anh không nghĩ là mình lại lụy tình. Anh không mong mình trở nên như vậy. Anh không mong là mình lại..."

"Triệu Tử Đằng!" Tay cô bỗng chốc siết chặt vào lan can, cô không thể chịu đựng được nữa, cô chỉ mong anh có thể dừng lại, đừng nói nữa. "Anh nói với em mấy lời đó để làm gì?"

Ánh mắt cô nhìn anh trở nên lạnh lẽo, không còn một chút hơi ấm nào. Cô rũ bỏ tất cả, nhìn thẳng vào mắt anh. Không hề lẩn tránh mà ngược lại còn thẳng thắn đối mặt. Vô cùng kiên quyết.

"Lẽ nào em không có gì muốn nói với anh?" Anh nhìn vào cô như giữa bọn họ chưa từng có bất kỳ chuyện gì xảy ra, vẫn là những ngày tháng bình yên đó.

Không đợi cô nói tiếp, anh lại tiếp tục công kích. "Em có hay không đã từng nghĩ đến anh?"

"Có từng." Vương Triều Vân không phủ nhận điều đó, nhưng sau đó cô lại nói. "Nhưng lúc ấy em lại nghĩ, chúng ta đã chia tay và em cũng đã kết hôn!"

Cô thoáng nhìn thấy một chút tia bi thương xẹt qua trên khuôn mặt với những đường nét hoàn mỹ. Nhưng một chút điều đó không làm ảnh hưởng đến sự kiêu ngạo của anh.

"Em vẫn còn nhớ rõ ngày đó?"

"Em không quên." Vương Triều Vân thờ dãi một hơi, trong lòng tự dung thấy tháng ngày đó đã là xa vời rồi.

Hồi còn học đại học, ngày nào cô cũng vào sân bóng cỏ vũ cho Triệu Tử Đằng, một tuần học sáu ngày nhưng cô đã dành hết năm ngày vào giờ giải lao để đến đó. Cô đến thường xuyên tới nỗi mọi người trong sân bóng, ai cũng thấy quen thuộc với cô. Người ta vẫn nhớ tới cô gái cột tóc đuôi ngựa, đội mũ bóng chày trên cao. Tai nghe nhạc, miệng không ngừng nhai chewing gum. Còn tay lúc nào cũng một bên là nước, một bên là cây quạt phe phẩy trước mặt, vừa để mát mà cũng vừa để che nắng.

Ngày hôm đó cũng không ngoại lệ, cô vẫn ngồi trên sân bóng chờ anh. Lúc ấy đôi mắt cô cứ dán chặt vào người anh, đột nhiên thấy lo sợ, tội lỗi. Đợi đến khi anh ra sân, cô như thường lệ đưa cho anh chai nước khoáng loại lớn.

Triệu Tử Đằng nhìn thấy vẻ mặt kì lạ của cô, nhưng anh vẫn không để ý lắm, chỉ lo lấy chai nước từ tay cô, đưa lên uống.

" Chúng ta chia tay đi! " Cô chậm rãi nói, từng chữ, từng chữ một và cố nhấn mạnh hai từ " chia tay ".

Theo phản xạ có điều kiện, Triệu Tử Đằng phun hết toàn bộ ngụm nước vừa uống được, anh hoang mang nhìn cô. " Em đang đùa? "

" Không đùa. Chính là thật. "

" Vì sao? " Anh nhìn thẳng vào cô, khẽ lay mạnh vai cô. " Em chỉ ít phải cho anh biết lí do! "

" Em không thích anh nữa. À mà cũng không đúng. Chính xác là từ trước tới giờ em vốn không hề có tình cảm với anh. " Giọng nói của cô bình thản lạ thường. " Lí do này có là đủ? "

" Em... " Anh nhất thời cứng họng, không thể nói ra bất cứ điều gì. Hương vị của đau thương tràn ngập khắp cơ thể, lan tỏa đến từng tế bào trong anh, không ngừng kịch liệt, vô cùng giày vò.

Đôi tay anh dừng lại, trở nên cứng nhắc rồi buông thõng cả hai tay, bất lực. Chính là bất lực.

Lúc ấy anh đã im lặng, không thể làm gì được nữa. Cô nói với anh:

" Triệu Tử Đằng! Chúng ta bây giờ không còn liên quan gì tới nhau nữa. "

Anh nhìn theo bóng cô xách ba lô lên và rời đi không một chút tiếng động, không nhón nháo, ồn ào, cô lặng lẽ khuất dần rồi biến mất. Tưởng như mọi chuyện cứ như vậy mà kết thúc.

Nhưng ba tuần sau anh lại biết được cô kết hôn với Tống Hàn, thời điểm đó, cũng là lúc cô và anh vừa ra trường. Điều đó có nghĩa là, cô và anh sẽ không gặp được nhau. Cho dù khả năng gặp nhau có thể xảy ra nhưng xác suất rất nhỏ.

Vương Triều Vân vẫn còn nhớ rất rõ vào buổi chiều ngày hôm ấy, không phải là một ngày nắng chói chang nhất, nhưng nó lại nhẹ nhàng khắc vào tim cô những cảm xúc nhẹ nhàng, nhưng lại có chút tư vị của luyến tiếc.

Cô trở về với hiện thực, đang đứng đối mặt với nhau. Cô không khỏi cười khổ, bây giờ nhớ lại những chuyện đó thì được gì? Cũng không thể nào thay đổi được vận mệnh.

Nhưng cô không hề hối hận. Nếu quay lại ngày hôm đó, vào thời điểm đó cô vẫn sẽ nói chia tay.

Đột nhiên một thứ thanh âm vang lên, không hề lớn nhưng cũng không quá nhỏ.

" Anh có một bí mật, em biết gì không? " Anh ngừng lại trong một giây nào đó. " Anh chờ em! "

Anh biết kể từ giây phút đó, quan hệ giữa cô và anh lại đi lùi thêm một bước nữa, nhưng anh không buồn hay tiếc nuối lời đó, anh luôn biết trước được kết quả không tốt nhưng vẫn muốn làm. Anh chính là loại người đó.

Vương Triều Vân chỉ còn biết cười, anh nói anh chờ cô thì đã sao, cô vẫn phải như thế thôi, vẫn phải sống cuộc sống của cô thôi. Mọi chuyện rồi sẽ chẳng đi đến đâu, hoàn toàn đừng mong đợi.

" Triệu Tử Đằng! Em với anh đã sớm không còn gì nữa! Em đã là phụ nữ có chồng, hơn nữa quan hệ giữa chúng em cũng rất tốt. Hôm nay anh nói mấy lời này chỉ sợ quan hệ của chúng ta ngay cả làm bạn bè cũng không thể. "

Triệu Tử Đằng đoán trước rằng cô sẽ nói vậy nhưng lại không ngờ cô phản ứng kịch liệt như thế.

Vương Triều Vân cởi đôi giày cao gót ra, đuôi váy dài cũng được cô lấy tay túm lên, tóc cô lại buộc lên cao nhanh gọn, không hề theo bất kì quy tắc nào, trong cô thật hoang dã. Mới vài phút trước còn rất trang trọng, nhưng cô lại cực kì hài lòng.

Không muốn làm thực nữ nữa.

Khi đã ngồi vào xe, cô mới yên tâm quăng đôi giày xuống sàn, váy cũng lại xõa ra, cô không hề để ý đến Tống Hàn đang nhìn mình ngăm đánh giá. Cô mặc cho anh hỏi cô.

" Sao khi này không bắt máy? Tám cuộc gọi nhờ đấy! "

Cô bất giác nở nụ cười quay sang nhìn anh, rất có khí chất tiểu thư:

" Về nhà thôi! "

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

" Khi này anh và cô ấy đã nói những gì? " Vương Triều Vân ngồi trên xe nhìn vào kính chiếu hậu, lấy tay lau lau mặt, tẩy hết lớp trang điểm. Cô nhìn gương mặt anh qua lớp kính, hiện lên một chút ý cười. " Không phải em để hai người chúng tôi nói chuyện riêng sao? Vậy sao bây giờ lại còn hỏi? Em không cảm thấy mình rất buồn cười? " Anh châm chọc nhưng không hề nhìn cô mà vẫn chuyên tâm lái xe.

" Không cảm thấy! " Thật không thể nói chuyện đạo lý được.

" ... "

" Mà cô ấy nói gì với anh vậy? " Vương Triều Vân không có ý định buông tha.

" Tại sao tôi phải nói cho em nghe? " Anh quay đầu sang đối mặt với cô, tay vẫn giữ chặt vô lăng. Cô nhận ra ánh mắt anh có một chút gì đó khiêu khích. Nhưng chỉ là ánh mắt thôi cũng không thể làm cô phân tâm được. Cô dẹp hết dụng cụ tẩy trang vào túi xách, hơi nghiêng người về phía anh, nghiêm túc nói một câu.

" Vì tôi là vợ hiện tại của anh! "

Khóe môi Tống Hàn bất giác nhếch lên, tạo một đường cong đến mức độ khinh bỉ. Anh cười đến gào hoạt khi cô nhấn mạnh hai từ " Hiện tại ". Cho dù là hiện tại thì đã sao chứ? Không phải vẫn chỉ là cuộc hôn nhân thương nghiệp thôi sao, không phải chỉ tồn tại trên giấy tờ à? Nói ra câu này chỉ cảm thấy thật hết sức là thừa thãi.

" Rất tiếc, điều này không đủ sức để uy hiếp tôi. " Anh cao ngạo nhìn cô. " Nhưng tôi vẫn có thể nói cho em nghe, mặc dù chuyện cũng chẳng có gì thú vị. "

" Ừm. Tôi đang nghe đây! " Vương Triều Vân không tiếp tục trêu chọc anh nữa, liền lập tức nghiêm túc nghe.

" Vì Tang Tang chỉ hỏi một chút về cuộc sống hiện tại của tôi, cũng không có gì đáng nói. "

" Sau đó? "

" Không có sau đó! "

" Đây! " Cô trừng mắt nhìn Tống Hàn.

" Đây cái gì? Không phải tôi đã nói là chẳng có gì thú vị sao, là do em muốn nghe nên tôi mới nói. " Anh ngưng một lúc " Còn nữa... "

" Gì? "

" Đừng tiếp tục nhìn tôi như vậy, rất không đoan trang. "

" ... "

Wương Triều Vân thôi không nhìn anh nữa, tự giác ngồi thẳng lưng, tư thế ngay ngắn, cố gắng chỉnh sửa mình. Nhưng cô lại nghe thấy giọng anh.

" Vừa rồi em cùng Triệu Tử Đằng... " Hơi ngập ngừng nhưng hoàn toàn là thẳng thắn.

" Hóa ra anh cũng biết! " Cô thờ dãi, không hề né tránh hay phủ nhận điều này, rất bộc trực và thành thực. " Có vấn đề gì không? "

" Cũng không có gì đáng để thắc mắc. "

" Vậy còn nói. "

Wương Triều Vân mất hứng mở cửa sổ trên xe cho gió luân vào, khẽ rít lên một hơi. Cô than thở.

" Sao anh không hỏi tôi và anh ấy đã nói những gì. Vì sao anh không tò mò giống như tôi nhỉ? "

" Nếu tôi hỏi thì em có trả lời? "

" Dĩ nhiên là không! "

Tổng Hàn không tránh khỏi bật cười.

" Vậy xem đây là đáp án cho câu hỏi vừa rồi của em. "

" ... "

Xe đang chạy với tốc độ được tính là nhanh so với bình thường, đột nhiên phanh gấp, cả người Vương Triều Vân theo quán tính ngã về phía trước, nhưng rất may là cô đã thắt dây an toàn. Bình thường cô không có thói quen đó, thường rất hay chủ quan về việc đi xe phải làm những thứ rườm rà. Nhưng hôm nay không hiểu sao khi lên xe cô lại kéo dây an toàn thắt vào người. Quả thực đến giờ phút này mới cảm thấy mình thật sự rất may mắn.

" Là anh cố ý. " Khẳng định là vậy.

" Nếu điều đó làm em thấy vui thì tạm thời cứ nghĩ như vậy đi! "

" Đừng lúc nào cũng làm ra bộ dáng thanh cao giả tạo đó của anh. Tôi thật chỉ cảm thấy buồn nôn "

" Sao cũng được. " Không hề quan tâm.

Cô vẫn ngồi trên xe chuyên chú nhìn anh, không biết phải làm gì nữa. Chỉ hận mình không thể động thủ giết người.

" Tôi nhà rồi, sao còn chưa xuống xe. Không lẽ là đợi tôi đến bế em vào nhà sao? "

" Tổng Hàn! Tôi chính là đang đợi anh bế tôi lên giường đấy. " Vương Triều Vân giận hờn, không hề chú ý đến lời nói của mình lại có sức công kích tới vậy.

Anh không hề do dự liền bước đến chỗ cô đang đứng, nhấc bổng cả người cô lên, bế cô về phòng. Vương Triều Vân cả người cứng nhắc kì cục trong vòng ôm của anh, hai tay vì mất điểm tựa hoàn toàn nên vô thức vòng hai tay lên cổ anh. Lên đến phòng, anh hơi khựng lại, không còn tay nên bắt buộc đi anh dùng chân đá phẳng cánh cửa phòng, lập tức mở bung ra.

Màu đen tối tràn ngập khắp giác mạc của Vương Triều Vân, không thể nhìn rõ bất cứ thứ gì, nhất là giường ngủ mềm mại của cô cũng không thể nhận ra ở đâu. Tối thật! Hơi sốt sáng, hơi bất an. Cô đưa tay bật công tắc mở đèn, hi vọng tìm thấy ánh sáng mới có thể yên tâm.

Bàn tay vươn ra bỗng lơ lửng giữa không trung, tay cô đã bị anh giữ chặt, dường như không muốn cô tiếp tục hành động của mình.

Vương Triều Vân nghe thấy bên tai truyền đến âm thanh nhỏ, rất khẽ: " Đừng bật đèn! Tôi có thể nhìn thấy. "

Cô bất giác bỏ tay xuống. Cô ngay cả lúc đó cũng không biết vì sao mình lại bỏ tay xuống. Anh nói một câu liền có thể sai khiến cô, nói một câu liền có thể bắt cô làm theo ý mình. Anh thừa biết làm thế nào để cô nguyện ý và nghe theo. Cô bỗng thấy mình mới thật nhu nhược và thất bại cỡ nào.

Tổng Hàn thả cô xuống chiếc giường, cảm giác mềm mại, ấm áp lan rộng ra khắp các giác quan. Nhưng vẫn không có ánh sáng. Điều đó làm cô lo lắng.

Vương Triều Vân không đặc biệt sợ bóng tối. Nhưng ở những nơi tối tăm, cô thường cảm thấy hơi ngột thở, khó chịu. Không nhìn thấy ánh sáng bỗng làm cô thấy buồn, cô lại không kim được lòng nhớ về những chuyện cũ, những hình ảnh có thể không mấy tốt đẹp. Cả cơ thể dành phần lớn cho cảm giác bất an.

Nếu con người chỉ được sống và bắt buộc phải sống với bóng tối, suốt ngày chỉ có thể nhìn thấy màu đen, muốn nghĩ đến cái gì cũng phải tự tưởng tượng, hình dung ra một cách giả tạo, thiếu chính xác so với thực tế. Người ta thường nói chỉ cần sờ vào để cảm nhận được, không cần phải nhìn thấy rõ thứ đó là gì.

Hoàn toàn là triết lý nhưng lại thiếu hiện thực.

Nếu chỉ có thể chạm vào mà không thể nhìn tận mắt được, mãi mãi sẽ không thể biết thứ đó ra sao. Không biết nó đã thành ra thế nào! Không biết được thứ đó có còn như mình nghĩ? Có còn thuộc về mình nữa hay không?

" Em sợ? "

Vương Triều Vân mơ hồ nghe thấy giọng nói của anh vang lên trong màn đêm dày đặc, kéo cô trở về hiện thực với những mớ suy nghĩ có phần loạn thác. Cô hơi giật mình, cảm giác như bị người ta nhìn thấu tim gan.

" Anh vẫn chưa về phòng? " Cô từ phòng tắm bước ra, trên tay còn chiếc khăn tắm ẩm ướt. Tuy đèn trong phòng tắm được bật sáng nhưng phòng ngủ lại không bật đèn. Cô không khỏi thắc mắc vì sao anh cũng đã tắm rồi mà lại không về phòng ngủ.

" Chắc hôm nay thì không. " Giọng của anh vô cùng bình thản, tựa như không nghe ra một chút ý gì khác. Nhưng người như cô thì dễ dàng nhận ra có ẩn tình bên trong. Cô đang nằm trên giường bỗng nhiên thấy hải hùng, tay kéo chiếc gối ôm chặt vào người.

" A! Không được. Hôm nay không thể được. Tôi đã không còn sức nữa rồi. " Miệng không ngừng rên rỉ.

" Sao em biết được? "

" Đừng hỏi tôi tại sao. Tự lo liệu mà giải quyết vấn đề của anh đi! "

" Nhưng tôi đâu có nói về vấn đề đó. "

" Anh có nói! " Cô kiên quyết nhận định về anh.

" Không có! " Phủ nhận đi hoàn toàn.

" Vậy thì là ý gì? Sao lại không về phòng của anh? "

" ... "

" Này anh! "

Tống Hàn im lặng không nói nửa lời, xem như không nghe thấy lời của cô. Từ từ vén chăn lên và nằm xuống, động tác chậm rãi nhưng toàn bộ lại nằm gọn trong mắt của Vương Triều Vân. Cô nhắm mắt lại, không khỏi thở dài.

" Dù sao điều này cũng không phải phạm pháp! "

Rồi chìm vào giấc ngủ.

Trong khoảng không gian tối mờ ảo, tia sáng chút ít của ánh trăng khẽ hắt qua khung cửa soi vào bên trong căn phòng, khắc họa nên khuôn mặt một người. Trong vô thức, một người kia bỗng nhiên giờ tay chạm nhẹ vào, cảm giác thỏa mãn như được giải phóng, lan tỏa.

[Editor: Ri-ì]

- Chương 10 - Không Đến Nỗi Tê Nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Ánh sáng yếu ớt hắt vào căn phòng, Vương Triều Vân nhòai người ngồi dậy, cô nhìn sang bên cạnh hơi bàng hoàng. Tống Hàn vẫn còn nằm bên cạnh đôi mắt khép lại giống như là đang ngủ, nhưng cô đã sớm nhận ra không phải vậy.

Cô nhéo vào tay anh một cái, rõ đau. Tống Hàn giật mình mở mắt, không giả vờ ngủ nữa, cũng ngồi dậy theo cô.

" Sao em lại làm vậy? " Đôi tay giờ lên vùi mái tóc chưa chải hơi rối vì mới ngủ dậy.

" Sao anh còn chưa dậy đi làm? " Cô quay sang cầm đồng hồ bên cạnh tủ đầu giường " 11 giờ 25. "

" Tôi dự là sẽ từ chức, um... cũng sớm thôi! " Anh ưỡ oải ngáp một cái thật khê, vươn vai cái rồi đứng dậy rời giường. Anh giật giật tay cô. " Cùng đi! "

" Đi đâu? Anh làm gì vậy? "

" Bộ em không định đánh răng, súc miệng hay vệ sinh cá nhân? "

" À được rồi, vậy thì anh vào phòng này đi, tôi sẽ ra phòng tắm ngoài. "

Vương Triều Vân hơi sốt sắng, cô tay chân hơi luống cuống, nhưng hiển nhiên biểu hiện bên ngoài lúc nào cũng vẫn giữ nguyên vẻ bình tĩnh, lạnh nhạt.

Tổng Hàn làm sao không nhìn ra biểu tình đó được, anh vội giữ tay cô lại, kiên quyết nắm chặt hơn. " Cùng vào chung một phòng đi... " Ngập ngừng một cái, anh đưa ra lý do vô cùng thích hợp. " Như vậy có vẻ giống vợ chồng hơn. "

Vương Triều Vân vừa đánh răng vừa đôi lúc nhìn trộm qua tấm gương, phản chiếu hình ảnh Tổng Hàn quần khăn quanh... um " nơi đó ". Cả người vì mới tắm xong nên những giọt nước ít nhiều còn đọng trên cơ thể, khẽ rơi một vài giọt. Cô xấu hổ vội cúi đầu xuống, chuyên tâm tiếp tục súc miệng, không để ý đến nữa, cố gắng không nghĩ tới cảnh " xuân " mình vừa thấy.

" Em sợ cái gì? Còn làm bộ làm tịch. " Tổng Hàn thờ dài, bước đến sau lưng cô, đôi tay bỗng vươn lên chạm vào mái tóc dài còn chưa đến lưng của cô, hơi rối và xoắn. Anh quần quanh phần đuôi tóc một vòng, rồi lại một vòng, cảm thấy hơi thỏa mãn.

Vương Triều Vân lúc này lại càng khó thở hơn, không khí bỗng nóng đến khó chịu, ngột ngạt, cô vội la lên, kéo chút lí trí cuối cùng còn sót lại.

" Anh! Ở đây chỉ có hai người chúng ta, không cần phải diễn vở kịch vợ chồng. Tuyệt đối không cần a! " Cô lấy khăn lau miệng, động tác cuống cuống, có chút hơi loạn.

Anh càng lúc càng tiến đến gần cô hơn, đôi tay bất giác chạm vào vai cô, cô không khỏi giật nảy mình. Lại nghe thấy giọng anh.

" Chuyện gì cũng đã làm rồi, ngay cả giường cũng đã lên. Em không phải ngại! " Hơi thở của anh gần sát sau gáy cô, dồn dập.

" Anh mặt dày! " Vương Triều Vân cố gắng kìm nén, đẩy anh ra khỏi người mình, nhanh như chớp cô liền nhào ra khỏi phòng tắm, không lưu lại một dấu vết.

Tổng Hàn ngậy người trước toàn bộ hành động của cô. Nhưng ngay sau đó, khóe môi lại bất giác cong lên, cười.

Vương Triều Vân đứng trước cửa căn một căn hộ, đưa tay ấn chuông vài lần, lát sau liền có người ra. Diệp Triết nhìn cô, không cười.

" Sao lại đến đây? "

Cô tự nhiên bước vào, gác giày lên kệ, lấy cho mình đôi dép trắng. Bỗng cảm thấy hơi nghi ngờ nhưng rồi lại dừng dừng. Cô đi đến phòng bếp, tùy tiện rót một li nước trắng rồi đột nhiên dừng lại ngay ghế sofa, ấn định liền ngồi xuống, nhàn nhạt mở miệng.

" Có gì là không thể? " Tay dò tìm remote bật ti vi, vẫn không để ý đến cô bạn Diệp Triết. " A, chắc tối nay tớ ngủ lại nhà cậu. "

Diệp Triết kinh hãi nhìn cô.

" Không. Không được đâu a! Muốn ngủ thì về nhà ngủ! "

Vương Triều Vân khó tin nhìn cô, dường như đang đánh giá mà nhất thời không nghĩ ra điều gì thích hợp.

" Vì sao? Tớ ngủ lại cũng có làm gì đâu, tuyệt đối không cần phải từ chối như vậy. " Ánh mắt cô vẫn dán chặt lên người Diệp Triết cố tìm ra một biểu hiện khác thường.

" Vấn đề không phải ở chỗ cậu có hay không làm gì. " Ngưng một lúc, Diệp Triết liếc mắt sang cô. " Lỡ như lúc tối đang ngủ, Tổng Hàn gọi cậu về nhà thì sao. Tớ nằm bên cạnh cậu, thế nào cũng bị ảnh hưởng. Phá hoại giấc ngủ người khác quả thực không phải là một ý hay. "

Vương Triều Vân gần như bị lời nói này làm cho chóng mặt, không ngờ cô bạn này lại có thể đem chuyện như thế ra nói.

" Diệp Triết, cậu thật không muốn cho mình ngủ lại sao? " Cô tạm gạt đầu như đã hiểu. " Không sao, cứ nói thẳng với tớ! "

Thấy cô hiểu nhầm ý mình, Diệp Triết vội giải thích.

" A, không phải đâu a! Chớ hiểu nhầm ý của tớ! Huhu... " Mặt cô giống như sắp khóc, vẻ mặt ai oán.

" Được rồi, được rồi! Tớ sẽ không ngủ lại. " Vương Triều Vân thờ dài, cũng không nhìn mặt cô. Ngược lại, Diệp Triết trong lòng lại âm thầm nhẹ nhõm, thật may là không ở lại.

" Cậu sẽ không giận mình? " Cô lén liếc xem biểu hiện của Vương Triều Vân.

" Sẽ không. " Cô đứng dậy, phui phui lại quần áo ngay ngắn, tay cầm túi xách nhỏ đeo chéo qua vai. " Tớ về! "

Bước ra đến cửa, cô như nhớ ra điều gì, bỗng nhiên quay mặt lại, hoài nghi nhìn Diệp Triết.

" Không phải chứ?! "

" Huh? Gì... gì? " Diệp Triết gần như bị cô dọa cho chết khiếp, chột dạ hỏi lại.

" Vũ Nhiên, cậu ấy... " Vương Triều Vân hơi ngập ngừng, nhưng rất nhanh khoe miệng cong lên cười. " Làm phiền hai người. "

" Ai, sao cậu biết? "

" Hum. Lộ liễu quá rồi. " Cô vừa nói vừa chỉ tay về phía kệ giày.

" A... " Diệp Triết than thở.

" Là cậu quá đơn thuần, ngu ngốc. "

Rời nhà Diệp Triết, Vương Triều Vân lang thang khắp khu phố, các cửa hàng. Cũng không biết nên đi đâu, chỉ đơn giản là đi dạo lòng vòng. Ở thành phố H thời tiết mấy ngày gần đây đột ngột trở nên rét buốt, nhiệt độ hạ xuống không ít, người bước xuống phố mặc nhiều quần áo để giữ ấm cơ thể. Nhưng mùa lạnh thì cũng có thời trang của mùa lạnh, style đầu năm luôn được đầu tư, chăm chút. Vương Triều Vân thoáng nhìn thấy các cửa hàng quần áo, nhiều mặt hàng được trưng bày lại đặc biệt mang phong thái khá cổ điển, cô chú ý mấy chiếc váy xếp pleat thì dài đến chân. Cô nghĩ đến ở nhà đã có cả bộ sưu tập quần áo, nón mũ len, khăn choàng hay boots Oxford, đến cả túi xách cô cũng đã trang bị sẵn.

Cô vừa bước vào Mc Donald's chỉ kịp mua được cây kem thì điện thoại reo. Cô bất lực nhìn dòng chữ hiện lên trên màn hình, áp điện thoại vào tai, không khỏi oán thán.

" Là chuyện gì? "

Ở đầu dây bên kia nhẹ giọng nói với cô, âm thanh khá trầm ổn, không cao.

" Em đang ở đâu? "

" Tôi đang ở... " Cô đọc cho anh địa chỉ của nơi này, rồi thờ dãi đẩy cửa bước ra bên ngoài.

Chiếc xe màu xám dừng lại trước mặt, người trong xe hạ kính xuống nhìn Vương Triều Vân, rồi lại chú ý đến cổ cô, hơi nhăn mặt khó chịu. Cô theo phản xạ cũng hướng theo tầm nhìn của anh di chuyển xuống cổ mình, xác định là không có vấn đề gì nhưng mà ánh mắt của anh vẫn nhìn nó đến kì quái. Cô có chút không nói nên lời, tựa hồ ho khan một tiếng.

" Có vấn đề gì sao? "

Tổng Hàn không đáp lại, chỉ im lặng mở cửa xe, lại là mở cửa trước, vị trí ngồi bên cạnh anh. Nhưng trái lại với suy nghĩ ấy, Vương Triều Vân đột nhiên mở cửa sau, thoải mái ngồi vào. Anh lại nhìn cô nhưng sau đó ném một chiếc khăn choàng.

Cô cầm khăn lên xem một hồi, là khăn màu trắng nhiều họa tiết in vài màu sắc đơn giản, một chút ít sắc thái lạ nhưng có vẻ đồng điệu, đúng kiểu cô thích. Cô do dự một lúc rồi mới choàng lên cổ.

" Lần sau đừng lấy loại voan này, tôi thích loại khăn xếp ly dày hơn! "

" Em là một tín đồ? " Anh nhìn cô qua gương, cười.

" ... Chưa hẳn. "

" Anh đưa chúng ta đi đâu vậy? "

" Em muốn đi đâu? "

" Về nhà! "

Tổng Hàn hơi ngạc nhiên, cổ hỏi lại cô.

" Em chắc chắn chứ? Về nhà sẽ rất chán! "

" Tôi khẳng định! "

Cô thoải mái tựa lưng vào ghế, hít thở không khí bên trong xe. Trong đó, có lẫn một chút mùi hương của Tổng Hàn!

[Editor: R-i]

- Chương 11 - Vẫn Có Thể Hòa Thuận.

Chương 12

Tia nắng chiều vàng vọt, dịu dàng khắc khoải trên mảng tường nhỏ trắng xóa chạm đến khung kính cửa sổ, le lói chiếu vào khuôn mặt cô. Vương Triều Vân tỉnh lại sau một giấc ngủ dài, không biết rốt cục đã ngủ bao lâu nhưng hiện tại đã là chiều rồi. Cô mệt mỏi, chậm rãi đứng dậy bước ra ngoài gian phòng chính, những bước đi rất chậm chạp, lại trông có vẻ lười nhác. Ánh mắt cô đảo xung quanh như tìm bóng dáng của ai đó, bất chợt do dự một lúc, tầm mắt của cô dừng lại, rơi trên con người đang đứng trước ban công, hoàn toàn là tự nhiên. Thân ảnh này cô đã thấy không dưới trăm lần nhưng hôm nay lại bỗng nhiên nảy sinh cảm giác gần gũi một cách kì lạ, cũng không biết là thế nào. Anh thực không quá xa vời, cứ như vậy, tựa hồ giữa cả hai chưa từng có khoảng cách hoặc rằng khoảng cách đó không hề tồn tại.

Có phải chẳng đã chung sống dưới một mái nhà, lâu ngày rồi dần trở thành một thói quen vĩnh viễn. Thật sự là vậy, chỉ mới một năm, cô chỉ sống ở nơi này mới một năm thôi nhưng nhìn lại thì một năm qua thực cũng đã đủ để cô xem nơi này là nhà, là nơi chốn riêng thuộc về mình.

Chính là cảm giác mùi vị sâu đậm!

Cô thân nhiên đặt tay lên vai anh, gió ngoài trời dường đột lùa vào làm cho cô có đôi chút thảng thốt. Tống Hàn nghiêng người quay mặt nhìn cô, nhẹ giọng hỏi một câu cho có lệ:

" Đã dậy rồi? "

Vương Triều Vân không có ý định đáp lại câu hỏi đó, cô buông bỏ bàn tay đang đặt trên vai anh. Thở dài, tiến lên phía trước một bước, đôi mắt trực tiếp ngắm nhìn không gian ngoài trời, không khỏi cảm thán.

Không có gì đặc biệt!

Cảnh hoàng hôn không làm cho cô thấy đặc biệt.

Nhưng cô lại cảm nhận được khoảng không bình lặng này, thanh bình và tĩnh lặng như Quận Hồ ở vương quốc Anh, thật sự rất êm ái và dịu nhẹ như có tiếng nhạc vờn bên tai. Không quá phô trương, âm trầm và trầm lắng.

Cô không kìm được lòng, hơi nâng mí mắt nhìn anh, cuối cùng lại hỏi: " Anh cũng có những lúc thế này? ". Tay cô bám chặt vào lan can, cả người dường như đều dựa dẫm vào nó, vô cùng bình tĩnh.

" Ý em thế này nghĩa là sao? " Tống Hàn nhướn mi mắt, khó hiểu nhìn cô.

" Chính là khao khát sự an yên! "

Chấm dứt.

Anh cười. Anh hoàn toàn có thể hiểu được điều đó.

Không kìm được lòng, tay anh bất giác đưa lên chạm vào tóc cô, vì chưa chải nên hơi rối, anh vuốt vuốt một hồi rồi lại xoa đầu. Vương Triều Vân nhìn anh nghi ngờ, ánh mắt khó chịu.

" Không được nghịch tóc tôi! " Nhưng sau cũng rất nhanh sau đó cô không để tâm và quên đi. Lại nghe thấy giọng nói trầm ấm từ phía sau truyền đến.

" Còn sáu tiếng nữa thôi, sẽ bước sang năm mới! " Anh giờ đồng hồ lên xem, bất chợt tầm mắt di chuyển, quét qua khuôn mặt cô, vẫn không hề để lộ một chút cảm xúc nào, anh cũng thấy hơi thất vọng. Thật không thể nào nắm bắt được suy nghĩ và cảm xúc của cô. " Em có muốn chúng ta cùng đi xem pháo hoa không? "

" Nếu tôi muốn, anh sẽ cùng xem? "

" Tất nhiên! Chỉ cần em muốn, tôi nhất định sẽ làm vậy. "

" Làm vậy thật có lỗi với cô nhân tình của anh! " Vương Triều Vân thờ ắt ra hơi, lời nói mang hàm ý châm chọc vô tận. Nhưng cô lại nói tiếp, dường như hết sức bình tĩnh.

" Thật ra anh có thể ra ngoài, tôi sẽ không cản. Tôi tự xem một mình cũng được, bất quá thì là không xem. Mà không xem thì cũng chẳng sao, cùng lắm chỉ là pháo hoa thôi, cũng không phải thứ gì quý giá! "

Khóc môi anh giật giật, cười không nổi nữa rồi. Cô chính là đang ám chỉ cái cô gái cùng anh ở quán cà phê lần trước, Dương Đình Hy. Thật không thể

ngờ là cô lại tốt như vậy, còn nguyện ý một mình đi xem pháo hoa, khó tin được!

Cô xoay người định bước về phòng, đột nhiên đầu va phải ngực anh, cứng ngắc và đau. Trong ngay tức khắc chưa kịp phản ứng lại, cả thân thể đã bị anh bao bọc, ôm trọn lấy cô. Nhắc bỗng người cô lên và bẽ cô về phòng mình.

" A, Đừng đùa! Mau bỏ tôi xuống! " Cô kêu lên đầy ủy khuất, trong lòng vô cùng buồn bực.

Tổng Hàn đột nhiên dừng lại, trên tay vẫn còn ôm lấy cô, anh nhìn thẳng vào mắt cô.

Thật sự rất lâu, rất lâu, ánh mắt anh vẫn chưa chịu dời đi nơi khác.

Nhìn đến mức Vương Triều Vân cũng phải chột dạ, kinh sợ một phen.

" Em có tin tôi không? " Mắt cô bị dán chặt vào đôi đồng tử đó, con ngươi đen ấy xoáy chặt vào mắt cô, đẹp đến đáng sợ, cô bỗng lại nghe thấy anh nói giọng ôn nhu, cô gần như không có phản ứng gì, mà thật sự là không thể phản ứng.

" Tin cái gì? " Cô ngây ngốc hỏi lại anh, giọng điệu lệch lạc, thật không giống với phong cách thường ngày của Vương Triều Vân.

" Có hay không? " Anh kiên nhẫn, gắng hỏi lại cô, ánh mắt mười phần kiên quyết.

Cô thật sự lạnh người rồi, anh bị sao vậy? Không phải lại nổi cơn cáu thú rồi đó chứ?

" Không! " Cô kiên định nhìn anh, xóa tan mọi hi vọng trong đôi mắt kia, cô không khỏi cảm thán mình cũng thật biết chọc người.

" Tôi và cô ấy... " Anh nhìn cô, giải thích. Đến lúc này thì cô mới biết thì ra anh đang nói đến vấn đề gì. Anh chính là lo sợ cô hiểu lầm về mối quan hệ giữa anh và Dương Đình Hy. Nhưng chẳng phải hôm đó, người công khai thừa nhận mối quan hệ tình nhân lại là anh sao? Anh còn sợ cô hiểu sai cái gì!

Nhưng sự thật là cô luôn biết rõ, Tổng Hàn với Dương Đình Hy chẳng qua chỉ bắt quạ cũng chỉ làm màu cho cô xem thôi, mặc dù chẳng có tác dụng. Hai người họ thực muốn lấy vài thừa che mắt thánh? Như vậy là còn non tay quá rồi!

" Nếu là chuyện đó thì anh không cần phải giải thích! "

" Nhưng em.. "

" Bỏ tôi xuống đi, rồi chúng ta nói chuyện! "

Vương Triều Vân không biết có nên tận dụng nhân cơ hội này để chạy đi không. Nhưng cho đến khi anh đã thả cô xuống đất thì cô vẫn còn đứng nguyên ở đó, mặt đối mặt với anh.

" Có phải anh định nói là giữa anh và cô ấy không có chuyện gì. Cả hai người chỉ là đang diễn trò cho tôi được thương thức một chút! " Cô vuốt thẳng lại bộ áo ngủ, bất chợt nghiêng người kiễng chân lên cao, nhìn anh cho rõ. " Tôi nói có chỗ nào sai sót ý của anh không? "

" ... "

Hóa ra cái gì cô cũng biết rồi! Còn có thể nói được nữa à?

" Vậy nên bây giờ, tôi đi xem pháo hoa... " Ngưng một khắc, cô hỏi anh. " Anh sẽ đi cùng? "

" Ừm " Anh hơi nhỏ giọng, có chút ngượng ngập.

" Không thành vấn đề! "

Vương Triều Vân tỏ ra hào phóng, cô lại trở về phòng của mình. Vừa đi, lại vừa còn ngâm nga một câu hát ngắn, không quá lớn nhưng cũng đủ để anh nghe thấy được. Cho đến khi cô đã vào phòng một lúc lâu, anh mới bần thần, trong lòng hơi buồn vô cớ. Anh đột nhiên nhớ ra bài hát đó, chính anh cũng đã từng yêu thích bài này. Anh hoàn toàn vô thức, hát lại câu hát ấy:

" Nơi nào là nơi anh dừng chân, mưa hoa bay hay pháo hoa rực rỡ? Nơi nào là điểm đến hay bến bờ của anh? Nhưng tuyệt nhiên, em biết được rằng khi anh tìm thấy được em, mọi thứ đều là điểm dừng! "

[Editor: Rì-i]

- Chương 12 - Pháo Hoa Và Thời Điểm Cuối Năm.

Chương 13

Vương Triều Vân đứng trên tầng thượng, đây là nơi cao nhất của trung tâm, cũng chính là vị trí xem pháo hoa tuyệt vời nhất trong thành phố - Một chỗ tốt nhất! Mặc nhiên gió lạnh thổi tới tấp vào người, dù sao hiện tại bên người cũng đã mặc rất nhiều quần áo, tất len và khăn choàng, có lẽ đủ ấm. Thế nhưng sao lại đột nhiên thấy lạnh đến vậy? Là do thời tiết ngông cuồng hay là do lòng người phức tạp?

Cô bỗng nhớ đến một câu mà nam chính đã nói với nữ chính trong bộ tiểu thuyết ngôn tình mà khi còn học cấp ba, cô vẫn luôn thường đọc. Dù đã đọc không dưới năm mươi lần, đọc đến quen thuộc các mặt chữ sẽ xuất hiện ở trang tiếp theo. Nhưng cứ mỗi khi cô đọc đến dòng chữ này, trong nhiều nơi, trong nhiều trường hợp, trong nhiều thời điểm, lại cùng một biểu hiện đó chính là thờ dài. Mỗi khi nhìn thấy các chữ này, cô đều ngưng lại rất lâu, rất lâu sau mới giờ đến trang kế tiếp.

"Chỉ cần lòng em đang ấm áp, thì dù là không khí lạnh lẽo hay đóng băng dưới trời tuyết đều không thành vấn đề! "

Hiện tại, chính cô cũng đang nghĩ đến điều đó, nhưng rồi lại bật cười.

Nếu lòng đang lạnh, mà gặp gió lạnh thì chẳng phải lại càng thảm hại hơn!

Từ trên cao nơi cô đang đứng, nhìn mọi thứ đều trở nên thật nhỏ bé, thế nhưng lại lòng lầy cầu kì.

Thành phố này sa hoa, rộng lớn là vậy! Con người tầng tầng lớp lớp hòa mình vào cuộc chơi đam mê, truy lạc. Không có ra, chỉ có thể ngày một chìm đắm và lún sâu.

Tình dục!

Là một loại bản năng tiến tới không tự chủ, không cảm xúc, không tình yêu, nhưng vô cùng mãnh liệt.

Thực chỉ đơn thuần là vậy!

Ánh đèn le lói màu sắc từ các quán bar bậc nhất, hay tận sâu trong các góc khuất đầy ắp, đèn vẫn lơ mờ chiếu sáng, đều có thể nhìn thấu được.

Vương Triều Vân cũng không hiểu cảm xúc hiện tại của chính mình có thể được lý giải thế nào. Cô chỉ là hơi hoang mang đôi chút.

"Đang nghĩ gì mà chăm chú vậy?" Cô hơi ngạc nhiên, xoay người nhìn sau lưng vừa hay thấy anh đang đặt tay lên vai mình, tay còn lại cầm cốc ca cao nóng. Anh không nghĩ ngợi nhiều, liền đặt chiếc cốc ấy vào tay cô, cười nhẹ. "Không phải lại bắt mất cái gì đó chứ?"

"Anh cũng biết!" Cô không còn cách nào khác, đón nhận lấy chiếc cốc để giữ ấm đôi tay, chỉ còn biết cười trừ hùa theo anh.

Anh không biết rằng cô đang nghĩ đến Triệu Tử Đằng.

Nếu như người đang đứng cùng cô hôm nay không phải là Tống Hàn thì sẽ là anh. Chính cô cũng đã từng có ý nghĩ như vậy, cô và anh sẽ đứng ở một nơi nào đó trong thành phố này, dù không phải là nơi tuyệt nhất nhưng sẽ cùng nhau xem đón giao thừa, xem được màn pháo hoa rực rỡ. Có thể sẽ hạnh phúc và viên mãn.

Nhưng hiện thực làm gì có tồn tại "Nếu như"!

Ở hiện thực, người cùng cô trải qua giây phút cuối năm đáng nhớ và thiêng liêng này là Tống Hàn. Cô sẽ cùng anh. Tuyệt đối không thể là người nào khác!

"Em có điều gì muốn nói sao?" Tống Hàn nhìn cô, chắc chắn có điều gì đó. Cô có quyền nói ra và anh tất nhiên tôn trọng cô.

Nhưng cô vẫn hồ hững. "Không có!"

Anh nhìn lên bầu trời rồi lại giờ tay trái lên xem: "23 giờ 45." Sau đó, anh quay sang nhìn cô "Vẫn còn 15 phút nữa!"

"..."

"Chúng ta chơi một trò chơi nhỏ đi!"

"Giờ cơ?" Cô hơi nâng mặt lên, nghi ngờ nhìn anh.

" Trong vòng một phút, tôi sẽ làm cho em phải nói ra từ " đúng ". "

" Ở đâu ra cái trò chơi đó? "

" Nếu em không nói ra, em sẽ thắng. Có thể làm gì tôi cũng được... " Anh hoàn toàn không để ý đến cô. " Nhưng hiển nhiên, ngược lại, em sẽ phải trả lời tôi ba câu hỏi, nhất định là phải trung thực! "

" Này, khoan...! " Cô có chút bối rối, cũng không thực sự hiểu được ý của anh có nghĩa là gì.

" Trò chơi bắt đầu! " Anh không do dự, tiến thẳng vào vấn đề.

Vương Triều Vân thực không có cách nào khác, không thể từ chối, cuối cùng vẫn là phải chấp nhận và thỏa hiệp. Đối với anh, khiến cô thỏa hiệp quả là một chuyện quá mức dễ dàng.

" Em đang nghĩ đến một người! "

" Không! "

" Em lại nhớ đến chuyện cũ? "

" Không hề! "

" Em đang suy nghĩ nếu như người hôm nay đứng đây sẽ là Triệu Tử Đằng? " Anh đôi chút ngưng lại, giọng hơi lạnh nhạt đi mấy phần. " Với lại, em đang không hi vọng vào nắm mồ hôn nhân này! "

" Đúng! "

Vương Triều Vân gần như không thể chấp nhận được, thật sự rất kinh ngạc, cô thực không nghĩ mình sẽ dễ dàng nói " đúng " như thế. Vậy là cô đã thua trước rồi sao? Người ta còn chưa đụng chạm đến mà cô đã gờ cờ đầu hàng, không thể tin được. Chỉ vài câu nói, anh đã khiến cô phải tự thừa nhận, dù là trước kia hay bây giờ, tất cả đều là như vậy!

Trả lời ba câu hỏi của anh...

Là điều hiển nhiên!

" Được rồi! " Nếu đã vậy, tuyệt đối không cần kháng cự nữa, hãy thẳng thắn có vẻ tốt hơn. " Anh cứ hỏi câu hỏi của anh! "

Anh cũng hơi sững sốt không kém, thực không khó như anh nghĩ, cô thực quá dễ dàng đối phó. Thế nhưng, hiện tại, anh đã thắng! Anh sẽ hỏi ba câu hỏi kia, yêu cầu không cao. Điều kiện tiên quyết chính là cô phải trung thực và thật lòng!

" Em với cậu ta, hiện có còn quan hệ gì với nhau không? "

" Tất nhiên là không. Hai người chúng tôi đã cắt đứt liên lạc với nhau lâu rồi! Lần gặp cuối cùng chính là ở buổi tiệc lần trước, anh cũng đã thấy... ! " Vương Triều Vân thành thực trả lời, giọng điệu nghe ra rất bình tĩnh, thanh nhàn.

Anh hơi ngừng một lúc để dò xét cũng như đánh giá một chút về biểu hiện của cô, sau đó lại tiếp tục. " Em có chắc là mình không còn nghĩ đến Triệu Tử Đằng? "

" Tôi không chắc! "

Thất vọng! Về thất vọng tràn ngập trên khuôn mặt anh, mới một câu trước còn có thể hài lòng. Một câu sau cũng gần như thất bại.

Cô và anh tương lai có thể không ở cùng nhau, mà cũng có thể ở cùng nhau nếu cô chấp nhận số phận. Anh sẵn sàng bỏ đi quá khứ của mình, tiếp tục cuộc sống hiện tại với cô. Vậy mà khi anh hỏi cô, mong cô đừng nghĩ đến người cũ, cô lại trả lời một câu: Tôi không chắc! Nhưng anh vẫn cố gắng nói nốt đến câu cuối cùng. Bởi thực sự, trong lòng anh vẫn luôn chần chừ một điều.

" Vào thời đại học, tôi tin chắc là em chỉ cần và xem Triệu Tử Đằng như một nơi che chắn tốt nhất cho mình. " Tay anh bỗng nhiên nắm lấy tay cô, " Tôi khẳng định là vậy! "

" Tôi thấy hình như anh đã đi sai hướng! " Cô phẫn nộ, nhìn anh, nhưng vẫn không có ý định rút tay ra khỏi bàn tay anh. " Đây là một câu khẳng định! Anh chỉ được quyền hỏi thôi! " Cảm giác buốt lạnh thấu xương bất ngờ ập đến. Cô không tránh khỏi rét run.

Tổng Hàn nhìn thấy biểu tình không đồng ý đó, liền chuyển câu: " Được, vậy tôi hỏi em, tôi nói như vậy là đúng hay không đúng? "

" ... "

" Đúng hay không đúng? " Anh lặp lại câu hỏi một lần nữa.

" Đúng! " Một câu cuối cùng được thốt ra, cô nghe được cảm xúc mình như vỡ vụn thành nhiều mảnh nhỏ.

Đồng hồ điểm 24 giờ, đồng thời, những tràng pháo hoa nổ ra rục rờ trên bầu trời, làm sáng cả một khoảng trời rộng lớn mà một khắc trước đó vốn vẫn đen tối. Những hoa màu lấp lánh, sắc sảo hiện rõ nét giữa không trung trực diện.

Tổng Hàn chỉ kịp nghe được chữ " Đúng! " của cô, liền sau đó là một loạt những âm thanh nổ đoàn đoàn của pháo hoa. Bên dưới lòng thành phố kia, hàng tỉ, hàng tỉ con người cùng nhau hò hét, linh động, không ngừng nghỉ, vỡ òa và vui sướng. Cả thế giới trong phút chốc trở nên thật nhỏ bé, càng dễ vượt mắt đi một thứ gì đó đáng quý trọng. Anh càng siết chặt tay cô hơn, cảm giác có một chút gì gọi là thỏa mãn.

Nhưng tuyệt nhiên, anh không thể nào biết được, vào chính giây phút đó, cô đã nói và nói những gì!

Nhất định không thể biết.

" Tôi dám thừa nhận giữa tôi và Triệu Tử Đằng. Vậy còn anh, có dám hay không nói sự thật anh và Vi Tang Tang cũng chỉ là một vở diễn bí mật, tất cả chỉ là biện minh cho sự hèn nhát của anh! " Đây chính là câu nói cô đã dành cho anh, mặc dù rằng không ai nghe thấy, không ai trả lời. Và cô hiển nhiên cũng không cần sự đáp lại.

Nhưng quả thực trong giờ phút đó, Vương Triều Vân lại thấy cảm thán. Hóa ra, sự thật vẫn luôn đúng, vấn đề chỉ là do con người có nhìn ra hay không thôi! Và chắc chắn, còn rất nhiều điều mà cô chưa thể biết hết, anh cũng chưa hề phát hiện ra.

Tất cả, cuối cùng có thể hiện ra, mà cũng có thể cả đời này không hiện ra, mãi mãi bị vùi lấp theo thời gian và rơi vào lãng quên trong tiềm thức. Nhưng còn có một khả năng khác, là một người nhớ, một người quên. Một người biết, một người vô tư.

[Editor: Rì-i]

- *Chương 13 - Thời Khắc Chuyển Sang Năm Mới.*

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Những ngày sau đó, cũng không có gì mới mẻ. Tổng Hàn vì từ chức mà trở nên vô cùng rảnh rỗi, ở nhà cũng không có việc gì làm, thực sự nhàn hạ. Đối với Vương Triều Vân sự có mặt của anh ở nhà không những không khiến tâm tình cô tốt lên mà ngược lại thấy hơi phiền. Ngày thường, sáng anh đến công ty còn cô thì ở nhà một mình. Tất cả mọi thứ đều sinh hoạt một mình, tự do tự tại lâu ngày, sớm đã thành thói quen. Đột nhiên hôm nay lại xuất hiện một người, mọi kế hoạch dự định hằng ngày bị đổ vỡ, đành phải thay đổi ít nhiều những thói quen kia. Rất mất tự nhiên.

" Khi nào thì anh nhận lại chức? " Vương Triều Vân mắt hứng ngồi bên máy chiếu kích cỡ lớn, tiện tay cho cuộn băng vào.

Tổng Hàn khoanh tay trước ngực, làm ra vẻ không quan tâm lắm. " Tôi không có ý định phục chức. " Mắt anh cũng hồi hộp hướng lên màn hình to trước mặt. Đoạn phim bắt đầu chạy, hình ảnh hiện lên mỗi lúc một rõ ràng. Anh hơi lạnh người, ánh mắt vẫn tiếp tục theo dõi, chính là bộ phim kinh dị này được công chiếu ở rạp từ ba năm trước.

" Anh vừa nói gì? Tôi không nghe rõ! " Cô quay lưng lại dường như khó tin nhìn anh đang đứng ở góc tường.

" Tôi nói đùa! " Anh từ tốn bước đến chỗ cô, nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh, mọi cử chỉ và biểu hiện đều hết sức tao nhã khiến Vương Triều Vân suýt chút nữa thì buồn nôn. " Hình như em không muốn tôi ở nhà. " Lời nói gần sát bên tai cô.

" Ngay từ đầu đã là không muốn! Nhìn thấy anh ở nhà, tôi thật không quen mắt. "

" Nhưng tôi đâu có... " Còn chưa kịp nói hết câu.

" Anh xem, ngay cả gọi đồ ăn trưa tôi cũng phải gọi hai phần, rồi còn beer tôi không lẽ cũng phải đặt luôn cho anh? "

Beer...

Nói đến đây, cô mới giác ngộ ra những lời mình vừa nói, khuôn mặt thoáng chút bối rối, bây giờ có hối hận cũng không kịp, thực không còn đường lui.

"Beer?" "Tống Hàn chưa thôi ngạc nhiên nhìn cô. "Em vừa mới... mới nói?" "Anh càng hỏi, cô càng cúi đầu thấp xuống, cố ý tránh né không muốn trả lời.

"Này! "Anh gọi cô. "Beer nghĩa là sao?" "

Vương Triều Vân cảm thấy như trời sắp sụp đổ, cuối cùng anh cũng biết được điều này. Cô trách thầm mình thật sợ suýt, đã giấu anh được một thời gian dài như vậy, đến hôm nay lại để lộ. Thật chẳng ra làm sao, hình như tháng này vận khí của cô không được tốt lắm.

Đành là vậy. Nhưng mà, cô như thế thì đã sao, lẽ nào cô không được làm vậy? Cảm giác ủy khuất vô cùng. Cô không nhận được, hung hăng đá vào chân anh một cước:

"Đúng, là tôi hằng ngày đều uống beer! Anh định làm gì tôi?" "

Không làm gì! Chỉ là im lặng nhìn cô.

"... "

"... "

Vương Triều Vân buồn bực bỏ về phòng, mặc cho bộ phim đang chiếu trên màn hình. Cô đóng sầm cửa lại, trước khi cánh cửa khép lại, anh nghe thấy giọng cô vọng ra:

"Anh tốt nhất là đừng nên ở nhà!" "

Tống Hàn vẫn ngẩng người nhìn theo bóng dáng cô cho đến khi nghe tiếng cửa đóng một cái thật mạnh mới giật mình, lại có chút không hiểu biểu tình của cô. Anh đâu có làm gì cô, chỉ đơn thuần là hỏi vài câu thôi mà. Dẫu sao cô có uống beer hay không thì thật sự mà nói cũng đâu có ảnh hưởng tới anh. Huống hồ, chuyện phụ nữ uống beer hiện tại cũng không có gì lạ, anh chẳng đã thấy cả trăm người rồi.

Anh rốt cuộc cũng không làm gì hết, chỉ đơn giản là ngồi tiếp tục xem phim. Đôi mắt vẫn hướng về phía màn hình rất chăm chú. Từng bối cảnh một hiện lên trước màn hình, câu chuyện cũng còn mơ hồ, không mấy mạch lạc. Nội dung không phải quá kinh hãi, ghê rợn nhưng do cách sắp đặt, xây dựng hình ảnh và âm thanh mới khiến cho người xem cảm thấy sợ. Anh vẫn còn nhớ lúc học đại học, ngày nào đám bạn trong kí túc xá cứ mỗi tối là lại nhón nháo rũ nhau mở laptop xem phim ma kinh dị. Ngồi trong căn phòng tối đã tắt đèn mà phim lại còn đáng sợ, nhưng quả thực cũng chẳng thể sợ nổi bởi vì đâu phải chỉ một người xem, đằng này là cả một đám bạn không dưới mười người.

Anh bỗng nhiên lại nhớ đến người nào đó cũng có sở thích xem phim kinh dị. Không, phải nói là người nào đó khi còn học đại học chung với anh đã rất cuồng phim ma.

Suy nghĩ miên man...

Một lát sau lại thấy Vương Triều Vân ra khỏi phòng, tiến đến bàn ăn, rót một li nước đầy. Cô cơ bản là mệt mỏi đến khát khô cả cổ họng, từ sáng đến giờ cơ hồ đã đủ loại phiền toái, khó chịu. Còn đang đang dở với li nước thì lại đột nhiên nghe thấy từ bên ngoài có tiếng chuông.

Theo bản năng cả bốn mắt không hẹn mà đồng loạt nhìn ra hướng cửa chính. Li nước trong tay cũng vì chút tiếng động này mà sóng sánh, chao đảo. Cô liếc sang nhìn anh, giống như là đang ra lệnh:

"Anh ngồi im đó. Tôi ra mở cửa!" "

Cánh cửa vừa được mở ra thì một khuôn mặt nhỏ nhắn, xinh đẹp lọt vào mắt cô. Cô nhíu mi mắt quan sát thật kĩ, bỗng nhất thời nhớ ra cô gái lần trước cùng Tống Hàn đến quán cà phê, đúng lúc gặp cô.

Dương Đình Hy thoáng chút ngượng ngùng vì tìm đến nhà anh lại gặp phải Vương Triều Vân, trông có vẻ quá mức lộ liễu.

"Cô là... Dương Đình Hy?" Vương Triều Vân hỏi lại.

Hơi nhút nhát, Dương Đình Hy cúi đầu, khẽ gật một cái. Tưởng tượng tiếp theo sẽ là một cái tát vào mặt vì tội vô si dám tìm đến chồng của người khác. Cứ nghĩ đến đây, cô lại rùng mình một cái, hải hùng nhắm chặt hai mắt lại, chờ đợi hành động tiếp theo.

Nhưng quả nhiên, trên thực tế Vương Triều Vân nào có làm vậy, cô chẳng buồn quan tâm đến Dương Đình Hy, hoàn toàn không thể nào nghĩ ra được cái cách tát vào mặt của cô ta là như thế nào. Chỉ đơn giản là đứng nhìn hành động thật buồn cười của cô ta trước mặt mình.

Vài phút trôi qua, cô nhận ra mình không bị ăn cái tát như tưởng tượng. Đối phương vẫn hờ hững nhìn cô, đặc biệt lại không có chút biểu hiện gì của giận dữ. Lẽ nào cô ấy không thấy ghen?

"Tống Hàn, có người đến tìm anh này!" Vương Triều Vân ngoảnh mặt lại, gọi anh đang ở phía sau chiếc máy chiếu.

Anh thực không thể nghĩ ra là Dương Đình Hy đến tìm mình, anh đơn thuần chỉ là nghe có người muốn gặp mình. Vừa bước đến cửa chính, nhìn thấy gương mặt trắng trẻo, sáng lạn của Dương Đình Hy, anh mới phát giác, nhưng biểu hiện lại có vài phần lúng túng.

" Sao em lại...? " Anh ái ngại nhìn cô, lời nói cũng không nghe được thuận tai cho lắm

" À vâng! Em chỉ đến đưa cho anh tập tài liệu của dự án mới. " Dương Đình Hy không do dự liền lấy ra một cái lí do, rồi như chứng minh lời nói của mình là thật, cô móc trong túi xách ra một sấp giấy nhỏ, đưa tận tay anh. " Đây này! "

Dương Đình Hy sau lưng đổ mồ hôi lạnh, Không có ý định nán lại đây, cô thật không muốn đứng trước mặt hai vợ chồng họ nữa, thật căng thẳng đến mức không thể căng thẳng hơn.

Cô nâng gót ngọc chuẩn bị rời đi thì ngay lập tức lại nghe thấy giọng Vương Triều Vân.

" Cô Dương! Đã đến đây rồi thì dù gì cũng nên vào nhà đi. " Cô lịch sự mời Dương Đình Hy, quả thực là lòng chân thành, không hề có ý định móc xéo hay ghen ghét gì cô ấy. Đơn giản quá mức, cô ấy đến tìm Tổng Hàn thì phải để cho hai người họ được nói chuyện chứ. Vương Triều Vân đương nhiên là biết lí lẽ này nên không ngần ngại mời cô ta vào nhà.

Nghe lời này được thốt ra từ miệng Vương Triều Vân, không chỉ một mình Dương Đình Hy hoảng hốt mà ngay cả Tổng Hàn cũng phải giật mình.

" Ồ nhưng... " Dương Đình Hy cố gắng để mình không quá thất thố trước Vương Triều Vân. " Vâng, cảm ơn ý tốt cô! "

Cả cơ thể anh trở nên cứng đờ, tro mắt nhìn Dương Đình Hy bước vào nhà mình.

Vương Triều Vân đợi cô ngồi yên vị trên chiếc ghế dài ngoài phòng khách rồi đưa cho cô một chai nước khoáng không vị nhưng lại có ga. Giọng điệu nghe ra vô cùng lười biếng:

" Hai người cứ tự nhiên! " Vương Triều Vân ngáp một cái rồi dài rồi đi về phòng mình, lại đóng chặt cửa. Cả hai con người ở ngoài kia còn chưa hết bàng hoàng, hoang mang, không thể nào lí giải được hành động của cô.

" Sao em lại đến đây? " Anh nhẹ giọng hỏi Dương Đình Hy, giọng nói vẫn pha đầy sự lạnh lùng như thường ngày.

Cô vừa mở nắp chai nước của Vương Triều Vân, vừa đứng lúc ngẩng đầu lên nhìn Tổng Hàn: " Như anh thấy, em chỉ đến để đưa tài liệu nghiên cứu dự án mới của công ty. Hoàn toàn không có ý gì khác! " Cô thành thực.

" Nhưng anh lại không nghĩ là vậy. "

" Vậy chứ anh nghĩ là thế nào? "

Ánh mắt anh nhìn cô có chút dịu lại. " Dù sao cũng phải cảm ơn em. Mặc dù không thể giúp anh xoay chuyển được tình hình nhưng công sức em đã bỏ ra thì không thể phủ nhận. "

Dương Đình Hy bỗng thấy vô cùng buồn cười mà cũng lại vô cùng thắc mắc. " Sao cô ấy lại có thể bình tĩnh được nhỉ? Phép màu nào đã khiến cô ấy trở thành con người tinh táo đến độ hoàn hảo như vậy? Em thật sự rất hiếu kỳ! "

Tổng Hàn bắt gặp nở nụ cười trào phúng.

Vương Triều Vân... Em vẫn luôn chính là như vậy!

" À đúng rồi, hôm trước phía bên Triệu Mạc thị không đồng ý cùng chúng ta kí kết mẫu hợp đồng cho dự án lớn nhất ở Đài Bắc. " Dừng lại một chút quan sát biểu hiện trên gương mặt anh, cô lại tiếp tục. " Nghe nói người trực tiếp điều hành và chỉ huy dự án này chính là giám đốc Triệu, Triệu Tử Đằng "

" ... " Nghe đến đây, sắc mặt anh bỗng nhiên trầm xuống, biểu tình không mấy vui vẻ.

" Nhưng anh yên tâm, bên phía chúng ta em đã đi khảo sát, có rất nhiều đối tác, đại đa số bọn họ đều đồng ý với quy mô bên công trình của chúng ta. Điều này chắc cũng nắm lấy được điểm yếu của dự án Đài Bắc kia. " Dương Đình Hy cười đến rạng rỡ.

" Anh tất nhiên biết điều đó. " Tổng Hàn bỗng trầm giọng xuống. " Chỉ là... "

" Thế nào? "

" Cũng không có gì! "

" Được, em biết anh không muốn nói! " Vậy thì cô cũng sẽ không hỏi. Nhưng nghiễm nhiên, cô vẫn phải nói với anh một điều. " Nhưng hãy nhớ thật kĩ rằng hai chuyện thì vốn vẫn là hai chuyện khác nhau. Không thể để chuyện tư xen vào chuyện công được. " Cô quả quyết nhìn anh, ánh mắt giống hệt như đang nhắc nhở, chỉ trách.

" Em đang dạy anh? " Anh không tránh khỏi bật cười thành tiếng. Thật không thể nghĩ gì nữa, ngay cả Dương Đình Hy mà cũng còn phải nhắc nhở anh phải công tư phân minh một cách rạch ròi.

Anh tiến cô ra đến cửa, đôi tay đút vào túi quần theo thói quen, lãnh đạm chào cô.

Trước khi bóng cô đi khuất dần, anh lại nghe thấy cô quay đầu lại, cười đùa:

" Vợ anh à, Cô ấy rất kiêu! "

Tổng Hàn lại nhất thời cười rộ lên.

Kiều!

Có lẽ vẫn chỉ có mỗi mình Vương Triều Vân thôi!

[Editor: R-i]

- *Chương 14 - Có Người Quen Đến Nhà!*

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Vương Triều Vân lang thang ở trung tâm mua sắm, đi lòng vòng không dưới 5 lần, chắc cũng phải hơn khoảng 2 tiếng đồng hồ. Cứ thỉnh thoảng dừng lại xem đôi chút về quần áo, túi xách, mũ nón và phụ kiện thời trang. Tâm trạng không rõ là gì, chỉ vô thức ngắm nhìn những món đồ vô cảm, lạnh nhạt đó mà thôi. Nhưng điều đáng ngạc nhiên là cô không hề có ý định mua chúng. Nếu là trước kia, khi thấy những món đồ này, cô liền với tay chụp ngay một mớ hỗn tạp, không phân biệt loại nào với loại nào, có khi còn cùng một loại mà mua những nhiều món, rồi chẳng ngần ngại gì mà mang ra quầy thanh toán. Ngay cả cái cách mở ví ra cũng thật kiêu, tự mãn, vung tay tiêu xài hoang phí. Nhất là lúc còn học đại học, cứ cuối tuần là cô lại lúi Diệp Triết đi lòng vòng ở nơi này, dụ dỗ cô ấy cùng nghiền phung phí tiền với mình. Bây giờ nghĩ lại, quả thực thấy mình khi đó có chút ngu muội. Hiện tại, ngay cả khi sờ vào một cái áo thuộc hàng cỡ trung, cô cũng phải liếc mắt nhìn cái giá trước tiên. Thực chỉ cảm thấy những món đồ này quá đắt đỏ, lại không đến mức gọi là cần thiết. Đôi tay cô vươn ra chạm vào chiếc áo phong màu trắng trước mặt, cảm giác mềm mại từ vải làm cô cảm thấy hơi thỏa mãn.

" Preppy trắng blouse. "

Âm thanh từ phía sau truyền đến, theo bản năng cô quay mặt lại, đôi mắt hơi nheo lên, không tránh khỏi hơi ngạc nhiên.

Là Vi Tang Tang.

" Chào cô! " Người kia mở lời trước.

" Chào! " Vương Triều Vân lịch sự đáp lại, nhưng rất nhanh chóng lấy chiếc áo mang đến quầy thanh toán. " Thật không tiện, tôi có việc phải về nhà. Hẹn hôm khác gặp lại! "

Cô toan bước đi, bỗng nhiên bị Vi Tang Tang gọi. " Chúng ta có thể ra quán cà phê nào đó gần đây không? "

Vương Triều Vân bối rối cảm túi đồ, lại nghe thấy Vi Tang Tang nói tiếp. " Dù gì cũng là bạn học cũ. Nói chuyện một chút chắc cũng không làm mất nhiều thời gian của cô đâu! " Giọng nói trầm trầm nhu nhu, nhưng Vương Triều Vân lại thấy nó đáng ghét vô cùng. Có cần phải giả vờ thanh cao, thực nữ tới vậy không?

Bạn học cũ?

Ai là bạn học cũ của cô? Vương Triều Vân bỗng cảm thấy nực cười vô độ. Thời đại học, bạn bè nhiều vô số kể nhưng tuyệt nhiên điều kì lạ là không hề để mắt đến Vi Tang Tang, còn không quan tâm đến những chuyện liên quan tới cô ấy. Sự hiện diện và tồn tại của cô ấy trong mắt Vương Triều Vân chẳng qua cũng chỉ là mờ ảo như bong bóng xà phòng mà thôi.

Vi Tang Tang đưa ngón tay thon dài lên gạt những lọn tóc ngắn bên tai, đôi mắt ẩn chìm trong lọ hoa Tử Dương phía trước, vẻ mặt thẳng thắn, hầu như là im lặng không nói. Trong khi Vương Triều Vân lại không có nhã ý muốn ngồi lại đây quá lâu, cô thỉnh thoảng lại đưa đồng hồ lên xem, tay vẫn còn nắm chặt lấy dây chiếc túi. Cuối cùng không khách khí, lạnh nhạt mở miệng:

" Cô không định nói gì sao? "

Ánh mắt cô ấy mông lung nhìn về phía Vương Triều Vân, cũng không xác định rõ được mình đang muốn nói ra điều gì.

" ... "

Vương Triều Vân thực rất khó chịu, cố gắng không để mình cư xử quá đà trước mặt cô, chỉ nhẹ giọng nhắc lại lần nữa.

"Này cô! Cô không phải là muốn im lặng mãi đó chứ? " Bàn tay chậm rãi khuấy đảo cốc Caramel Macchiato của mình, cô lại hơi mất kiên nhẫn thì đôi phương lại càng im hơi lặng tiếng. Cô chờ đợi cô ta nói ra cái gì đó, cố ý lắng tai nghe, nhưng buồn cười là lại nghe thấy tiếng mọi người trong quán nói chuyện với nhau, ngay cả tiếng bước chân ra vào của họ còn có thể nghe rõ hơn. Không khí yên tĩnh ở cái bàn này đúng là không phải bình thường!

" Vương Triều Vân!... "

Cuối cùng cũng chịu mở miệng, nói được một câu, nhưng thật sự mặc dù cũng chưa được tính là một câu nhưng từ khi này đến giờ mà Vi Tang Tang nói được thế này thì cũng đã là điểm phúc muôn phần của cô rồi.

" Cô muốn hỏi đến anh ấy? Không sao, tôi có thể giúp cô. " Trên tay Vương Triều Vân đang cầm điện thoại, nhanh tay ấn vài nút, một loạt dãy số hiện ra trước mắt, cô nghiêng điện thoại về phía Vi Tang Tang. " Có cả số của anh ấy, nếu có không ngại... "

" Không. Tôi không có ý đó! " Cô cắt ngang lời Vương Triều Vân, trong lòng cảm thấy ủy khuất vì bị hiểu lầm. Ánh mắt cô trong suốt, thoáng ẩn hiện tia nhìn trong suốt khó đoán.

Vương Triều Vân hơi ngẩng đầu lên, nâng mí mắt hướng về phía cô, chạm phải ngay ánh mắt đó, xem ra cũng có chút tin tưởng.

" Được, cô cứ nói. "

" Cô còn nhớ năm đó... " Giọng điệu có chút lệch lạc, nhạt đi mấy phần so với lúc trước. " Tôi đã từng nói với cô rằng Tống Hàn là người đã trộm những cuốn tập, sách truyện tranh, tiểu thuyết cả giấy và thẻ dự phòng thể thao của cô... Sau đó đem giấu đi, mất tích không còn một dấu vết sót lại. "

Vương Triều Vân hoài nghi, cô gắng nhớ về những chuyện đã xảy ra ngày trước. Trong đầu đột nhiên hiện lên một loạt những hình ảnh, những hình ảnh chẳng mấy vui vẻ gì. Có thể xem như là một phần kí ức của ngày tháng vẫn còn nguyên vẹn với thời gian ấy, không cách nào xóa nhòa đi được.

" Trí nhớ của tôi vốn không được tốt, nhưng không hiểu sao những chuyện ấy lại đặc biệt nhớ rõ. Hey, chính bản thân tôi cũng thấy thật kì lạ. " Vẫn là cái giọng mỉa mai quen thuộc kia, có lẽ từ lâu đã sớm trở thành thói quen. Cô cười lạnh hai tiếng, không có ý định muốn nghe câu nói kế tiếp của Vi Tang Tang.

" Tôi xin lỗi! " Vi Tang Tang bồng cúi thấp đầu, lặng lẽ nói ba từ ấy. Cho dù là người trong cuộc như cô đây thì cũng không thể nào biết được rốt cuộc ba từ ấy thì có liên quan gì đến câu chuyện vừa rồi mà cô ấy vừa kể.

Sai lại xin lỗi?

Chưa kịp hết hoang mang, lại nghe thấy cô nói tiếp: " Tất cả chuyện đó, tôi thừa nhận là do chính tay tôi làm! Là tôi không đúng, ngay lúc ấy lại đổ lỗi cho Tống Hàn, Tôi sai rồi! ". Tuy rằng đang xin lỗi nhưng lời nói ra lại mang một tia nhẹ nhõm khác thường, tựa như đã trút được gánh nặng ngàn cân khỏi cơ thể.

Quả thực, bí mật nào rồi cũng không còn là bí mật.

Có nhầm không? Vi Tang Tang sao lại làm được?

" Khoan đã! Cô... Cô vừa mới nói cái gì vậy? Tôi nghe không rõ! "

Sắc mặt Vương Triều Vân kém đi rõ rệt, gương mặt trong phút chốc bỗng trở nên trắng bệch, mặt cắt không còn một giọt máu. Vi Tang Tang nhìn thấy bộ dạng kia của cô cũng phải phát hoảng.

Lại có dự cảm chẳng lành chăng?

" Những chuyện đó, đều do tôi làm! " Nếu cô ấy nghe không rõ, vậy thì cô cũng không ngại phải nhắc lại lần thứ hai. Nếu lại nghe không rõ thì cô cũng có thể nhắc lại lần nữa.

" Cô khẳng định? "

"Tôi khẳng định! "

Trên tay đang cầm cốc Macchiato run rẩy kịch liệt, không hề kiêng nể gì để lại vài vết xước trên thân cốc, giống như là vết cào của móng tay. Khóe môi giật mạnh, cô gần giọng hỏi lại:

" Sao cô lại kể với tôi những chuyện vô vị này? Lẽ nào cô hẹn tôi ra đây cũng chỉ để nói những chuyện này? "

Vì Tang Tang không còn cú đầu giống như khi nãy nữa, lúc này cô vô cùng thẳng thắn, chỉ có hai lựa chọn, hoặc là tiếp nhận, hoặc là đối diện với sự thật. Cả hai thực chất là như nhau. Nhưng tuyệt nhiên cô cũng chỉ có thể im lặng. Còn có thể nói được điều gì nữa đây? Còn có cơ hội để nói nữa sao?

Cô gật đầu, xem như là thừa nhận toàn bộ mọi thứ về mình, đến nước này rồi, cô không còn điều gì phải che giấu nữa.

Vương Triều Vân bỗng mất kiểm chế, đứng dậy, tay nắm chặt túi đeo chéo vai, tư thế chuẩn bị rời đi. " Vậy thì để tôi nói cho cô biết một chút, cô rảnh rồi quá rồi! Nếu đã như vậy thì sao không dám gặp trực tiếp anh ấy để nói ra sự thật đi? Cô còn gặp tôi làm gì? Sớm biết mọi việc thế này, tôi đã không đến đây cùng cô. Cô tìm nhầm người rồi! "

Tức giận và chán ghét, tất cả cuối cùng cũng đều lộ ra, hiện rõ trên gương mặt cô. Thiết nghĩ, lẽ ra mình nên làm việc này từ lâu mới phải. Trước hoàn toàn biết mất dạng sau cánh cửa, cô còn không quên ném lại một câu: " Tôi biết giữa hai người từng có một tình yêu. Nhưng đây lại không phải là hiện tại! "

Vương Triều Vân vừa ra khỏi quán cà phê chừng mười phút, một chiếc xe thể thao màu xám bạc hiện ra trước mắt cô, nhưng cô vẫn không tự giác tình nguyện lên xe, về mặt phụng phịu. Cuối cùng người trong xe phải bước ra, mở cửa trước, đẩy cô vào ngồi ở ghế phụ, chỉ là một hành động rất đơn giản thôi nhưng lại khiến cho người khác cũng phải nhìn theo. Rất nhanh chóng, chiếc xe rời đi, không để lại một dấu vết.

Từ bên trong quán cà phê, ngay vị trí ngồi gần cửa sổ, có thể nhìn thấy rõ toàn diện khung cảnh bên ngoài. Vì Tang Tang vừa chứng kiến một màn kia, cũng đủ để cô có thể thức tỉnh lí trí. Người vừa rời, cùng Vương Triều Vân là Tổng Hàn.

Đó là sự thật, không thể nào chối cãi được.

Cô còn nhớ đến câu nói khi nãy của Vương Triều Vân: " ... Giữa hai người từng có một tình yêu... "

Có lẽ đây chính là câu an ủi hay nhất mà cô từng nghe.

Bởi vì chỉ sợ điều đó cho dù là từ trước tới nay vẫn chưa từng tồn tại.

[Editor: Ri-i]

- *Chương 15 - Cuộc Gặp Mặt Không Mong Muốn.*

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tôn Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

" Vương Triều Vân... " Tổng Hàn đưa tay vặn chỉnh lại nhiệt độ trên xe ấm áp hơn, phù hợp với cơ thể cô, anh biết cô bị dị ứng với nhiệt độ thấp.

Cô rất thất vọng tại sao lại không nói thẳng vào vấn đề. Vì sao ai cũng gọi tên cô trước khi nói lại còn ngập ngừng như thế, cảm giác thật không thoải mái. Cứ như hồi còn đi học, cứ mỗi khi bị thầy cô gọi cả họ lẫn tên để khảo bài, cô lại thấy sợ sệt. Có lẽ điều đó từng rất khủng khiếp đối với học sinh như thế! Cho đến bây giờ khi nghĩ lại vẫn còn bị ám ảnh.

Mặc dù mọi chuyện đã qua từ rất lâu, nhưng ai dám chắc mình không còn nhớ?

" Có vấn đề gì sao? " Cô làm như không quan tâm lắm, ngã người tựa vào ghế, đôi mắt khép hờ. Khuôn mặt không che dấu một chút tia mệt mỏi hiếm có.

Đường như lúc nào ánh mắt của anh nhìn cô cũng nghiêm túc, chưa hoặc không bao giờ có ý đùa bỡn với cô. Và hiện tại cũng không phải ngoại lệ. " Em không thấy là mình nên giải thích gì sao? Ví dụ như là tại sao em lại ở cùng một chỗ với cô ấy? "

Vương Triều Vân đương nhiên biết anh muốn nói đến điều gì, vừa rồi chắc chắn anh nhìn thấy Vì Tang Tang, mặc dù khoảng cách giữa bên trong và bên ngoài quán có hơi xa nhưng có lẽ cũng đủ để nhìn thấy nhau.

" ... " Cô không muốn trả lời, ngay chính lúc này cô bỗng nhiên lại rất muốn ngủ, muốn được nằm trên chiếc giường quen thuộc của mình. Thật sự giấc ngủ ngay lúc này mà nói trở nên rất xa xỉ.

" Vương Triều Vân! "

Anh gọi tên cô, tức giận. Vì sao lần nào cũng như vậy? Rồi lại gọi tên cô, lại lần nữa trút giận lên một cái tên.

Cô cố gắng không để tâm, kìm nén tiếng thở dốc vì bức bối. Âm thanh bị đè nén đến cực độ.

"À, lại là xe mới sao? Hình như trong một tháng nay anh đã có thêm hai chiếc nữa, gara có đủ chỗ không?" Cô cố lảng tránh, nói sang chuyện khác. "Nói không chừng vài ngày nữa anh lại có thêm chiếc Range Rover, haha." Giọng cười gượng gạo vang lên, không khí trong xe càng tăng thêm vài phần ngột ngạt, cảm giác cứ như bị dồn nén, kìm hãm. Cô thực chỉ muốn kiếm một chuyện gì đó để nói, lờ đi câu hỏi của anh.

Tổng Hàn mặt đanh lại, vẫn không nhìn cô, nhàn nhạt nói: "Em sao đột nhiên lại chuyển chủ đề? Tôi đang hỏi em vì sao vừa rồi lại ở cùng Vi Tang Tang?"

"... "

Cô quay mặt đi, không muốn trả lời, đôi tay vươn ra khẽ ấn cái nút nhỏ, cửa sổ tự mở ra, gió từ bên ngoài lùa vào. Tâm tư của cô bỗng trở nên phức tạp, không biết nên làm gì lúc này, cô im lặng.

"Sao vẫn không trả lời? Em rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?... "

"... " Lại im lặng.

Tổng Hàn không nhịn được, gào lên.

"Này! Vương Triều Vân..."

"Anh muốn tôi phải trả lời thế nào?" Cô hỏi anh, giọng nói bất ngờ chuyển sang lạnh buốt đến đáng sợ. "Anh sợ tôi làm gì cô ấy à? Đúng không? Chẳng hạn như là tát vào mặt cô ấy rồi đe dọa, làm nhục cô ấy trước mặt mọi người...?"

"Em biết tôi không có ý đó mà! "

Cô bỗng nhiên bật cười, nhếch môi giễu cợt.

"Nhưng những tình tiết đó phù hợp với trong phim tình cảm suốt mười năm. Anh không cảm thấy là làm như vậy rất không lí trí sao? Tuyệt đối yên tâm, tôi nhất định sẽ không làm ra cái loại chuyện đó đâu, thật là ấu trĩ."

Cảm giác của Vương Triều Vân ngay lúc này chính là buồn cười. Anh thực sự lo sợ điều đó? Sợ cô sẽ làm gì Vi Tang Tang?

Hoang đường! Đột nhiên cô lại cảm thấy rất khó chịu, động lực cuối cùng rồi cũng thúc đẩy cô muốn được ngủ. Có lẽ từ sâu trong tiềm thức con người, ai cũng mong chỉ cần sau một giấc ngủ, mọi chuyện rồi sẽ trở nên tốt đẹp. Đôi mắt rớt cuộc cũng không còn kháng cự nổi nữa, sụp mí mắt xuống, tựa lưng vào ghế.

Tổng Hàn nhìn cô lẳng lặng chìm vào giấc ngủ, trong lòng cảm thấy có chút xót xa mơ hồ. Vừa rồi còn thấy trên gương mặt của cô hiện lên vẻ mệt mỏi, nhưng anh lại vẫn cứ ép buộc cô phải trả lời câu hỏi của mình cho bằng được. Kết cục, mọi chuyện lại thành thế này.

Là anh đã sai!

Nhưng cô cũng không phải là người duy nhất biết mệt mỏi.

Chiếc xe bỗng nhiên di chuyển chậm lại, vận tốc giảm đi rất nhiều, có lẽ là do một người vì muốn bảo vệ cho giấc ngủ của người khác.

Dương Đình Hy vừa từ phòng làm việc của Tổng Hàn ở tầng trên đi xuống, mặc dù đã mấy phút trôi qua kể từ lúc rời khỏi phòng, vẻ mặt không giấu nổi vẻ áp lực, lại còn có chút hoảng sợ.

Một nữ đồng nghiệp đang chăm chú gõ văn bản, nghe tiếng mở cửa liền ngược mắt lên nhìn, vừa hay thấy bộ dạng kia của cô, không kìm được mở miệng:

"Sao thế? Sao mặt cô lại nghiêm trọng thế? Có phải lại có chuyện gì không? Nào, nào... Mau lại đây này!" Cô ta kéo chiếc ghế lại bên cạnh, vỗ vỗ lên lưng ghế ra hiệu cho cô ngồi xuống.

Dương Đình Hy không có ý kiến, uể oải bước chậm chạp rồi ngồi yên vị trên ghế. Thuận tay cầm li cà phê của cô bạn đồng nghiệp lên, nhấp môi mấy cái rồi thần nhiên uống.

"Hey, tôi còn chưa kịp uống nữa đó!" Người ngồi bên cạnh lên chau mày, tiếng nhắc nhở cô.

Cô không những không có phản ứng gì, ngược lại càng thần nhiên hơn trước. "Vậy hả? Hay để tôi thay cô uống nốt vậy. Có gì, cô tự đi pha li khác nhé!" Cả cử chỉ, lời nói và hành động của cô đều thực rất "bình thường" khiến cho cô gái kia cũng phải cả kinh.

"Tôi thật chưa thấy ai đã không tốt mà lại còn "tinh táo" như cô!"

" Vậy thì bây giờ cô thấy rồi nhì. "

Đồng nghiệp bó tay không muốn nói đến chuyện đó nữa, rất nhanh chuyển giọng nói bay sang chủ đề trọng tâm. " Này Dương Đình Hy, vừa rồi là chuyện gì vậy? Cô còn chưa kể cho tôi nghe. " Lúc sau lại còn thêm một câu vào: " Tuyệt đối yên tâm, tôi nhất định sẽ không nói với ai đâu! "

Dương Đình Hy thực sự muốn kể nhưng nghe được câu này lại thấy lạnh sống lưng đến đáng sợ, câu nói này, sức công phá vô cùng lớn. Thà không nói còn cảm thấy dễ chịu hơn, tự dưng khi thêm vào lại làm cô phát kinh.

Cô cười trừ. " Thật ra chuyện này cô muốn đi kể với mọi người cũng chẳng có vấn đề gì! "

" Được, được. Cô mau mau kể! Vì sao Tổng tổng lại đột nhiên xuất hiện vậy? Hiện giờ đang là trong thời hạn từ chức nghỉ lâu dài, ít nhất thì cũng là ba tháng nữa mới nhận lại chức cơ! "

Dương Đình Hy thở dài bắt đầu than vãn. " Haiz, ai lại biết được, vừa rồi anh ấy gọi tôi vào xem bản kế hoạch của tháng trước, đột nhiên không nói một câu nào dù là nhận xét hay phê bình, chỉ lẳng lặng đọc vài dòng qua loa rồi đưa cho tôi đi ra ngoài, ngay cả tiếng chào cũng không có, điều này vốn không giống với bình thường. Không khí cứ lặng như tờ khiến tôi thấy lạnh cả người, nhỏ từng giọt mồ hôi vì kinh hãi. "

" Hình như " chuyện nhà " không mấy suôn sẻ. " Cô gái ngồi bên cạnh khẽ than thở. " Chả trách lại đến công ty sớm đến vậy, hóa ra là do không muốn ở nhà. "

Dương Đình Hy nâng mí mắt nhìn cô: " Thật không hiểu sao cô lại dám nói chắc chắn như vậy? "

" Nếu không phải thế thì còn là gì? " Cô ấy bỗng đắc ý cười " Dựa trên kinh nghiệm của bản thân tôi đã từng trải, thì đây đúng là sự thật! "

Cô bật cười, đánh vào vai đồng nghiệp một cái. " Hay thật, có cả kinh nghiệm luôn cơ đấy! "

" Đó là điều dĩ nhiên. "

" Tôi cũng không biết, nhưng trước mắt chưa dám khẳng định điều gì. " Cô giơ tay xem đồng hồ, mười phút nữa sẽ có một cuộc hẹn với phía đối tác, cô nhanh nhẹn đứng dậy. " Tôi có việc, đi trước nhé! "

" Vâng, tạm biệt! "

Dương Đình Hy vừa đẩy cửa ra khỏi phòng, bất ngờ lại gặp Tổng Hàn, khuôn mặt cứng ngắc, mọi cảm xúc đều ngưng đọng lại, vẻ xấu hổ tràn ngập trên khuôn mặt, nhân viên đi nói xấu cấp trên quả thực là một điều cấm kỵ ở nơi này.

" A... " Cô giật mình, bối rối không biết nên biện hộ thế nào cho bản thân.

" Anh làm em sợ tới vậy sao? " Giọng nói lạnh lùng pha chút kiêu ngạo, cười như không cười nhìn cô.

Cô vội nói lấp vào: " A, không không, không phải như vậy, em... " Có chút lúng túng không biết phải nói tiếp ra sao, chợt cô nghe thấy một âm thanh nhỏ, giống như là tiếng anh thở dài.

" Không sao, thật sự em nói cũng không sai. "

" Gì... gì cơ? " Cô sững sờ, không tin vào tai mình. Lẽ nào, thực sự... thực sự đúng như lời của đồng nghiệp vừa rồi sao?

" Không có gì. " Anh đột nhiên quay phắt lưng một trăm tám mươi độ, cô không thể nào biết được biểu hiện trên khuôn mặt anh ngay lúc này bởi họ không còn đứng đối diện nhau nữa, có lẽ nào là tức giận lắm phải không? Cô có nói sai gì rồi phải không?

Đương nhiên là sai rồi! Dương Đình Hy cười nhạt, như là tự cười với chính bản thân mình có sở thích tự ngược. Sự thật là chưa ai làm gì mình cả, là do suy nghĩ nhiều mới bị hoang tưởng trầm trọng.

Trước khi Tổng Hàn rời đi còn không quên nói một câu: " Tạm biệt! "

Nhìn bóng dáng anh đi phía trước rồi từ từ mất hút sau dãy tường kính bóng nhẵn, mạnh mẽ và dứt khoát khiến cô cảm thấy không khí lạnh lẽo đến ngột thở, họ hấp thụ như rối loạn. Tự hỏi có phải chăng do phong thái của anh quá mức bình tĩnh nên cô mới sinh ra tâm lý hoảng sợ?

Nếu đúng là vậy thì quả thực không còn gì để nói, nhưng sâu trong thâm tâm cô dường như vẫn còn tồn tại một điều gì đó, có khi là hơn mức bình thường, cũng có thể gọi là bất thường. Trong giờ phút này, cô bỗng dưng lại phát hiện ra một chuyện, mối quan hệ giữa hai người trong lòng cô vốn không đơn giản chỉ là quan hệ nhân viên và cấp trên. Chợt nhận ra trên thế giới này có quá nhiều thứ mà con người dù tiếp xúc hằng ngày nhưng nhất thời vẫn chưa phát hiện ra, đến khi mọi thứ đã sáng tỏ thì cũng chính là lúc biết được bản thân thật thất bại cỡ nào.

Trong câu chuyện này, cô là người ngoài cuộc, hoàn toàn không có chỗ đứng, hoàn toàn không có một cơ hội nào dù chỉ là chút ít hi vọng nhỏ bé cũng đã là tốt lắm rồi. Cô biết, đối với anh, cô ấy rất quan trọng, cô thua cô ấy một quãng thời gian dài, hai người họ gặp nhau trước cô bảy năm, trong bảy năm đó còn không ai biết đến sự tồn tại của cô. Huống hồ hiện tại hai người đã là vợ chồng, mặc dù trong mắt mọi người, họ chỉ kết hôn với nhau vì lợi nhuận đôi bên, hay nói chính xác hơn là hôn nhân mang hiệu quả kinh tế. Nhưng cô biết sự thật không giống vậy, họ không đối xử lạnh lùng đến thế kia, hay chí ít Tổng Hàn đối với cô ấy lại có một thứ tình cảm gì đó, mặc dù không nói ra, cũng không thể hiện ra nhưng cô lại có thể thấy được nó rất sâu

đậm.

Đã vài phút trôi qua kể từ lúc anh đi, cô vẫn còn đứng nguyên tại vị trí ngay góc tường, thần thờ không biết mất bao nhiêu thì giờ. Di chuyển tầm mắt rơi xuống trên chiếc đồng hồ, cô giật mình cuống quýt, vội vã bước vào thang máy đi xuống tầng trệt.

Tổng Hàn vừa về đến nhà lại thấy cô ngồi trên sofa ngoài phòng khách, tay cầm điều khiển ti vi, liên tục nhấn nhấn chuyển kênh, dường như không tìm được kênh nào ưng ý. Anh nhìn về mặt của cô trông không mấy vui vẻ, lại là khó chịu, cuối cùng cô bực bội tắt ti vi, mệt mỏi ngã người xuống ghế.

" Triều Vân! "

Nghe có người gọi tên mình mà lại còn là giọng nói quen thuộc, cô theo bản năng ngẩng mặt lên nhìn.

" Uhm, " Giọng nói không nghe rõ ra chính là loại cảm xúc gì. Nhưng đột nhiên cô như nhớ ra điều gì liền ngồi bật dậy nhìn anh, ánh mắt ngờ vực đầy chất vấn: " Vừa... vừa rồi anh gọi tôi là gì nhỉ? Nói lại thử xem! "

" À, là Triều Vân. " Anh nhẹ giọng nhắc lại. " Có vấn đề gì sao? "

Vương Triều Vân cau tiết, bác bỏ câu nói của anh: " Không được gọi tên tôi bằng hai chữ như thế! "

" Vì sao? "

" Vì quan hệ của chúng ta vẫn chưa thân thiết đến mức có thể gọi tên như thế. Đừng nhầm lẫn hay cố tình là vậy thêm một lần nào nữa nhé! "

" Tôi vẫn mặc kệ, dù sao chúng ta vẫn là quan hệ vợ chồng. " Ngập ngừng một lát. " Ít nhất là trên giấy tờ và cả về mặt pháp lý. "

Cô liếc mắt lờm anh sau đó đứng dậy, rất không chủ động lại đi về phòng mình. Mỗi lần có chuyện là cô lại lựa chọn cách bỏ trốn về phòng, càng ngày càng lạm dụng điều này. Cứ như căn phòng là nơi duy nhất dung túng cô trong ngôi nhà to lớn này, trong cái gia đình đơn chiết, trống rỗng này.

Ai ngờ vừa đứng lên lại bị anh dùng thân hình to lớn chắn ngang trước mắt, vai bất giác đập vào vòm ngực rắn chắc của anh, đau vô cùng. Cảm thấy rất phần uất, cô cắn một cái vào vai anh.

" Đau! " Cô cắn sâu đến nỗi anh không kìm được phải rên lên một tiếng.

- *Chương 16 - Mọi Chuyện Rồi Sẽ Tốt Hơn?*

[Editor: R-i]

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Một buổi sáng nào đó khi ngồi trước bàn công đọc sách, Vương Triều Vân bỗng nhiên nghe một đoạn nhạc được phát ra từ ngôi nhà bên cạnh,. Cô bất giác mỉm cười, có lẽ chỉ là vô tình, ngón tay dừng lại ở một trang sách rất lâu sau mới nâng lên lật sang trang mới, quá chăm chú vào giai điệu vừa rồi.

" Hey! " Diệp Triết rất không tự giác ngã người qua trái, thuận lợi tựa đầu vào vai cô nói:

" Cậu có còn nhớ hay không bản nhạc này? "

" Mình đối với bản nhạc này rất có ấn tượng! " Vương Triều Vân do dự đôi chút rồi gấp quyển sách lại, cô cười trừ: " Tớ và Tổng Hàn từng chơi bài này bằng Dương cầm. "

Mọi thứ cũng chỉ là hai chữ " Đã từng ".

" Phải phải, các cậu từng biểu diễn trước trường cơ mà! "

Ngưng một cái, Diệp Triết dường như nhớ ra được điều gì đó, ngóc đầu lên không mạnh không nhẹ đánh vào tay cô thì thào:

" Cậu không cảm thấy có gì đó rất hay ho sao? "

" Hay? " Vương Triều Vân không hiểu, nhưng đột nhiên lại trông thấy vẻ mặt đỏ của cô rất buồn cười. " Hay chỗ nào? "

Diệp Triết không kìm nén tiếng thở dài, chăm chú nhìn cô phân tích. " Này nhé! Năm đó cậu và Tống Hàn chỉ là vô tình được biên đạo nhạc sắp xếp để biểu diễn cùng nhau trên sân khấu. Mình vẫn còn nhớ rõ năm đó là năm thứ hai cao trung, tính đến nay cũng gần bảy năm rồi ấy chứ. Vậy mà bây giờ hai người các cậu lại trở thành vợ chồng rồi. Cứ như là có duyên với nhau vậy! "

Vương Triều Vân bật cười, suy nghĩ của cô bạn này có phần nghệ thuật, phải chăng xem phim ngôn tình nhiều quá nên suy nghĩ trở nên lệch lạc, nhìn đời bằng con mắt màu hồng. Có điều, chỉ là cô rất đáng tiếc thay phải phá tan ảo mộng về một câu chuyện tươi đẹp kia.

Sự thật vẫn là sự thật!

" Không có gì là vô tình như cậu nói! " Giọng cô đều đều, trầm trầm.

" Cái gì chứ? " Diệp Triết hoài nghi nhìn cô. " Cậu nói vậy là có ý gì? "

Cô bình tĩnh đến đáng kinh ngạc, nhẹ giọng đáp lại:

" Còn ý gì nữa, tớ muốn nói mọi chuyện đều có sự sắp đặt. Vì thế nên cậu cũng bớt bị hoang tưởng lại đi. "

Nghe được điều này làm Diệp Triết có phần hoang mang, thế nhưng cô vẫn chưa buông tha: " Thật sự là có sự sắp đặt sao? " Cô ngẩng đầu lên, đưa tay ôm khuôn mặt nhỏ bé của mình, kinh hô một tiếng. " Hơ, Sao có thể? "

" Xin lỗi vì đã làm cho cậu thôi mộng mị về một thế giới tươi đẹp như trong ngôn tình. "

" Cái gì mà thế giới tươi đẹp chứ! " Diệp Triết dường như không cam tâm, vươn tay gõ lên đầu cô một cái rõ đau. " Tớ không có mộng mị mà. Chính cậu mới như vậy đây! "

Vương Triều Vân thực chỉ muốn cười, đã sai còn không nhận, lại đi đổ lỗi ngược cho người khác. Nhưng cô không hề có ý định đánh trả lại, chỉ đơn thuần ngẩng mặt lên trời, không hện mà nở nụ cười sáng chói. " Ai bảo với cậu là tớ không biết mơ mộng chứ? "

Bầu trời trong sáng không một chút tia gợn sóng pha lẫn tạp chất nào càng làm cho nụ cười tăng thêm thập phần chói mắt.

Lúc bấy giờ trong chính nụ cười rực rỡ, tươi sáng mà lại vô cùng thuần khiết kia lại có chút tia bi thương, ảm đạm.

Diệp Triết thần thờ nhìn nụ cười ấy, ý nghĩ mơ hồ nhưng chắc cũng lờ mờ đoán ra được sự thật của câu chuyện.

Như trùng hợp, bỗng nhiên giai điệu của bản nhạc lại ngân lên lần nữa ở đoạn điệp khúc.

" Những năm tháng đó chưa bao giờ là tất cả mặc dù chúng ta đã cùng nhau cố gắng. Một lần sau cùng khi ngọn nến tắt lịm đi, tia sáng yếu ớt cũng lụi tàn theo năm tháng giữa dòng người ngược lối, chúng ta đều biết không có gì gọi là vĩnh viễn. Mọi thứ đã hóa tro tàn, tràn đầy vô vị. "

Đúng vậy! Có lẽ tuổi trẻ thực sự chính là được sống trọn vẹn và hết mình những giây phút đáng giá, thử một lần trải nghiệm, thử một lần phóng túng bản thân một lần để mai sau không còn gì phải hối tiếc quãng thời gian đã qua đi. Mọi thứ thật sự đều đáng giá, đáng giá đến từng giây từng khắc trôi chậm theo dòng thời gian.

Vương Triều Vân không hỏi tiếp!

Chỉ là mảng kí ức kia quá sâu đậm, mặc dù khi đã đi qua nhưng dư vị để lại khiến cô cảm thấy khó quên. Chính cô nhiều lần đã cố gắng nhưng cũng không thể phủ nhận nó.

Cô không hiểu được! Cả đời này cũng không hiểu được tình cảm mà Tống Hàn dành cho cô rốt cuộc là loại tình cảm gì. Cô cảm thấy nó thật xa vời, mặc dù đã cố vươn tay thật xa nhưng vẫn chẳng thể chạm tới. Mơ mơ, ảo ảo chính là những gì mà cô có thể nhận định chính xác nhất.

Có lẽ chỉ thiếu một chút nữa thôi đã chạm vào được, vậy mà cô lại không đủ sức. Quá mệt mỏi, bất lực!

Những hình ảnh của năm tháng kia chẳng thể xóa nhòa được. Cứ như vậy, lại lần nữa tiến vào tâm trí cô thật rõ như thể chưa từng cách xa.

[Editor: Rì-i]

- Chương 17 - Xao Động Một Bản Nhạc.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Chương 18. Một Lần Nữa Trong Thời Niên Thiếu

Thời niên thiếu như một tờ giấy trắng tinh, trắng đến mức lung linh, trắng đến mức thuần khiết. Đôi khi chỉ vì một vết xước hay tỷ như chỉ là một vết mực lem, cũng có thể làm nhòe đi phần nào sự trong trắng đáng quý ấy.

Trong phần kí ức nhạt nhòa của Vương Triều Vân, cô nhớ đến những cơn mưa rào vào mỗi đầu hạ. Thanh dịu, mát lạnh. Những kí ức ấy không nhiều, bất quá cũng chỉ đến thế kia thôi.

Mà Tống Hàn anh lại là một phần trong những mảng hồi ức ít ỏi ấy.

Lần đầu tiên cô gặp anh chính là ở ngôi trường cấp ba của hai người. Lúc ấy tâm trạng của mỗi người rất khác, thật sự rất khác!

Vương Triều Vân bình thần vòng hai tay khoanh trước ngực, vẻ mặt không mấy gì là lo lắng hay hồi hộp giống với hầu hết các học sinh khác. Nhìn lên phía trước những con người đang xếp hàng đứng trước mặt mình, rồi lại nhìn ra sau có chút ngạc nhiên. Không ngờ hàng lại dài đến tận ngoài cổng!

Hôm nay chẳng qua chỉ là đi xem điểm trúng tuyển vào ngôi trường này, vậy mà lại phải chen chúc cực khổ thế này. Ánh mắt không thoải mái, cô đưa tay lên phe phẩy trước mặt tạo gió, đôi mắt liên tục nhìn xung quanh ngôi trường này một lượt cũng như dò xét xem rốt cuộc tại sao trường này lại nhiều học sinh đặt nguyện vọng thi tuyển như vậy. Điều này cũng một phần khiến cô có chút hiếu kỳ.

Hiếu kỳ? À tất nhiên rồi! Cô hiếu kỳ ngay từ lúc chân vừa chạm đến cổng trường, cảnh tượng học sinh tràn ngập thế này, chẳng bù với mấy ngôi trường lân cận khu vực trung tâm này. Vương Triều Vân không chút lo âu, bởi cô nắm chắc trong tay điểm số của mình, nhất định không thể trượt được. Ngày hôm nay cô có mặt tại đây cũng chỉ để xác minh lại kết quả mà thôi.

Nhìn mọi người xung quanh mình dần bộc lộ những tâm trạng, cảm xúc lo lắng thông qua những hành động khác nhau, cô bỗng cảm thấy mình thật muốn kiêu ngạo một chút, không nhìn được nhếch môi cười.

Đôi mắt bỗng lia tới một hình bóng nào đó đứng trước mặt của mình rồi dừng lại. Thân hình to lớn chắn trước tầm mắt cô, mái tóc ngắn gọn gàng khiến cô đề ý. Hình ảnh của Tống Hàn đã sớm lọt vào mắt cô vì những biểu hiện, cử chỉ rất lạ, tay anh bầu vuu chặt gấu áo, đầu hơi cúi cúi xuống cũng chẳng dám ngẩng lên. Một cậu bạn đứng phía trước quay xuống đưa tay vỗ vỗ vào vai anh giống như là trấn an, đột nhiên Tống Hàn giữ chặt tay cậu bạn ấy lại, cô thấy anh thì thảo gi đó làm cậu bạn kia đỏ mặt rồi lại quay mặt lên.

Thấp thoáng đâu đó, hình ảnh anh cần môi khiến cô sững sờ.

Tuy nhìn thấy biết bao nhiêu là hình ảnh của những con người với đủ cách lo lắng, sợ sệt trong sân trường rộng lớn này, nhưng anh là người đầu tiên rụt rè, nhút nhát đến vậy!

Anh là duy nhất!

“Vân Vân!” Thanh âm quen thuộc vang lên bên tai cô, có chút sượng sùng. Cảm giác chính xác nhất là ngay sau lưng mình. Cô quay đầu, quả thực là sau lưng.

Ngô Trác Đình nghiêng đầu nghịch ngợm cười: “Hi cậu!”

Vương Triều Vân lịch sự cười đáp lại: “Hi!” Đôi mắt nhìn cô bạn này từ trên xuống dưới một lượt, khẽ đánh giá rồi thôi.

Ngô Trác Đình và Vương Triều Vân là bạn học từ hồi còn là các cô nhóc tỳ. Từ cấp một đã có duyên là bạn học ngồi cùng bàn, lên cấp hai lại học chung bốn năm liền, tuy suốt bốn năm liền đều học chung nhưng tuyệt nhiên không thân như những đôi bạn khác. Thỉnh thoảng lại chạm mặt nhau trong lớp học cũng chỉ cười cười chào nhau một hai câu cho có lệ, đôi lúc lại trực nhật chung lại thấy đó là chuyện rất đổi bình thường.

Lẽ ra đôi bạn mà học chung nhiều năm với nhau như thế, phải chẳng đã thân thiết, gắn bó đến mức không tách rời. Nhưng mọi chuyện đều đi chệch hướng, ngược lại với toàn bộ suy nghĩ của chúng ta. Cũng chính từ điều đó mà Vương Triều Vân cũng giác ngộ ra một sự thật rằng, trên thế giới này chắc hẳn còn có rất nhiều câu chuyện kỳ lạ hơn đến thế!

Duyên phận cứ ngỡ đã tri kỷ, hóa ra khoảng cách có tồn tại là sự thật!

Trong giây phút này bỗng nhiên lại gặp được Ngô Trác Đình, trong lòng cô bỗng trào dâng lên sự cảm thán khó nói. Không ngờ hai người bọn họ lại có duyên hết lần này đến lần khác.

“Cậu cũng thi tuyển vào trường này?” Vương Triều Vân gọi chuyện để nói, tránh cảm giác lúng túng khi gặp lại nhau mà không biết nói gì. Ngô Trác Đình thì lại hưng phấn khác thường, hăng hái cười nói đáp lời.

“Đĩ nhiên a! Ngôi trường trọng điểm của thành phố này mà, tớ cũng phải rất cố gắng mới dám đặt nguyện vọng đó!” Rồi lại cười chỉ tay hướng về phía cô. “Cậu mà cũng chịu khó đi xem kết quả sao? Cậu thì chắc chắn là đậu rồi, giới đến thế kia mà!”

“Tận mắt xác minh lại kết quả, có gì sai?” Vương Triều Vân giả vờ ngây ngô, đùa cợt.

Rồi bất chợt, cả hai đồng loạt bật cười trong vô thức. Đột nhiên người đứng trước bất ngờ quay mặt xuống nhìn Vương Triều Vân cùng Ngô Trác Đình bằng ánh mắt e ngại, có đôi chút khó chịu, không hài lòng.

Cả hai biết ý tứ nên lập tức dừng lại, không cười nữa.

Ngô Trác Đình thò thè vào tai cô: “Có lẽ chúng ta hơi lớ rồi!”

“Ừm.” Cô ho khan một tiếng gượng gạo.

Tổng Hàn thấy đôi phương im lặng thì cũng không còn ý kiến gì nữa, tự khắc quay mặt lên hướng về phía trước như ban đầu.

Đến lượt Tổng Hàn bước lên đến bục bảng thông báo, xem điểm. Vương Triều Vân có chút tò mò lia mắt nhìn theo, ngón tay thon dài trắng trẻo chạm lên mặt bảng, rà theo chữ cái tìm tên.

“Tổng Hàn” Hai chữ ấy đột nhiên xuất hiện trước con mắt chăm chú của cô, nhẹ nhàng mà thanh thoát. Rồi cũng rất trùng hợp khi cái tên ấy khắc sâu vào trong con người cô một cách vô thức.

Người nào đó hé môi cười đắc ý, chính lúc đó, cô khẳng định là Tổng Hàn đã trúng tuyển. Anh xoay người lại, rồi đi, vừa hay đúng lúc Vương Triều Vân tiến lên một bước, hai người đột nhiên va vào nhau, cú va chạm không mạnh nhưng đầu cô đập mạnh vào bờ ngực anh.

Một cảm giác đau đốn, tê dại lan tỏa. Khuôn ngực rắn chắc mạnh mẽ ấy cứ thế làm cô phải đâm ra suy tư...

“Xin lỗi cậu!” Anh là người lên tiếng trước, phá vỡ sự tĩnh lặng ngượng ngùng sau cú va chạm ấy.

Vương Triều Vân trong giây phút đột ngột nào đó chợt thức tỉnh. Nhẹ giọng điềm tĩnh đáp lại: “Không sao!”

Xem biểu hiện của cô bình thản đến mức không thể bình thản hơn, Tổng Hàn có chút ngạc nhiên.

Lời vừa nói ra, cô nghĩ lại thấy có chút sai sai. Trong chuyện này rõ ràng mình cũng có lỗi không riêng gì đôi phương vậy mà người ta lại lịch sự xin lỗi trước còn cô không những không nói một tiếng xin lỗi lại còn mặt dày nói hai tiếng “Không sao”. Cứ như cô vô tội, bắt người ta xin lỗi.

Về phía Tổng Hàn, có lẽ tính cách anh khá thoáng nên không quan tâm hay để ý mấy chuyện nhỏ nhặt. Đành cười trừ rồi trầm tĩnh rồi đi.

...

“Vương Triều Vân!”

Ngô Trác Đình khẽ lay vai cô: “Này!”

“Hơ, có vấn đề gì sao?” Cô ngây ngô hỏi lại, ánh mắt lơ đãng nhìn xung quanh một lượt.

“Tớ gọi cậu mấy lần rồi, cậu bị sao thế?”

“Ừm. Thôi bỏ đi.” Cô tiến tới trước bảng thông báo “Nào nào, lại đây xem với tớ!” Rồi kéo tay Ngô Trác Đình bước lên cùng mình.

“Chúng ta khác lớp rồi! Tiếc thế!” Vương Triều Vân nhẹ giọng than vãn, nhưng thực tế trên gương mặt chả có chút gì là tiếc nuối. Có lẽ con người cô vẫn như thế, vô cùng bình tĩnh, thản nhiên.

Tổng Hàn trong kí ức đầu tiên thật ít ỏi, ấn tượng cũng không nhiều, nhưng hiển nhiên không hề mờ nhạt.

Cứ thế, anh đến thật tự nhiên trong quá khứ và cả trong tâm trí cô.

“Triều Vân!” Giọng nói quen thuộc truyền đến, khiến Vương Triều Vân có chút sững sờ. Cô bất giác quay người lại phía sau, nhìn người vừa gọi tên mình.

Là anh - Người của hiện tại, cách xa quá khứ hàng vạn dặm.

Hiện tại hai người bọn họ lại trùng phùng theo một nghĩa nào đó, ở bên nhau như thế. Sống cùng nhà với danh nghĩa vợ chồng...

Tổng Hàn bước đến chỗ cô đang ngồi, đôi lông mày bất chợt nhíu lại, thể hiện rõ sự không hài lòng. Anh nhìn chiếc áo ngủ màu trắng trẻ xuông hơn quá cổ, để lộ một khoảng vai trần thon trắng.

Anh hơi do dự nhưng sau đó lại lấy chiếc áo sơ mi dài màu trắng trên ghế sofa khoác vào người cô. Lúc đôi tay vô thức chạm vào đôi vai trần, anh cảm nhận được cơ thể cô run lên từng hồi, cả tiếng rên nhẹ nhàng: “Lạnh thật!” Cũng lọt vào tai anh.

Bỗng nhiên anh không thể kiềm lòng, ôm chặt lấy cô, anh thở dài, rất khẽ, chỉ một tiếng thôi. Thế nhưng cô lại cảm nhận được biết bao nhiêu tâm tư trong đấy.

Có lẽ, anh là một người trong hồi ức của cô. Nhưng cũng là người giúp cô thoát khỏi những hồi ức mơ hồ ấy

-Chương 18- Một Lần Nữa Trong Thời Niên Thiếu

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tôn Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Chương 19. Vương Triều Vân Của Tổng Hàn!

Lúc Vương Triều Vân tỉnh dậy đã quá trưa, toàn bộ cơ thể mệt mỏi, uể oải chắc có lẽ do nằm trên giường quá lâu. Khi nước vã vào mặt vài lượt, làm cô thêm mấy phần tỉnh táo. Quả thực rất tốt! Hôm nay vẫn như mọi khi, cô vô cùng nhàn rỗi không có việc gì làm, bước xuống bếp làm vài món ăn nhẹ. Những bước chân không nhanh nhẹn mà lại chậm rãi, bình tĩnh đến vô cùng, không có gì phải vội cũng không việc gì phải gấp gáp.

Cô thái những củ cà rốt, cắt một ít hành và rau, vừa ngâm ngâm nghĩ nghĩ sẽ làm ra món súp. Phong thái nhẹ nhàng, dứt khoát, lại vẫn là sự bình tĩnh đó trên khuôn mặt lúc nào cũng hiện hữu. Bộ váy ngủ màu trắng thấp thoáng phập phồng, tung theo chiều gió, mái tóc dài được cột thấp, phía sau là cả đuôi tóc dài khẽ lay động bay bay. Chiếc rèm cửa sổ cạnh bếp như trùng hợp cũng mang màu trắng. Khung cảnh tinh khiết, dịu nhẹ lại có đôi chút mơ hồ.

Tổng Hàn đứng phía sau, vừa hay chứng kiến toàn bộ bức tranh tuyệt mỹ ấy, hơi kích động, nhanh chân bước đến chỗ cô. Vương Triều Vân tay cho cà rốt vào nồi, đột nhiên khựng lại. Cảm nhận được đôi tay từ phía sau vòng qua eo mình, chú ý đến cả hơi thở vô cùng quen thuộc. Cô ngạc nhiên quay đầu nhìn người phía sau, vô tình đôi môi chạm vào cổ anh.

Một luồng điện như có như không lan tỏa trên người anh thật tê dại... Vương Triều Vân cũng sững sốt không ít, cảm thấy mình hơi quá đà liền đẩy người ra, dứt khoát thoát khỏi vòng tay ôm của anh. Thoảng chút bối rối, mặc cô đỏ lên, cảm giác ngượng ngập tràn ngập trong lòng thể hiện tất cả lên khuôn mặt, cô bỗng tự khinh thường chính bản thân mình, thật dễ dãi.

Tổng Hàn nào có để cô trốn thoát dễ dàng như vậy, rất nhanh bế cô lên, đưa về phòng ngủ. Ngay lúc này, cô cúi mặt áp vào ngực anh mất tự nhiên, nhưng đối với người đàn ông này lại có dáng vẻ đang nũng nịu.

Lúc anh đặt cô xuống giường, nhìn một lượt quan sát vẻ mặt cô bỗng nhiên cảm thấy ấn tượng. Chính là khuôn mặt thời niên thiếu ấy. Người con gái này là nỗi niềm khao khát trong anh nay lại thực sự thuộc về mình, cảm giác thỏa mãn lan tỏa.

Rồi như một lẽ hiển nhiên, một trận kích tình diễn ra - Tình nồng ý đậm

Tầm mẩn nồng màu trắng khẽ tung bay thật nhẹ, thoát ần, thoát hiện giữa phong cảnh hữu tình lại càng thêm dạt dào sắc xuân.

Buổi chiều Tổng Hàn đang ngồi trong thư phòng làm việc, còn cô đi tìm xung quanh những cuốn sách để đọc, giết thời gian, thiết nghĩ nhàn rỗi quá không có chuyện gì làm vẫn nên đọc sách tìm lại đôi chút cảm xúc. Thực chất cả hai cũng không làm ảnh hưởng tới nhau, ai làm việc nấy.

Tay dò tìm lướt đảo qua một vòng rồi lại một vòng nữa, cuối cùng ngón tay bất chợt dừng lại ở một cuốn sách, rồi lôi ra sau đó lại ngồi bệt trên thảm.

“Tổng Hàn.” – Cô đột nhiên kêu lên.

“Hửm?” Tầm mắt không hề rời khỏi máy tính, có vẻ rất tập trung

“Em vừa mới tìm thấy một thứ hay lắm này!” Vẻ mặt cô vui vẻ, phấn chấn hơn hẳn.

Tổng Hàn bỗng thấy chột dạ, liền quay sang dòi tầm mắt nhìn cô, lại nhìn xuống cuốn sách cô đang cầm. Dường như anh vừa nhớ ra một thứ gì đó quan trọng, lại nhất thời quên đi, ngược lại còn rất vô tư hỏi:

“Có gì đặc biệt thú vị sao?”

Vừa dứt lời liền thấy Vương Triều Vân giờ tầm mắt lên. Trong phút chốc anh từ ngạc nhiên, hơi hồi hộp lại chuyển sang trầm lắng, có chút xấu hổ.

“Thật ngại quá!”

Cô cười đắc ý “Không ngờ Vương Triều Vân em lại có sức quyến rũ hấp dẫn anh như vậy!” Vừa nói lại còn vừa cười rất thoải mái như trẻ con.

Anh cũng chỉ biết cười, hiếm khi thấy bộ mặt trẻ con này của cô, có lẽ nào đây là bộ mặt thật?

Trong tấm ảnh là hình dáng của một cô vận chiếc áo dài tay màu đen, làn da vốn đã trắng lại được phôi trong cảnh tương phản màu tối thành ra càng tôn lên làn da ngọc ngà ấy. Tấm ảnh này được chụp từ góc nghiêng, khuôn mặt của cô gái âm trầm kì lạ nhưng lại toát lên vẻ đẹp thuần khiết, trong sáng vốn không hề tì vết.

Dĩ nhiên, cô gái ấy chính là Vương Triều vân. Mà lại còn là Vương Triều Vân của Tổng Hàn!

Cô vẫn nhớ lần ấy là hôm đi cắm trại cùng trường năm lớp mười một thời cao trung, tấm ảnh đó đương nhiên cô không hề biết nó tồn tại cho đến tận ngày hôm nay, khi vô tình tìm thấy quyển sách này.

Cũng chỉ là vô tình tìm được, hóa ra là do nhân duyên trời định.

“Anh không có gì muốn giải thích với em sao?” Ai đó ngạo mạn, vênh váo hỏi anh.

“À... Cũng không có gì to tát đâu?”

“Cái gì mà không có gì to tát? Anh đùa à?”

“Ừm... Chỉ là năm đó bị sức hút của em làm mê mẩn nên chụp lại một tấm làm kỉ niệm thôi. “ Anh cười khỏ, vận hỏi ngược lại cô. “ Đúng ý em rồi chứ?”

Cô gật gật đầu giống như chú cún được vuốt ve, vỗ về, lập tức im lặng không nói nữa. Đồng thời nở nụ cười tươi như hoa nhìn anh.

Bỗng nhiên anh lại cảm thấy rất yêu, rất yêu Vương Triều Vân ngay tại lúc này, khoảnh khắc này.

Lại nhìn về tấm ảnh kia, ánh nắng xuyên tạc qua cô gái năm ấy không phải là bình thường, khung cảnh mang một chút vẻ cô quạnh, không hề ảm giáu, chỉ là người xem không nhận ra điều đó.

Hôm nay Vương Vi Trình gọi điện đến biệt thự của hai vợ chồng Tổng Hàn, ngờ ý muốn hai vợ chồng về nhà chơi ít ngày.

Buổi chiều đó, anh và cô cùng đứng trước cổng Vương gia. Bà Lý giúp việc vừa nhìn thấy cô liền vui mừng ra mặt vội cúi đầu chào kính cẩn:

“Mừng tiểu thư, thiếu gia về nhà!”

“Chào bố!”

Tổng Hàn lễ phép chào hỏi Vương Trình Vi, mà trong mắt Vương Triều Vân chỉ còn là sự hơi hợ, có đôi chút mất kiên nhẫn.

“Ồ, Vân nhi và tiểu Tống. Nào lại đây nào!” Vẻ mặt ông có mấy phần tiêu tụy, tràn đầy tình cảm gọi tên cô và anh.

Wương Triều Vân thấy người đàn bà ngồi sát bên cạnh ông, vừa trẻ trung lại vừa xinh đẹp cao quý, người đàn bà ấy hình như cũng đang nhìn cô mỉm cười ôn hòa. Còn cô, cô chỉ cười lạnh, một cái liếc mắt còn không có, hướng hồ cười lại đáp lễ.

Bàn tay phút chốc siết chặt lại, các ngón tay chạm đến da thịt nhưng kì lạ là cô không hề thấy đau.

Những mảng kí ức năm xưa lại trở về vây quanh cô. Người mà cô gọi là “ bố “ này thật ra cũng chỉ là một người đàn ông khiến cô thất vọng, mất niềm tin vào hạnh phúc gia đình. Năm đó đang học sơ trung, cô đã chứng kiến những chuyện không nên thấy, biết những chuyện không nên biết, lẽ ra cô nên vô tư như bạn bè cùng trang lứa mới phải. Có lẽ đó cũng chỉ là mộng tưởng xa vời.

Ông ta thường xuyên đem đàn bà về nhà, hết người này đến người khác, ăn nằm công khai trước mặt mọi người lại không lấy một chút gì hổ thẹn. Mẹ cô thấy cảnh gian phu dâm phụ diễn ra trước mắt mình, bà đã không màn tình nghĩa gia đình bao năm đứt khoát ly hôn, cũng xem như là giải thoát cho bản thân mình thoát khỏi người đàn ông giả tạo này.

Ngày ấy khi ra tòa, không hiểu sao cô lại chọn chung sống với người “ bố “ này. Cô chỉ nhớ lúc đó cô nói với mẹ: “Chỉ khi sống chung với ông ta như thế, con mới có thể giã vò ông ta từng ngày, từng năm tháng.”

Cô cũng nhớ cả những giọt nước mắt lăn dài trên mắt mẹ mình. Bà hoàn toàn có thừa khả năng nhận nuôi cô, bắt lực nhìn cô lựa chọn.

Chuyện cũ như mây bay, nước lú. Qua rồi, đã thực sự trôi qua rồi. Nhưng hiện tại ông ta vẫn ngửa quen đường cũ, không thể bỏ đi thói xưa, có lẽ điều đó đã làm nên bản chất con người chứ không còn là những sai lầm nữa. Cô chỉ cảm thấy thật ghê tởm con người ông ta và cả những người đàn bà dơ bẩn ấy.

Wương Trình Vi thấy tình thế lâm vào khó xử, ông vội nắm lấy bàn tay người đàn bà bên cạnh, khẽ nói nhỏ vào tai, giây sau lập tức bà ta liền đứng dậy

lui về phòng riêng, về mặt lúc này nhìn cô không còn khách khí như trước nữa, trực tiếp thể hiện vẻ chán ghét ra mặt.

Cô nhếch môi, cười như không cười nhìn bọn họ đang diễn kịch trước mặt mình. Các người tính diễn kịch cho ai xem đây?

Anh không phải không biết chuyện nhà Vương gia, vì thế nên có thể giải thích cho việc vì sao anh không hề bắt ngờ trước một màn kia.

Tổng Hàn dùng hai tay đưa bàn tay cô lên, thổi khí vào rồi xoa xoa, về mặt thể hiện rõ sự yêu chiều. Vương Triều Vân cảm thấy như mình được an ủi đôi chút, tâm tình cũng dịu đi rất nhiều.

-- Chương 19 - Vương Triều Vân của Tổng Hàn.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tôn Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Chương 20. Có Một Tình Yêu Bình Yên Như Thế!

Tổng Hàn kéo Vương Triều Vân cùng ngồi xuống ghế sofa, đương nhiên anh hết sức lễ phép, thận trọng. Quan sát về mặt Vương Vĩ Trình một lượt rồi thấp giọng vừa nói vừa đưa quà bằng hai tay cung kính:

“Bố, đây là rượu ngân sâm Ngọc Linh, rất tốt cho sức khỏe.”

Cô không biết anh có chuẩn bị quà để tặng ông, không tránh khỏi có chút ngạc nhiên. Hẳn là một loại sâm đắt tiền, Vương Triều Vân thầm cảm thán. Nhưng trên khuôn mặt vẫn giữ nguyên nét lạnh lùng từ đầu đến cuối.

“Ồ, cảm ơn con, quý thật!”- Ông cười cười đưa tay nhận lấy thành ý từ anh, lại hỏi “Thế lần này về hai đứa dự định ở lại bao lâu?” Đôi mắt ông sáng rực, về mặt trông chờ.

“Chúng ta có dự định sẽ ở lại đây à?...” Cô liếc mắt nhìn Tổng Hàn, ánh mắt lộ rõ ý mỉa mai, khóe môi nhếch nở nụ cười lạnh nhạt như cũ.

Vương Vĩ Trình thoáng chốc kinh ngạc, về mặt tái nhợt đanh lại, cứng nhắc. Ông không nói gì, chỉ quay đầu sang chỗ khác, ánh mắt vui mừng một khắc trước bỗng trầm xuống. Nhưng cô không nhìn ra được điều gì từ đôi mắt ấy, mà thực cô cũng chẳng bận tâm ông ta đang nghĩ gì, trước kia là vậy, hiện tại và sau này mãi mãi vẫn như vậy. Cô không cần thiết quan tâm đến suy nghĩ của ông ta.

Anh bỗng siết lấy tay cô thật chặt nhưng không hề nhìn cô, ý bảo đừng tiếp tục nói ra những lời lẽ đã kích ấy. Trước khi không khí thì lâm vào tình trạng bế tắc, lại nghe giọng Tổng Hàn vang lên:

“À, chúng con sẽ ở lại hai đêm. Bố đã chuẩn bị phòng chưa ạ?” Vương Triều Vân khó chịu nhìn anh đang cố gắng bào chữa, cứu vãn sự việc suýt chút nữa thì trở nên tồi tệ kia.

“Ta dĩ nhiên đã chuẩn bị xong cả rồi.” Ông thâm thúy biết ơn Tổng Hàn đã giữ thể diện cho mình, giữ lại chút lòng tự trọng cuối cùng của ông “Nào nào, hai đứa mau về phòng nghỉ ngơi đi.”

Bản thân Vương Vĩ Trình cũng cảm thấy mình nên giải thoát cho giây phút áp lực bị đè nén này.

Chưa kịp để Vương Triều Vân mở miệng phản bác lại, anh đã nhanh chóng lôi kéo cô đi về phòng, tay vòng qua eo như giữ chặt, chỉ sợ cô mạnh động phá hỏng mọi chuyện. Cô hơi sững sốt vì tư thế thân mật này, ánh mắt nhìn anh cũng dịu đi vài phần.

“Chúng ta không mang theo đồ!” Cô than vãn thờ dãi, không hài lòng.

“Thì sao nào?” Anh ngang ngạnh vặn hỏi ngược lại.

“Anh định ở bản sao?”

“Ừm, ổn đấy! Thiên hạ nói ở bản mới sống lâu.”

“Tổng Hàn, anh thật không biết nói lý!”

“Nói lý thế nào cơ? Chẳng phải em nói không lại nên mới xử sự như thế?”

“Chẳng qua là không còn lời nào để nói thôi!” Cô buồn bực quay mặt đi “Đã thế thì cho anh khóa thân nhé!”

“Có gì không tốt? Dù sao anh cũng loanh quanh trong phòng, “nude” trước mặt em lại hay ấy chứ!” Anh nhìn cô, ánh mắt tràn đầy ý vị. Nhưng sao cô lại chẳng nhìn ra được điểm tốt nào từ đôi mắt ấy, chỉ càng nhìn càng cảm thấy anh xấu xa, căm thù.

Ai đó hậm hực thốt lên hai từ “vô sỉ”. Tổng Hàn không kiềm được nhéo má của cô:

“Nhờ vô sỉ mới lấy được Vương tiểu thư, à không, từ giờ nên kêu là Tổng phu nhân mới phải!”

“Ồ.” Giọng lạnh lùng, nhưng thật ra đang xấu hổ.

Vương Triều Vân đưa mắt nhìn quanh phòng mình, vẫn là bức tường màu xanh bạc hà, cô nhớ mình thích gam màu tối. Lâu rồi không trở về nhà, hiển nhiên cũng không thể nhìn căn phòng này. Có thể khẳng định căn phòng không hề thay đổi, mọi thứ vẫn đặc ngay ngắn, đúng như vị trí ban đầu lúc cô rời đi, không hề thay đổi, vẫn vẹn nguyên như ngày nào. Dường như điều ấy làm cảm giác nhớ nhung quá đỗi thân thuộc trỗi dậy trong cô, một cảm giác rất “quen” mà đã từ lâu cô không được nếm trải.

Ở bức tường phía bên phải tính cửa vào, Tổng Hàn thấy một bức tranh vẽ bằng chỉ được đóng khung cẩn thận. Trong tranh có hai nhân vật chính, một nam một nữ.

Cô gái trên tay cầm một vật gì đó không rõ hình thù đưa đến người con trai trước mặt mình như một món quà dâng tặng. Nhưng hiển nhiên chỉ là bóng lưng lạnh lùng của chàng trai. Anh bỗng nhất thời thấy hứng thú, liền bước đến gần bức tranh hơn, như có như không bức tranh ấy lại hiện lên những đường nét rất khác với hình ảnh anh nhìn thấy ban đầu, phải chăng bức tranh kì lạ này thuộc trường phái lãng mạn?

Lúc này đây, anh nhìn thấy người con trai ấy quay nửa mặt nhìn ra sau, anh chợt nhận ra vẻ nhút nhát từ người con trai ấy, còn cô gái lại mặt đối mặt với người mình yêu. Nhưng vật cô gái cầm trên tay mà anh nhìn thấy vừa rồi, bây giờ mới hiện lên rõ nét, chính là một trái tim rỉ máu. Nhưng tay kia của cô lại cầm một vật nhọn, đâm vào trái tim ấy.

Thì ra cô gái muốn dâng tặng trái tim mình cho người con trai mà cô ấy yêu đơn phương. Nhưng người con trai ấy cũng thích cô, cuối cùng cô cũng biết điều đó, chỉ tiếc rằng cô không đủ can đảm để thể hiện tình yêu của mình dành cho cậu, còn cậu lại chẳng có dũng khí để thừa nhận sự thật và nói rõ tâm tư của mình. Vì thế nên cô quyết định hủy hoại tình yêu của chính mình, lựa chọn quên đi.

Tổng Hàn thoáng chốc run rẩy, vẻ mặt hiện lên vẻ hoảng hốt không thôi. Dường như anh vừa nhận ra được điều gì đó, nhưng lại không nhớ rõ.

Trực giác của anh chưa bao giờ là sai, anh luôn tự tin về điều đó. Anh gỡ bức tranh ấy khỏi đinh treo, lật ra mặt sau quả nhiên nhìn thấy dòng chữ nhỏ, vẫn là nét chữ quen thuộc ấy, anh muốn cười nhưng lúc này sao trở nên thật khó khăn.

“Tự tay thù địch nên tình yêu, cuối cùng lại tự tay xé rách chúng, bi ai vô cùng!...” kèm theo đó là ngày, tháng, năm. Không còn nghi ngờ gì nữa, anh khẳng định mình biết bức tranh này nói về ai.

“Kinh hoàng lắm phải không? Khi hiểu được ý nghĩa của nó.” Giọng nói từ phía sau vang vọng bên tai Tổng Hàn.

Anh xoay người nhìn ra sau, khuôn mặt trắng bệch trở lại ổn định hơn rất nhiều. “Sao em biết rằng anh hiểu được?” Sau đó lại thêm một câu: “Hình như em hơi đề cao trí thông minh của anh rồi!”

“Vậy sao? Thế mà em vẫn cứ nghĩ là anh hiểu đấy, làm sao bây giờ nhỉ?” Cô nở nụ cười nhàn nhạt nhưng không lạnh lùng.

Anh bước tới ôm trọn lấy thân thể của cô, anh cúi người thấp xuống, vùi mặt sâu vào cổ cô, giọng khe khẽ rên rỉ. Cả thân hình cô bị bao bọc bởi thân hình to lớn kia, cảm thấy mình trong phút chốc thật nhỏ bé làm sao.

“Bức tranh này em vẽ từ rất lâu rồi! Hồi năm lớp mười một...” Anh nghe thấy giọng cô khàn khàn, không đợi cô nói dứt câu, anh đã dùng nụ hôn chặn đôi môi ấy lại. Anh không muốn nghe, thật tình không muốn nghe một lời nào nữa cả, ánh mắt ấy cùng giọng nói ấy làm anh đau lòng, chúng sẽ giằng vò anh chết mất thôi!

Chiếc lưỡi tiến vào sâu bên trong, tham lam hút lấy hết mật ngọt từ miệng cô, nhưng lại đồng thời kim kẹp không cho cô được quyền kháng cự. Anh chưa bao giờ hôn cô đến mức điên cuồng như thế, đây là lần đầu tiên. Vương Triều Vân biết mình không thể vùng ra cự tuyệt, mà thực cô cũng chẳng muốn thoát khỏi nụ hôn cuồng nhiệt ấy. Vậy thì cứ chìm đắm thôi!

Hai người cứ thế trầm luân cho đến khi anh buông cô ra, cả hai đều thở hổn hển. Ánh mắt họ giao nhau, mê đắm, lại có chút ảm áp nhỏ bé len lỏi vào tim.

Hóa ra, anh hiểu mọi chuyện.

Hóa ra, cô đã biết từ lâu.

Tối đó anh dẫn cô đi đến cửa hàng mua vài bộ đồ mặc trong hai đêm. Cô cười trộm, sao anh không khóa thân như đã nói đi? Đồ mạnh mẽ.

Vương Triều Vân đang nằm đọc sách, đệm bông chùng xuống, liếc mắt nhìn người đàn ông vừa lên giường đã ôm lấy cô, cô không khỏi than thở:

“Dạo gần đây có phải chúng ta đã vận động nhiều quá không?” Cô vừa nói vừa phụng phịu đẩy ngược lưng.

“Thế tối nay lại vận động nữa nhé!” Anh cười đầy mê hoặc dụ dỗ.

“Không được!” Cô đưa tay đẩy anh ra, tiếp tục đọc sách. “Em muốn nghỉ ngơi cơ!”

“Em có thể vừa nghỉ ngơi vừa hưởng thụ mà.” Tay anh ác ý tiến vào váy cô. “Cho anh nhé?”

“Không được!”

“...” Vẫn tiếp tục.

“Anh có nghe không vậy?” Cô bực mình.

“...” Có lẽ điều đó không ảnh hưởng mấy tới anh, vẫn kiên trì tiếp tục công việc của mình.

“Không cần!” Cô gần như hét lên. “Tổng Hàn!... Anh...” Cảm giác tê dại truyền từ bụng dưới.

“Em đừng phản kháng nữa, nên hưởng thụ mới đúng!”

“Anh tính phúc! Mau tránh ra!”

“...”

Cả một đêm cô bị hành đến mức mệt rũ rời. Sau khi đã kết thúc cô nằm trong vòng tay anh ngủ ngon lành.

-Chương 20- Có một tình yêu bình yên như thế!

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Chương 21. Những Ngày Ở Vương Gia.

Mấy ngày ở đây thực làm Vương Triều Vân thức tỉnh không ít, chẳng hạn làm cô nhớ đến những chuyện trước kia, từ lúc còn bé có những sự kiện gì đã diễn ra nhưng lại quá sức mơ hồ, không rõ ràng. Đoạn hồi ức ít ỏi ấy như một làn sóng dịu nhẹ trào lên trong lòng ngực, không hề khó chịu ngược lại còn cảm thấy có đôi chút thỏa mãn.

“Đang nghĩ gì thế?” - Một cánh tay từ phía sau vòng ngang eo ôm lấy cô, hơi thở quen thuộc ấy vẫn vút bên mũi cô, là Tổng Hàn. Cô xoay người lại cũng vòng tay qua cổ, xem như là đáp lại cái ôm ấy, lại còn áp mặt vào vai anh tham lam hít thở, cảm nhận hương vị của anh. Cô khẽ thều thào:

“Nghĩ đến hồi còn bé, em hay chơi đùa ở đây.”

“Chà chà...” Tổng Hàn vuốt vuốt tóc cô khẽ thở dài “Hóa ra em may mắn hơn anh, vẫn còn có tuổi thơ cơ đấy!” Anh nói bằng giọng mũi, lại pha một chút nỗi buồn riêng tư, Vương Triều Vân hận không thể trông thấy vẻ mặt lúc này của anh.

“Thế hồi bé anh không có bạn? Chưa từng được vui chơi?” Cô đẩy anh ra, kinh ngạc hỏi “Thôi nào, ai lại chẳng được chơi đùa lúc còn bé. Em biết thế nào anh cũng có cả đám bạn bè ấy chứ!”

“Không có, thực sự là không có một ai cả!” Tổng Hàn nhấn mạnh, và lại cô dựa vào đầu mà lại khẳng định anh có bạn bè?

Vương Triều Vân lại nghe anh nói tiếp: “Khi ấy trừ việc ở nhà học bài anh cũng chỉ được đọc sách hoặc cùng lắm là chơi game.”

Nói đến đây cô lại thầm nghĩ Tổng gia quả thực quản lý, dạy dỗ con cháu chặt chẽ hóa ra lại làm hỏng cả một tuổi thơ tươi đẹp thế kia. Như thế có phải quá mức ấu trĩ không?

“Vậy còn gia đình, chẳng lẽ anh chưa từng một lần đi đến các khu vui chơi cùng bố mẹ?” Cô có vẻ kiên nhẫn, tiếp tục hỏi anh.

Tổng Hàn lắc đầu cười khổ...

Vương Triều Vân sóc toàn tập.

Anh hoàn toàn trái ngược với cô, lúc bốn tuổi khi cô nhận thức được mọi việc thì đã được bố mẹ đưa đi đến các khu vui chơi gia đình, được kết giao với thật nhiều bạn bè. Lắm lúc trong sân nhà cô lại có vài đứa trẻ đồng trang lứa đến chơi đùa cùng cô, vô cùng thân thiết. Cho đến năm mười ba tuổi, cô vẫn còn chìm đắm trong sự viên mãn, có gia đình hạnh phúc, có bạn bè hòa đồng, vui vẻ. Sau khoảng thời gian đó...

Không có sau đó!

Nhớ đến giai đoạn ấy cô lại bất giác rùng mình, không muốn nghĩ tới nữa. Hiện tại cô rất muốn đi gặp những người bạn cũ của mình, những cô bé cậu bé hàng xóm năm nào nhưng đáng tiếc họ cũng đã chuyển nhà từ lâu.

“Tổng Hàn! Khi nào rồi chúng ta đến thăm mẹ em có được không? Cũng lâu rồi anh chưa được gặp bà thì phải.” Dưới ánh nắng mặt trời dịu nhẹ phảng phất nụ cười của cô, thuần khiết, trong trẻo đến kì lạ.

Anh khẽ “ừ” một tiếng, ngay lập tức cúi người xuống hôn lên môi cô, lần này không mạnh bạo như lần trước nữa mà ngược lại dịu dàng như trân trọng nâng niu món vật quý giá, nhưng hiển nhiên cũng không kém sự cuồng nhiệt trong anh.

“Tiểu thư... “ Ông quân gia già vừa gõ cửa vừa gọi Vương Triều Văn từ bên ngoài.

“Sao đấy ạ?” Cô vẫn không ngừng tay, cầm bút, vẽ vẽ thêm vài nét đều đặn lên bức họa cô đã vẽ suốt 2 giờ.

“Cô có bạn đến tìm...” Ông hơi ngập ngừng như lại nhớ ra điều gì đó, lại bổ sung thêm câu. “Người này nói là bạn học cũ của cô.”

Vương Triều Văn bỗng nhiên khựng lại, ba chữ “bạn học cũ” quả nhiên rất có hiệu quả đối với cô, trong lòng không khỏi nghĩ thầm người đó là ai. Diệp Triết, Vi Tang Tang hay... Triệu Tử Đăng? Và lại một năm cô về nhà chỉ được vài lần ít ỏi, sao lại biết hiện tại cô đang có mặt ở Vương gia mà đến tìm, chẳng lẽ lại đúng lúc như vậy, trùng hợp như vậy?

Lúc này Tổng Hàn đang nằm ngủ trên chiếc giường cạnh giá vẽ cũng nhủu mày tỉnh giấc, dùng ánh mắt hiếu kì nhìn Vương Triều Văn thế nhưng cô lúc này giả vờ như không thấy.

Đấu tranh tư tưởng một hồi, cuối cùng cô chỉ còn biết thờ dãi thườn thợt, đáp lại: “Vâng bảo cậu ấy chờ một lát cháu ra ngay!”

Vương Triều Văn chỉnh lại quần áo, tóc tai rồi nhìn vào gương một lượt, khẳng định mình đã tươm tất, chỉnh chu mới chuẩn bị mở cửa ra ngoài. Vừa bước chưa được ba bước đột nhiên bị đôi tay rắn chắc chặn lại kéo cô ngã vào lòng mình, cô ngạc nhiên ngược lên nhìn anh, khuôn mặt đã trở nên tỉnh táo hơn, trên khuôn mặt tuần tú còn đọng lại vài giọt nước, cô đoán chắc anh vừa rửa mặt.

Tổng Hàn nhìn cô, nở nụ cười tiêu sái, không còn là vẻ châm chọc thường ngày mà ngược lại vô cùng ấm áp. Vương Triều Văn không kìm được, đưa tay chạm vào xương quai xanh của anh, trong lòng thầm cảm thán, thật hoàn mỹ!

“Làm gì đấy?” Anh giữ lấy tay cô, khẽ cười nhìn cô vừa hay thấy vẻ mặt thoáng đỏ lên vì ngượng ngập. Tổng Hàn cúi đầu thật thấp, áp sát môi mình lên môi cô, ban đầu chỉ là sự đụng chạm nhẹ có ý muốn trêu chọc cô nhưng một khắc sau đó anh không kìm lòng được tham lam mút lấy đôi môi mềm mại ấy, lại còn bạo dạn cắn một cái. Vương Triều Văn chợt thốt một tiếng “A!”, cô lúc này từ trong cơn mê mới thức tỉnh nhìn anh đầy oán thán:

“Em có bạn đang chờ, đừng đùa nữa!” Nói rồi cô dứt khoát đẩy anh ra.

Vương Triều Văn toan bước đi lại nghe thấy giọng anh ở phía sau.

“Chờ đã...!” Tổng Hàn nhận thấy ánh mắt nghi hoặc từ cô, bình tĩnh nói. “Anh đi cùng với em!”

Triệu Tử Đăng đang ngồi ở phòng khách vừa nhìn thấy Vương Triều Văn chưa kịp vui mừng thì lại nhận ra con người đứng ở sau, nhất thời anh hơi sững sốt nhưng rất nhanh lấy lại vẻ mặt thản nhiên ban đầu.

Quả nhiên là Triệu Tử Đăng, Tổng Hàn đứng một bên cười khở. Như thế nào lại vẫn là con người này? Quả là oan gia của anh.

Không khí thoáng chốc trở nên căng thẳng hơn bao giờ hết, anh không thể cứ đứng chôn chân ở nơi này nghe họ huyền thuyên được. Bất giác nhớ lại vụ ở buổi tiệc trước kia, Vương Triều Văn đã nhường một bước để anh cùng Vi Tang Tang ra ngoài nói chuyện riêng, phải chăng anh cũng nên lui đi để họ có không gian riêng thoải mái. Không còn do dự gì nữa.

“Hai người cứ trò chuyện, tôi ra ngoài có việc.”

Vương Triều Văn trông thấy dáng vẻ này của anh liền không khỏi buồn cười, mới vừa rồi còn đòi ra xem bạn bè của cô là ai, hiện tại lại giả quân tử để cho hai người bọn cô nói chuyện riêng. Lẽ nào không muốn khẳng định một chút chủ quyền sao? Quả thực rất quân tử a!

“Sao anh lại biết em đang ở nơi này?” Vương Triều Văn mở lời trước, giọng điệu nhàn nhạt lại không mấy thân thiện, vừa nói vừa tiện tay rót trà vào li của mình, không hề có ý định mời khách dùng trà. Ngay cả một câu tối thiểu đại loại như “Lâu quá không gặp anh!” cũng không có.

Triệu Tử Đăng thấy biểu hiện lạnh lùng của cô, lại cảm thấy đau lòng, từ khi nào cô lại xa cách đến thế? Rốt cuộc là từ khi nào anh cũng không còn nhớ nổi nữa, mà cô người đã từng hiện hữu trong thanh xuân của anh nay cũng chỉ còn lại dấu vết mờ nhạt nhưng hiển nhiên lại không thể xóa đi.

“Anh có dự cảm về điều đó... Về em.” Anh đột nhiên ngưng lại nhìn cô ánh mắt đen chăm chú làm cô cũng có chút cảm giác kì quái, không khỏi chột dạ. “Chắc là do thần dao cách cảm.” Thật ra sở dĩ Triệu Tử Đăng biết cô có mặt ở đây là vì một người trợ lý của anh hôm qua vô tình nhìn thấy cô và Tổng Hàn ở Vương gia. Sau khi biết điều đó anh đã do dự mãi cuối cùng mới quyết định đến Vương gia một chuyến, thực may gặp đúng người cần gặp.

“Rất xin lỗi, em không tin vào chuyện dị đoan.” Vương Triều Vân nở nụ cười trông thật nhu hòa nhưng trong giờ phút này chỉ có anh mới nhìn ra trong đó có biết bao nhiêu là sự tuyệt tình.

-Chương 21- Những Ngày Ở Vương Gia.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Chương 22. Ngay Từ Đầu Cô Ấy Không Thuộc Về Anh!

“Cảm ơn em!” Triệu Tử Đằng chăm chú quan sát vẻ mặt Vương Triều Vân một lượt đầy vẻ mong chờ.

Lần này cô không hề có ý định né tránh, ngược lại còn nhìn trực diện vào đôi mắt anh, thẳng thắn hỏi một câu không nặng không nhẹ: “Về việc gì?”

“Cảm ơn em vì đã để cho anh được gặp lại em.” Con người của Triệu Tử Đằng thoáng chốc trở nên sắc bén đến kì lạ nhưng lại nhuộm đôi chút màu buồn thương thâm kín. Tình cảm dồn nén đã lâu nay có cơ hội gặp lại cô quả thực anh có phần hơi kích động. Qua từng câu từng từ khiến Vương Triều Vân cũng phải rung mình, không ngờ anh lại sâu nặng đến vậy.

Nỗi niềm dâng trào trong anh nhưng đổi lại chỉ là nụ cười lạnh nhạt của cô không hơn không kém.

“Chẳng phải chỉ là vô tình chúng ta gặp nhau thôi sao, hoàn toàn là ngẫu nhiên.” Cô lại cười nhưng lại mang vẻ châm chọc khó hiểu cứ như cô đã nhìn ra điều gì đó từ anh. “Hơn nữa cũng chỉ gặp mặt đơn thuần không có gì đặc sắc, việc gì anh phải cảm kích em như vậy?”

Lời nói có lực sát thương rất lớn.

Nói Vương Triều Vân tàn nhẫn cũng đúng, bởi vì cô muốn thế.

Cô không phải không nghĩ đến cảm nhận của anh mà phủ bỏ đi quá khứ một thời ấy, chỉ là cô mong anh có thể dừng lại, dừng lại tất cả những thứ tình cảm không nên có với cô. Cô không thể đáp lại anh.

Cô không hề yêu anh!

Tình cảm cô vốn ban đầu đã dốc cạn vào một người con trai khác từ rất lâu, rất lâu trước kia, trước cả khi cô biết đến Triệu Tử Đằng.

“Em là người phụ nữ đã kết hôn, chồng của em đang ở ngoài kia. Chúng ta không có quan hệ gì!” Cô vẫn là muốn nhắc nhở anh một chút, hi vọng bấy nhiêu có thể thức tỉnh anh.

Nhưng hoàn toàn ngoài dự liệu, anh đột nhiên nở nụ cười đầy trào phúng.

“Em nghĩ nhiều rồi! Anh chỉ đơn giản đối xử với em với tư cách bạn bè. Một người bạn nam đối với một người bạn nữ.” Nụ cười phản phát ẩn ý bên trong.

Thu lại vẻ mặt ngạc nhiên của mình, đến nước này anh vẫn còn nhất định không chịu thẳng thắn, vậy thì có lẽ cô cũng nên nói ra:

“Một người bạn nam đối với một người bạn nữ sẽ không cho người đi theo dõi ở bên cạnh cô ấy, mọi nhất cử nhất động của cô ấy như thế. Anh nói thử xem có phải có ẩn tình gì ở đây không?”

Nụ cười trên khóe môi Triệu Tử Đằng thoáng chốc trở nên đông cứng, vì cái gì mà cô có thể biết được chuyện này? Cô bảo anh nói thử xem, anh nói thử xem...?

Đến cả bản thân anh cũng không biết tại sao mình lại làm vậy. Trong suốt hai năm qua, anh đã cho người theo dõi mọi hành động của cô, những lần cô ra ngoài một mình, những lần cô đi tản bộ khắp phố mua sắm, kể cả những lần cô cùng Tống Hàn... tất cả những việc đó anh đều biết. Người của Triệu Tử Đằng luôn ở trước căn hộ nơi cô sống, chỉ có điều ngôi lúc nào cũng ở bên trong xe, không hề để lộ mặt.

Anh thật điên rồ mới có thể làm ra những việc ấy, làm những việc hết sức ấu trĩ mà cả đời này anh cũng không hề nghĩ tới. Quả thực anh đã điên suốt hai năm nay.

Anh lại lần nữa cười với cô, nhưng có điều lần này nét cười lộ rõ vạn phần bi thương.

Cô cũng hiểu, chỉ khi yêu thật sự, người ta mới phát rồ đến thế!

Hiện tại Vương Triều Vân lại là người nói ra sự thật, có lẽ cô đã biết từ lâu, điều này chứng tỏ con người cô chưa bao giờ là tầm thường.

Đúng vậy, em luôn không tầm thường như thế, Vân Vân!

Vương Triều Vân lại một lần nữa đánh tan vỡ sự im lặng kia bằng câu nói hết sức bình tĩnh, lại là vẻ mặt thản nhiên không sợ mưa gió, bão táp ấy.

“Chuyện ngày đó thực đã cách xa hiện tại không biết bao lâu rồi. Chúng ta có thể hay không vẫn nên quên đi đoạn hồi ức ấy?”

“Anh biết một Vương Triều Vân trí nhớ rất tốt sẽ không bao giờ tình nguyện quên đi hồi ức tươi đẹp, kể cả những hồi ức đau buồn. Trừ khi em không muốn nhớ tới đoạn quá khứ ấy, nó khiến em cảm thấy bất lực.” Triệu Từ Đằng ngừng lại một lúc anh bỗng nhiên thờ dãi “Chỉ là anh có chút không cam lòng, tại sao anh lại không thể nằm trong mơ hồi ức đáng nhớ của em? Lẽ nào đối với em, anh chỉ là một phần quá khứ thừa thãi, hoàn toàn không quan trọng sao?”

Anh làm sao không biết năm đó hai người ở bên nhau, kể từ khi bắt đầu mối quan hệ trái tim cô đã hướng về người con trai kia.

Không phải không biết chân tướng sự thật, chỉ là ngại vạch trần.

Sâu trong anh cũng khao khát những vọng tưởng có thể thay đổi con người cô, biến cô thuộc về mình, là của riêng mình, nhưng có lẽ anh đã quá đề cao bản thân mình, quá tự tin! Để rồi khi chứng kiến màn chia tay năm ấy, dưới ánh nắng hoàng hôn dịu nhẹ, anh đã giác ngộ một chân lý thương tàn: “Thứ gì không phải của mình thì vĩnh viễn không thuộc về mình, dù có cố gắng cách mấy cũng chỉ đổi lại được sự bất lực, một mối trong những tháng ngày phí phạm kia.”

Trong giờ phút này, cô lại mỉm cười, từ chối cho ý kiến. Triệu Từ Đằng nói đúng, là cô quả thực cảm thấy rất bất lực, vậy nên cô lựa chọn quên đi. Tim của anh bỗng đau nhói lên bất thường.

Giấc mơ tuổi trẻ trong thời khắc này đã tiêu tan.

Chỉ là khi nghe thấy cô nói với mình: “Em hiện tại đang sống rất tốt!” Anh lại không kiềm được ý muốn đả kích cô.

“Chẳng phải em với cậu ta chỉ là gầy dựng hôn nhân thương mại thôi sao? Hai người sống gượng ép chính là hạnh phúc sao? Anh hỏi em sống như vậy em cảm thấy là tốt sao?” Một câu nói kia đã trực tiếp sát muối lên vết thương lòng mà Vương Triều Vân muốn giấu kín.

Vương Triều Vân thoáng chốc phát giận đến run người, tay loạn choạng cầm lấy ly trà để trên bàn thực rất muốn hất vào mặt anh thật không biết tốt xấu.

Nhưng quả thực những lời Triệu Từ Đằng nói không hề sai, anh cùng cô kết hôn chỉ vì hiệu quả kinh tế, đây cũng chính là khuyết điểm giữa Tống Hàn và cô.

Cô đột nhiên chẳng còn muốn hất nước vào người Triệu Từ Đằng nữa, bây giờ cổ họng bỗng trở nên khô khốc, cô rất muốn uống lấy một ngụm trà để bình tĩnh hơn.

Có phải rất buồn cười không? Ngay cả cô còn tự giấu chính mình không có chí tiến thủ.

Tay vừa vươn ra chạm vào cốc nước có ý định cầm lên nhưng trong một khắc nào đó, bàn tay cô bị kim lại bởi một bàn tay khác. Những ngón tay thon dài lại trắng trẻo nhưng ẩn chứa bên trong những vết chai nho nhỏ, thế mà khi chạm vào tay cô lại trở nên ấm áp vô cùng, một cảm giác quen thuộc, cô ngẩng mặt lên nhìn con người ấy, liên bất giác đôi mắt tối sầm lại, vẻ cường ngạnh hiện rõ mồn một.

Quả nhiên là anh, Tống Hàn.

“Em không nên làm vậy, rất không đoan trang có biết không Tống phu nhân?” Anh cúi người thấp xuống ghé vào bên tai Vương Triều Vân. Cảm giác ngưa ngưa nhưng không hiểu sao lại đem đến sự bình tĩnh cho cô một cách kì lạ.

- Chương 22 - Ngay từ đầu cô ấy không thuộc về anh!

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Chương 23. Bất An

Ánh mắt Tống Hàn nhìn Triệu Từ Đằng không khách khí:

“Triệu Từ Đằng, mời cậu rời khỏi nơi này.” Giọng nói lạnh lẽo tựa như mặt hồ đóng băng nghìn năm, lại là dáng vẻ cao ngạo, không xem ai ra gì ấy.

Triệu Tử Đằng sững sốt vài giây, không ngờ người này lại trực tiếp đuổi khách đi như vậy. Anh liền đứng dậy, tay vói lấy chiếc áo khoác đang vắt trên ghế rồi thong dong bước đi. Nếu so về khí chất thì Tống Hàn vẫn luôn đem lại cho mọi người cảm giác hùng hực khí thế, quyền lực mạnh mẽ, có lẽ là do chiều cao đến mức vượt trội của anh. Mà lại có sức hấp dẫn không thể lột tả thành lời, quả thực là phẩm chất trời phú. Còn Triệu Tử Đằng tuy không có được sự mạnh mẽ như Tống Hàn nhưng nhìn chung anh thư sinh, nho nhã nhưng hiển nhiên sức hút có thừa, không hề đơn giản, càng không thua kém Tống Hàn. Vậy mà hiện tại hai người đàn ông này đứng cạnh nhau không khí lại trở nên căng thẳng ngột ngạt, cảm giác ngột ngạt không chịu được.

Triệu Tử Đằng trước khi bước qua cửa chính, anh nhìn Vương Triều Vân, cuối cùng cũng không nhịn được đành lên tiếng:

“Chuyện gì cũng có mặt trái, chỉ là nhất thời bị mặt ảo che lấp đi thôi.”

Vừa dứt lời ngay lập tức anh nhận được ánh mắt sắc bén đến độ đáng sợ của Tống Hàn trên mặt hiện rõ ý tứ “vẫn còn chưa về sao? Còn muốn tiếp tục sao?” nhưng hiển nhiên đây chỉ là toàn bộ hàm ý chứ không được nói ra bên ngoài.

Triệu Tử Đằng không có ý định đáp trả lại về mặt kia, chỉ nở nụ cười nhàn nhạt như cũ.

Kể từ lúc Triệu Tử Đằng rời đi tính đến thời điểm hiện tại cũng đã gần nửa giờ đồng hồ nhưng Vương Triều Vân vẫn không hề động dậy hay có ý định đứng lên về phòng. Trong lòng thầm nghĩ chẳng phải mình còn có một bức vẽ chưa hoàn thành sao, trước đó rõ ràng vẫn còn hưng phấn, thế mà giờ lòng lại nặng trĩu. Cô bất giác nhớ tới câu nói của Triệu Tử Đằng, suy cho cùng anh muốn ám chỉ điều gì? Là về bản thân cô, Tống Hàn hay là về mối quan hệ của hai người?

Nghĩ tới đây cô lại cảm thấy lòng bàn tay trở nên lạnh lẽo, lại nhìn vào tách trà ấm nóng khi này đã nguội lạnh từ bao giờ, cô chỉ còn biết cười khổ. Cô cảm thấy thật ra chuyện tình cảm cũng giống như một tách trà, lúc vừa cầm lên là nóng bỏng, ấm áp nhưng sau một thời gian, đến giai đoạn nào đó khi nhiệt huyết qua đi rồi tách trà ấm nóng kia cũng hóa thành lạnh lẽo.

Đang trầm tư suy nghĩ bỗng một bàn tay đặt nhẹ lên vai cô nhắc nhở:

“Tiểu thư à, cô đã ngồi thần thờ ở đây suốt nửa giờ rồi...” “Nghe âm thanh nhỏ nhẹ, dịu dàng Vương Triều Vân khẽ nâng mí mắt nhìn người đó rốt cuộc là ai. Hóa ra là một cô gái trẻ chưa đến hai mươi tuổi, nhưng cô chưa từng nhìn qua cô gái này, chắc có lẽ là người mới.

Từ Yên nhận được ánh mắt đánh giá mình từ trên xuống dưới của Vương Triều Vân liền cảm thấy chột dạ.

“Ừm.”

Từ Yên đó chẳng qua cảm thấy cùng là chị em phụ nữ nên cũng đôi chút đồng cảm với cô, đang có một cuộc sống mới bên người chồng thì lại cùng người cũ vô tình trùng phùng. Và lại vừa rồi Từ Yên còn được biết thêm về “người chồng thương nghiệp” kia, cô không phải có ý nghe lén, chỉ là lúc vô tình ở bên ngoài vườn nghe lỏm được câu chuyện ấy qua khung cửa sổ. Quả thực càng nhìn Vương Triều Vân, cô lại vạn phần cảm khái, vạn phần cảm thương sâu sắc.

Lúc Vương Triều Vân định đi về phòng, Từ Yên cúi đầu nhìn xuống đôi bàn tay buốt lạnh của cô liền kêu lên “À đúng rồi, còn cái này...” Từ Yên vội đưa chiếc khăn ấm cho cô lau tay.

“Cảm ơn cô, cô thật tốt!” Vương Triều Vân nở nụ cười yếu ớt.

Về phòng lại thấy Tống Hàn đứng trước ban công hút thuốc, đã rất lâu rồi cô không thấy anh buông thả như vậy, vì cô không thích khói thuốc độc hại ấy nên anh cũng tránh tối ưu việc hút thuốc trong nhà. Vậy mà lúc này nhìn về mặt trầm tư kia càng làm cho anh trở nên quyến rũ kì lạ.

Vừa nhận ra sau lưng mình có tiếng động, Tống Hàn lập tức dập tắt điều thuốc rồi vứt đi, anh xoay người trở vào trong

.

Vương Triều Vân là người chủ động ôm lấy anh trước, chân nhón cao hết mức, hai tay vòng qua cổ anh. Tống Hàn cũng rất hợp tác chớp mắt đã nhắc bổng cô lên, bế lên giường.

Lúc tay anh luồn vào trong áo cô, cảm nhận được cơ thể cô hơi run lên, giọng nói bỗng chốc lạc hẳn đi:

“Hàn, em thấy bất an!” Cô thều thào.

Động tác ở tay đột nhiên dừng lại, đây là lần đầu tiên cô gọi anh bằng tên thân mật như thế, cũng là lần đầu tiên anh cảm nhận rõ ràng nỗi niềm lo lắng trong cô. Một chút xót xa mơ hồ len lỏi nơi tim anh.

Chợt nhớ đến câu nói của Triệu Tử Đằng dành cho cô trước khi rời khỏi đây làm anh càng thêm bức bối. Chỉ vì lời nói kia đã thành công làm cho một Vương Triều Vân cứng cỏi phải cảm thấy bất an. Tống Hàn phủ thân hình to lớn lên người cô, khẽ nói bên tai:

“Anh ở đây!”

Đề cô yên tâm, anh sẽ trấn an nỗi lo sợ ấy.

Sau một hồi trầm luân, cùng anh đẩy đưa quán quít, Vương Triều Vân cuối cùng cũng mệt là người, toàn bộ sức lực như bị trút sạch hết chỉ còn lại hơi thở hỗn hển, gấp gáp bị kìm nén suốt cả quá trình hoan ái. Cô gục đầu tựa lên vòm ngực rắn chắc của anh, nặng nề chìm vào giấc ngủ.

- Chương 23 - Bất An.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Chương 24. Mục Đích Thật Sự

“Chúng ta cần phải thu tóm được dự án lớn nhất ở Đài Bắc, tuyệt đối không để rơi vào tay Triệu thị.” Khuôn mặt nghiêm túc, không hề dao động cùng với giọng điệu quyết liệt của Tổng Hàn khiến Dương Đình Hy cũng phải ngạc nhiên.

“Với tình hình hiện tại, để có được dự án đó không khó. Nhất là tập đoàn chúng ta lại đứng đầu trong giới.” Vừa dứt lời cô đưa bản báo cáo danh sách đầu thầu cho Tổng Hàn. “Tổng tổng, trong danh sách này chỉ có Dương thị và Tổng Thường là ứng cử sáng giá nhất.”

“Cho dù là Dương thị thì cũng phải đề phòng, tuyệt đối không thể lơ là được.” Anh đang ngồi đánh máy, như nhớ ra điều gì đó ngẩng đầu lên nhìn Dương Đình Hy:

“Khoan đã trợ lý Dương, cô giúp tôi xem lại trong danh sách này có Vương Hoàn không?”

Dương Đình Hy gật gật rồi giờ mấy sấp tài liệu ra xem

“Thưa tổng giám đốc, không thấy ạ!”

Không chỉ Tổng Hàn cảm thấy bất ngờ mà ngay cô cũng thấy kì lạ, Vương Hoàn vẫn hay tích cực tham gia vào việc tranh dự án lớn, đặc biệt là dự án lớn nhất ở Đài Bắc này tất nhiên khó bỏ qua, vậy mà lại không có tên trong danh sách.

“Trợ lý Dương, phiền cô khảo sát tất cả những dự án lớn ở quý sau. Cô về phòng mình từ từ soạn ra cũng được.” Tổng Hàn tuy từ tốn nói với cô nhưng không che giấu nổi vẻ nôn nóng, thấy vậy Dương Đình Hy lập tức lật ra mặt sau của cuốn sổ.

“Không cần đâu, tôi đã thống kê sẵn tất cả rồi!” Tổng Hàn thầm khen ngợi sự chu đáo và tinh thần làm việc của cô. “Quý sau có các dự án... A... Chỉ có dự án xây dựng công trình chung cư cao cấp quy mô lớn ở Vân Nam.”

Khuôn mặt cứng đờ của anh sau ba mươi giây đã định thần lại, trên khuôn mặt tuần dật xuất hiện nét cười trào phúng, Vương Vĩ Trình sử dụng kế rút lui để dành sức lực tập trung cho một dự án lớn hơn, thuận theo sinh khí, quả thực ông không phải tầm thường.

“Được rồi cô có thể về phòng làm việc.” Anh sau khi ổn định lại tâm trạng, tiếp tục vui đầu vào công việc.

“Vâng!”

Vừa đóng cửa phòng họp Dương Đình Hy thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi thấy tổng giám đốc của cô muốn xuống tay với Triệu thị rõ ràng là không bình thường, lại còn một mực kiên định quyết liệt như thế, chắc chắn là có liên quan đến Tổng Phụ nhân - Vương Triều Vân. Nhưng cô bỗng nhớ ra việc Tổng Hàn âm thầm đối đầu với Vương Hoàn, ngay từ đầu cô đã biết anh muốn trục lợi từ Vương Hoàn, định lợi dụng lúc bên kia yếu thế liền nhanh tay thu tóm cả công ty, việc kết hôn cùng Vương Triều Vân chẳng qua cũng chỉ là cái cớ. Điều này đối với năng lực của Tổng Hàn vốn thật sự không khó nhưng cũng không thể nói là dễ dàng bởi Vương Vĩ Trình vốn dĩ không hề đơn giản.

Đúng là lòng người khó lường, bên ngoài và bên trong là hai thái cực hoàn toàn trái ngược nhau.

Kể từ khi từ Vương gia trở về, tâm tư của Vương Triều Vân bỗng trở nên bất an hơn trước, mắt phải lâu lâu cứ giật mấy cái liên tục. Hồi còn nhỏ, mỗi lần cảm thấy lo lắng điều gì là cô lại nhìn lên đồng hồ rồi lại nhìn ra cửa để trấn an bản thân. Cũng không biết hành động đó có ý nghĩa gì, chỉ là thực hiện trong vô thức dần dần điều đó cũng trở thành thói quen, thời điểm hiện tại cô vẫn giữa thói quen vô vị này.

Vô vị cũng tốt, dù sao cũng làm cô thấy yên tâm hơn.

Hôm nay đột nhiên nổi hứng muốn đến Vương Hoàn một chuyến. Vương Triều Vân tìm trong tủ đồ bộ quần áo công sở lịch sự, thực ra cô có vài bộ tương tự như thế là sờ dĩ hồi còn học đại học phải đi thực tập, lâu rồi vẫn chưa chạm tới, nhưng không hề bụi vì cô đặt viên thuốc khử khuẩn trong tủ. Sau khi quần áo, tóc tai đã chỉnh chu cô mới đi ra đường bắt taxi trực tiếp đến Vương Hoàn.

Vừa đặt chân vào sảnh cô đã bị bảo vệ chặn lại “hỏi thăm”:

“Vị tiểu thư, đây không phải nơi có thể tùy tiện ra vào được.” Người đàn ông trung niên thành thực khuyên bảo cô tốt nhất nên đi chỗ khác chơi.

“Thực xin lỗi, tôi vốn không biết nơi này lại nghiêm trang đến vậy. Nhưng tôi tuyệt đối có thể vào bên trong.” Vương Triều Vân chậm rãi bước vào bên trong lại nở nụ cười thân thiện nhưng giọng nói mang vài phần kiêu ngạo đã thành công chọc giận người đàn ông đó.

“Cái cô này thật không biết điều a, tôi đã nói là nơi này không thể tùy tiện ra vào.” Nói rồi ông giật mạnh cổ tay của Vương Triều Vân kéo ngược lại, lớn giọng hét lên làm kinh động đến các nhân viên bên trong.

Vương Thành Nhân đang đứng trò chuyện cùng mấy vị sắp xếp trong hội đồng quản trị thì bị tiếng nói đó làm cho giật mình, anh quay đầu nhìn ở ngoài sảnh chính thấy đáng người quen thuộc, phất chốc lại nhủ mảy.

“Thật ngại quá, tôi có việc gấp, các vị cứ tiếp tục...” Anh hòa nhã nói với mọi người rồi tiến thẳng đến chỗ Vương Triều Vân.

“Buông tay cô ấy ra!” Anh gầm nhẹ, khuôn mặt sa sầm lại nén về tức giận.

Người bảo vệ nghe thấy liền buông tay ra nhìn Vương Thành Nhân, sau đó lại nhìn vị tiểu thư này, lẽ nào là người yêu của Vương tổng.

Vương Triều Vân chưa kịp mở miệng chào Vương Thành Nhân thì đã bị anh cướp lời:

“Ông có biết cô ấy là con gái độc nhất của Vương chủ tịch không?”

Người đàn ông kia nghe thấy vậy chỉ còn biết há hốc mồm, hóa ra không phải ai khác chính là Vương Triều Vân - con gái của Vương Vĩ Trình và là em họ của Vương Thành Nhân. Vậy mà vừa rồi ông lại phạm phải việc tày trời như thế. Vài giây sau ông mới mở miệng:

“Ôi tôi thành thực xin lỗi, quả thực tôi không biết là cô ấy...” Ông cúi đầu thành khẩn xin lỗi rồi rít.

Ánh mắt Vương Thành Nhân lướt qua trên cổ tay của cô đã hằn lại vết đỏ do bị ông bảo vệ này kéo mà ra. Anh hừ lạnh:

“Ông chắc không còn muốn làm việc ở đây nữa rồi!”

“Vương tổng, tôi thật sự không cố ý, tôi xin lỗi, là tôi sai rồi, là tôi sai...”

“Không sao! Dù gì cũng không phải chuyện lớn, tôi cũng không phải hạng người nhỏ nhen. Và lại ông làm vậy chỉ vì muốn bảo vệ an ninh chặt chẽ, ông quả rất có trách nhiệm, tôi không trách ông.” Vương Triều Vân không muốn vì mình mà khiến người khác thất nghiệp, dù sao làm người vẫn nên nhìn vấn đề thoáng một chút, vị tha một chút. Bản thân cô cũng thừa nhận gần đây mình sống rất “tốt”.

Vương Thành Nhân thấy cô cứu vãn tình hình giúp đỡ người bảo vệ kia, khuôn mặt lại càng tối đen hơn, ánh mắt của anh nhìn cô như thể muốn nói “Vương Triều Vân, em giỏi lắm!”

“Xem như ông có phúc, chuyện này tôi không truy cứu nữa.” Cuối cùng Vương Thành Nhân buông một câu bất lực, anh khe khẽ thở dài rồi đi vào trong.

Người bảo vệ nghe vậy mừng muốn khóc lại rồi rít cảm ơn. Anh không quan tâm đẩy cửa bước vào trong, Vương Triều Vân cũng tự giác đi theo anh, cô nũng nịu kéo tay áo anh về lấy lòng:

“Anh Thành Nhân...”

Anh vẫn đi tiếp giả vờ không nghe, cô lại làm càng hơn, gọi tên anh mỗi lúc một lớn, mọi người xung quanh nhất là các nhân viên ở khu tiếp tân nhìn họ cười đầy ẩn ý cứ như thể cô và anh là đôi tình nhân. Vương Thành Nhân vốn định giả vờ không nghe suốt cho đến khi nghe thấy tiếng của một nhân viên nữa bàn tán:

“Ôi, không ngờ Vương tổng lại thích một cô gái “non” như vậy! Lại còn thăm thiết thế kia!” Quả thực gương mặt của cô tuy đã gần hai mươi bốn tuổi nhưng trông vẫn non trẻ như nữ sinh mười bảy, mười tám tuổi đầu.

Anh không biết là giọng của ai, buồn bực gắt lên:

“Vương Triều Vân, em còn dám giả trò mèo chuột thì biết tay anh!”

“Ha ha, em vốn dĩ không có ý đó.” Cô bật cười sau đó lại đi thẳng đến vấn đề. “Em cảm thấy muốn đến Vương Hoàn làm việc.”

“Không phải em có suy nghĩ bông bột đó chứ?” Anh hoài nghi.

“Hoàn toàn không.”

“Không thể nào!”

“Sự thật là vậy.”

“...”

Vương Thành Nhân dẫn cô đến văn phòng của anh ngồi uống trà, nhưng cô lại đề nghị anh pha cho mình một li cà phê.

“Có phải em quá nhàn rồi hay không mới muốn đến Vương Hoàn làm việc?”

“Không phải, thật ra em chỉ muốn mình có một công việc, không thể cứ ở nhà mãi được.” Vừa nói xong Vương Triều Vân lại nhận ngay ánh nhìn kì quặc của anh:

“Phải thế không?” Cuối cùng cô đành thở dài, thành thực nói lên suy nghĩ của bản thân mình về việc bỗng dưng thấy bất an.

Vương Thành Nhân nghe xong lại cúi đầu, không nói gì, cũng không trêu chọc cô nữa.

“Anh sao thế?” Cô hỏi.

“Không sao!”

Vương Thành Nhân như đã cảm thấy điều gì đó nhưng anh không nói ra với cô, chỉ khẽ cười cười.

- Chương 24 - Mục Đích Thật Sự.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tôn Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Chương 25. Lời cảnh báo.

“Để anh gọi người đến đưa em về.” - Vương Thành Nhân vừa dứt lời liền đưa điện thoại lên tìm dãy số chuẩn bị gọi thì bị Vương Triều Vân ngăn lại:

“Không cần, em muốn đi dạo một tí rồi mới về, em tự bắt taxi sau.”

Thấy cô từ chối quyết liệt anh cũng không có ý kiến nữa. “Vậy được rồi, anh còn có việc phải đi trước.” Vừa nói Vương Thành Nhân vừa nhấc tay lên xem đồng hồ, về mặt tuy cười hòa nhã nhưng không che giấu nổi sự gấp gáp: “Tạm biệt!”

“Vâng.” Vương Triều Vân hươ hươ tay chào tạm biệt, anh liền xoay người trở vào trong công ty.

Chia tay Vương Thành Nhân cô tản bộ lòng vòng quanh các khu trung tâm mua sắm gần đây, lại nhớ đến lần trước cũng trong một lần đi dạo chạm mặt Vi Tang Tang, không kiềm được quan sát xung quanh mình thật kĩ, xác định không có người quen nào mới yên tâm đi tiếp.

Cô muốn mua thêm vài bộ trang phục công sở vì dự định sắp tới sẽ đến Vương Hoàn làm việc, bất kể là cấp bậc hay chức vụ gì cũng được cô đã quyết rồi. Lần này phải thật cố gắng làm việc cho tốt, tự làm ra tiền, tự tiêu tiền của chính mình. Chỉ có như vậy mới có cảm giác thành công.

Vương Triều Vân nhanh chóng lựa chọn vài bộ toàn là hàng hiệu đắt đỏ, vì vậy mà lúc mang ra quầy thanh toán, các nhân viên còn phải xuýt xoa một câu.

“Tiểu thư quả nhiên có mắt thẩm mỹ cao, đây toàn là những bộ có mẫu mã mới nhất trong tháng này.”

Vương Triều Vân không trả lời, chỉ cười đơn thuần mang túi đồ ra về.

“Vương Triều Vân!”

Cô quay đầu lại liền nhìn thấy Triệu Tử Đằng - Con người đã làm tâm trạng cô bất an mấy ngày nay chỉ vì một câu nói tưởng chừng như vô thưởng vô phạt.

Thật sự tìm một người trong đám đông không phải chuyện dễ dàng, chỉ là do anh có khí chất nổi bật nên vừa quay đầu liền xác định được chỗ anh đang đứng.

Triệu Tử Đằng đi về phía cô thấy trên tay linh kinh túi đồ, anh liền đưa tay đỡ lấy có ý muốn cầm giúp.

“Không cần, tự em làm được.” Vương Triều Vân né tránh đôi bàn tay anh.

Triệu Tử Đằng bỗng nhiên khựng lại, sau đó lại ho khan lảng đi sự căng thẳng vô cùng mất phong độ này.

“Em định đi đâu?”

“Chắc là la cà đến một quán cà phê nào đó.” Cô tùy ý nghĩ nghĩ rồi hỏi Triệu Tử Đằng, “Nếu anh không bận thì chúng ta cùng đi.”

Có lẽ cô đã thực sự xem anh là bạn bè rồi.

“Ừ, dù sao cũng đang giờ nghỉ trưa, cùng đi nào!” Vẻ mặt Triệu Tử Đằng phấn chấn hơn hẳn.

“Em không cho thêm sữa?” Triệu Tử Đằng nhẹ nhàng đẩy cốc sữa nhỏ đến bên cạnh cô. “Vừa rồi anh có gọi thêm”

“Xin lỗi, bây giờ em không còn thích cho thêm sữa vào. Anh biết đấy, có một vài thói quen trước kia đã thay đổi.”

Triệu Tử Đằng mơ hồ cũng không hiểu hàm ý trong câu kia, anh chỉ cười.

“Ừ, tùy em”

“Đạo gần đây Triệu thị thế nào rồi?”

Nghe câu hỏi đường đột của cô khiến anh sững người.

“Em cũng có nhã hứng quan tâm tới chuyện thương trường sao? Từ khi nào sao anh lại không biết nhỉ?”

“Em cũng mới có ý định đó vào sáng nay, nghe có vẻ hơi tùy hứng nhưng em thật sự muốn có một công việc.”

“Tổng Hàn không cho em đủ tiền chi tiêu sao?” Triệu Tử Đằng cười châm chọc.

“Không phải, anh ấy cho quá nhiều tiền em xài còn không hết nữa là...” Vương Triều Vân thản nhiên nhấp một ngụm cà phê.

“Ồ!” Anh khẽ kêu một tiếng không nghe rõ là tán thưởng hay trêu đùa.

“Vậy nên...” Ngón trở gõ tay lên bàn, Vương Triều Vân nở nụ cười sáng chói. “Triệu Tổng, từ giờ chúng ta đã là đối thủ rồi!”

Triệu Tử Đằng bật cười thành tiếng: “Vâng, xin Vương tiểu thư nương tay.”

Cả hai đồng loạt cười, không khí không còn nhạt nhẽo như trước.

“Vương Triều Vân!” Anh trấn định lại, khuôn mặt bỗng trở nên nghiêm túc lạ thường.

“Vâng, em nghe.”

“Nể tình chúng ta là bạn bè anh nói cho em một chuyện...” Khi nói câu này, bản thân Triệu Tử Đằng cũng cảm thấy châm chọc. Anh ghé vào tai cô: “Mau rời khỏi Tổng Hàn, càng sớm càng tốt!”

Gương mặt Vương Triều Vân từ trắng bệch chuyển sang tái đi vài phần, lúc sau mới ổn định tâm trạng lại, tiếp tục nhấp một ngụm cà phê.

“Nếu là anh, liệu anh có điên đến mức nghe lời một người bạn ly hôn với chồng mà không có lý do không?” Giọng cô lạnh hẳn đi, thực muốn cười cũng không nổi nữa.

Triệu Tử Đằng cười yếu ớt: “Mỗi bước đi của anh đều có lý do, lần này là vì bản thân em. Em phải tin anh, anh không bao giờ đem lại điều gì có hại cho em, Vương Triều Vân.”

“Anh thật dở hơi nhảm chán quá độ!” Vương Triều Vân mất kiên nhẫn đứng dậy chủ động rời đi. “Chầu này anh tự lo trả lầy!”

Triệu Tử Đằng dở khóc dở cười, mới lúc này ai còn đòi mời anh đi cùng mà giờ lại thành ra thế thâm một mình anh thế này.

“Vương Triều Vân, nghe anh, rời khỏi anh ấy đi!” Anh ngưng lại, rốt cuộc bổ sung thêm một câu: “Trước khi quá muộn!”

Vương Triều Vân không có ý định quay đầu lại, nhanh chóng rời đi mà nói đúng hơn là bỏ chạy.

- Chương 25 - Lời cảnh báo.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

